1 Corinteni - Comentarii W. McDonald

Pavel a fost chemat să fie apostol al lui Isus Cristos pe drumul Damascului.

Această chemare nu i-a parvenit prin intermediul vreunui om, ci direct din partea Domnului Isus. Un apostol este, literalmente, un trimis. Primii apostoli au fost martori ai lui Cristos la învierea Sa. Ei au putut de asemenea săvârşi minuni, menite să confirme că mesajul predicat de ei era de natură divină. Prin urmare, Pavel era întru totul îndreptăţit să afirme, în cuvintele lui Gerhard Tersteegen:

Cristos, Fiul lui Dumnezeu, m-a trimis în ţările de la miazănoapte; Eu am fost ordinat de puterea divină A mâinilor străpunse.

Când Pavel scria, un frate, pe nume Sostene, era cu el, ceea ce-l determină pe Pavel să-l includă în salutul său. Nu se ştie exact dacă este acelaşi Sostene de la Fapte 18:17, fruntaşul sinagogii, care a fost bătut în public de greci. Probabil acest lider fusese mântuit în urma propovăduirii lui Pavel, ajutându-l acum pe apostol în lucrarea sa.

Scrisoarea este adresată mai întâi bisericii lui Dumnezeu care este la Corint. Este încurajator să constatăm că nici un loc pe pământ nu este prea imoral pentru ca acolo să se poată pune bazele unei adunări de copii ai lui Dumnezeu. Adunarea Corintenilor este descrisă în continuare prin cuvintele: cei care au fost sfinţiţi în Cristos Isus, chemaţi sfinţi. „Sfinţiţi" înseamnă aici puşi deoparte pentru Dumnezeu şi detaşaţi de lume, descriind poziţia tuturor celor ce sunt ai lui Cristos. Cât priveşte starea lor practică, ei au datoria să se detaşeze ei înşişi de lume, în fiecare zi, trăind o viaţă sfântă.

Unii oameni susţin că sfinţirea este o lucrare distinctă a harului, prin care cineva dobândeşte eradicarea naturii păcatului. O atare învăţătură este însă contrazisă de versetul acesta. Creştinii corinteni erau departe de ceea ce trebuia să fie pe planul sfinţeniei practice, dar faptul rămâne că în faţa lui Dumnezeu, în ce priveşte poziţia lor, ei erau sfinţiţi de Dumnezeu.

Ca sfinţi, ei erau membrii unei minunate părtaşii: chemaţi să fie sfinţi, împreună cu toţi cei care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Cristos Domnul lor şi al nostru.

Întâi Corinteni este, în mod deosebit, scrisoarea dedicată Domniei lui Cristos. Discutând numeroasele probleme din viaţa adunării şi a credincioşilor individuali, apostolul le aminteşte cititorilor că Isus Cristos este Domn şi că prin tot ceea ce facem trebuie să dăm recunoaştere acestui mare adevăr.

Salutul caracteristic al lui Pavel apare în versetul 3. Har şi pace sunt cuvintele prin care se exprimă cel mai bine rezumatul întregii evanghelii. Harul este sursa oricărei binecuvântări iar pacea este rezultatul în viaţa oricărei persoane care a acceptat harul lui Dumnezeu. Aceste mari binecuvântări provin de la Dumnezeu Tatăl nostru şi de la Isus Cristos. Pavel nu ezită să-L menţioneze pe Domnul Isus în acelaşi enunţ în care vorbeşte despre Dumnezeu Tatăl nostru. Este doar una din sutele de expresii similare din Noul Testament prin care se arată clar poziţia de egalitate a Domnului Isus cu Dumnezeu Tatăl.

După ce i-a salutat pe corinteni, apostolul aduce acum mulţumiri pentru felul minunat în care a lucrat Dumnezeu în viaţa lor (versetul 4-9). E remarcabilă trăsătura de noblеţe a caracterului lui Pavel prin faptul că întotdeauna a găsit câte ceva, în viaţa fraţilor săi de credinţă, pentru care să aducă mulţumiri lui Dumnezeu. Dacă viaţa lor de trăire în practică a credinţei creştine nu era pe măsura celei dorite de Dumnezeu, atunci Pavel îi mulţumea lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El pentru ei - cum s-a întâmplat şi în cazul de faţă. Corintenii nu erau „creştini duhovniceşti". Dar Pavel poate totuşi să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru harul lui Dumnezeu care le-a fost dat în Cristos Isus.

Harul lui Dumnezeu s-a manifestat faţă de corinteni prin faptul că au fost înzestraţi din belşug cu darurile Duhului Sfânt. Pavel aminteşte dărui rostirii şi al cunoştinţei („în orice cuvânt şi în orice cunoştinţă") - aceasta fiind probabil o referire la darul vorbirii în limbi, al tălmăcirii vorbirii în limbi şi al cunoştinţei ieşite din comun. Rostirea (în versiunea română: „în orice cuvânt") se referă la exprimarea exterioară iar cunoştinţa la înţelegerea lăuntrică.

Faptul că ei aveau aceste daruri era o confirmare a lucrării lui Dumnezeu în vieţile lor. La asta se referă Pavel când spune că mărturia lui Cristos a fost confirmată în ei. Ei au auzit mărturia lui Cristos, au primit-o prin credinţă iar Dumnezeu a depus mărturie că ei sunt mântuiţi cu adevărat, prin faptul că le-a acordat aceste puteri miraculoase.

Cat priveşte posedarea darurilor, biserica de ta Corint nu era cu nimic mai prejos decât celelalte biserici. Dar simpla posedare a acestor daruri nu constituia, în sine, o dovadă a adevăratei spiritualităţi. Pavel îi mulţumea Domnului pentru un lucru de care corintenii nu erau răspunzători, la care nu contribuiseră cu nimic. Darurile au fost dăruite de Domnul cel înălţat la Cer, fără să se ţină seama de meritele cuiva. Dacă are cineva un dar, nu trebuie să se fălească cu el, ci, în smerenie, să-l pună în slujba Domnului.

Roadă Duhului este însă o altă chestiune, presupunând predarea credinciosului faţă de controlul Duhului Sfânt. Apostolul nu putea să-i laude pe corinteni pentru faptul că ar fi posedat roadă Duhului în viaţa lor, ci numai pentru ceea ce a revărsat Domnul, în suveranitatea Sa, peste ei - un lucru asupra căruia ei nu aveau nici un control.

Când vom înainta în studiul epistolei, vom constata că apostolul a trebuit să-i mustre pe sfinţi pentru abuzarea de aceste daruri, dar aici el se mulţumeşte să-şi exprime recunoştinţa pentru faptul că ei au primit aceste daruri într-o măsură atât de mare.

Corintenii erau nerăbdători în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Cristos. Cercetătorii Bibliei nu au ajuns la un numitor comun în acest punct, neputând stabili dacă se referă la venirea lui Cristos pentru a-Şi lua sfinţii Săi (1Tesaloniceni 4:13-18), sau la venirea Sa împreună cu sfinţii Săi (2Tesaloniceni 1:6-10), sau, a treia variantă, dacă este o referire la ambele ipostaze. În primul caz, ar fi o revelaţie a lui Cristos făcută doar credincioşilor, pe când în cazul al doilea ar fi Revelaţia Sa pentru întreaga biserică. Atât Răpirea, cât şi glorioasa Arătare a lui

Cristos sunt aşteptate cu nerăbdare de orice credincios.

Aici Pavel îşi exprimă încrederea că Domnul îi va întări până la sfârşit pe sfinţi, pentru ca aceştia să poată fi fără vină în ziua Domnului nostru Isus Cristos. Din nou, iese în evidenţă accentul pus de Pavel asupra a ceea ce va face Dumnezeu, mai degrabă decât pe ce au făcut corintenii. Întrucât ei s-au încrezut în Cristos, şi pentru că Dumnezeu a confirmat acest lucru, dându-le darurile Duhului, Pavel era încrezător că Dumnezeu îi va păzi şi păstra pentru El, până când Cristos va veni să-i ia pe ai Săi cu Sine.

Optimismul lui Pavel cu privire la corinteni se bazează pe credincioşia lui Dumnezeu, care i-a chemat la părtăşia Fiului Său. El ştie că întrucât Dumnezeu a plătit un preţ atât de mare ca să-i facă părtaşi ai vieţii Domnului nostru, El nu-i va lăsa să se piardă, nici să alunece din mâna Lui.

Apostolul este gata acum să se ocupe de problema dezbinărilor din cadrul bisericii (1:10-4:21). El începe cu un minunat îndemn la unitate. În loc să poruncească, în virtutea mandatului său de apostol, el îi îndeamnă cu tandreţea unui frate. Apelul la unitate se bazează pe numele Domnului nostru Isus Cristos şi, întrucât numele reprezintă de fapt Persoana, se bazează pe tot ceea ce este şi a făcut Domnul Isus. Corintenii preamăreau numele unor oameni, dar asta nu putea duce decât la dezbinări. Pavel e hotărât însă să înalţe doar Numele Domnului Isus, ştiind că numai în felul acesta se va produce unitate în rândurile copiilor lui Dumnezeu. Să aveţi acelaşi fel de vorbire înseamnă a fi uniţi într-un gând şi o simţire - adică a avea un scop comun şi aceeaşi loialitate. Unitatea aceasta se produce atunci când creştinii sunt pătrunşi de gândirea (gândul) lui Cristos. În versetele următoare, Pavel le va spune cura pot fi pătrunşi corintenii, pe planul trăirii practice, de gândurile lui Cristos.

Vestea despre certurile de la Corint i-a parvenit lui Pavel prin cei din casa lui Cloe. Dezvăluind numele informatorilor, Pavel stabileşte un important principiu de conduită creştină: nu avem voie să transmitem veşti despre fraţii şi surorile noastre de credinţă la modul anonim, ci trebuie să fim dispuşi să lăsăm să ni se dezvăluie identitatea. Dacă s-ar practica acest principiu în zilele noastre, s-ar evita multe bârfe inutile, care fac atât de mult rău bisericii.

În sânul bisericii se formau secte sau partide, fiecare luându-şi un fruntaş. Unii îşi declarau preferinţele pentru Pavel, alţii pentru Apolo iar alţii pentru Chifa (Petru). Ba unii chiar susţineau să sunt ai lui Cristos, prin asta înţelegându-se că se considerau singurii Săi credincioşi, ceilalţi fiind excluşi!

În versetele 13-17 Pavel mustră cu asprime sectarismul. A da naştere la asemenea partide în sânul bisericii echivala cu tăgăduirea unităţii trupului lui Cristos. Călcând pe urmele unor lideri umani, ei Îl insultau pe Cel care fusese răstignit pentru ei. Luându-şi denumirea unui om, ei uitau că prin botez îi declaraseră loialitate Domnului Isus Cristos.

Apariţia unor partide în sânul bisericii de la Corint l-a determinat pe Pavel să-şi exprime recunoştinţa pentru faptul că el însuşi nu a botezat decât vreo câţiva credincioşi din adunarea aceea - Crispus şi Gaius fiind doi dintre aceştia.

Pavel a avut grijă ca nimeni să nu poată spune că a botezat pe cineva în numele lui. Cu alte cuvinte, el nu încerca să facă convertiţi pentru el însuşi sau să-şi atragă adepţi. Singurul ţel urmărit de el era să-i îndrepte pe oameni către Domnul Isus Cristos.

La o examinare mai amănunţită, Pavel şi-a adus aminte că a botezat pe cei din casa lui Ştefana, dar pe alţii nu-şi amintea să-i fi botezat.

El explică faptul că Cristos nu l-a trimis ca mai întâi de toate să boteze, ci să propovăduiască evanghelia. Asta nu înseamnă deloc că Pavel nu credea în botez, întrucât am citit deja numele celor pe care i-a botezat chiar el. Mai degrabă, înseamnă că misiunea lui principală nu era de a boteza. Probabil el încredinţase această lucrare altora, poate unor creştini din biserica locală. Versetul acesta constituie un puternic argument de combatere a concepţiei susţinute de unii, conform căreia botezul ar fi esenţial în vederea mântuirii. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci ar însemna că Pavel îi mulţumeşte lui Dumnezeu că nu i-a mântuit pe nici unii, în afară de Crisp şi Gaius! Or, asemenea idee nu poate sta în picioare.

În ultima parte a versetului 17, Pavel realizează o tranziţie la versetele care urmează. El nu a propovăduit evanghelia prin recurgerea la înţelepciunea cuvintelor, pentru ca nu cumva crucea lui Cristos să fie făcută ineficace. El ştia că dacă oamenii ar fi fost impresionaţi de oratoria şi stilul său retoric, atunci în egală măsură el ar fi eşuat în eforturile sale de a transmite adevărata semnificaţie a crucii lui Cristos.

Ne va fi de ajutor să înţelegem secţiunea care urmează, dacă vom ţine seama de faptul că, întrucât erau greci, corintenii aveau o mare predilecţie pentru înţelepciunea omenească. Filozofii lor erau consideraţi eroi naţionali. Se pare că ceva din spiritul acestei mişcări se strecurase în adunarea de la Corint, unde se formase partida celor care doreau să facă evanghelia mai uşor de primit de către intelectuali. Ei plecau de la convingerea că evanghelia nu se bucura de reputaţie în rândurile intelectualilor - de unde încercarea de a o intelectualiza. Această prosternare în faţa intelectualismului a fost, după câte se pare, una din chestiunile care i-au determinat pe oameni să formeze partide în jurul unor lideri umani. Eforturile de a face evanghelia mai acceptabilă erau sortite însă din capul locului eşecului, pentru faptul că între înţelepciunea lui Dumnezeu şi înţelepciunea omului există o prăpastie uriaşă, ele neputând fi deloc reconciliate.

Pavel arată acum nebunia de a-i ridica în slăvi pe oameni şi subliniază că, procedând aşa, înseamnă a da dovadă de incompatibilitate cu adevărata natură a evangheliei (1:18-3:4). Prima idee pe care o scoate el în evidenţă este că mesajul crucii este diametral opus tuturor conceptelor considerate de oameni a fi adevărata înţelepciune (1Corinteni 1:18-25).

Mesajul crucii este nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării. Sau, cum s-a exprimat foarte plastic Barnes:

Moartea pe cruce era asociată cu ideea celei mai mari înjosiri sau ruşinaţi A afirma că mântuirea poate avea loc doar prin suferinţele şi moartea unui om răstignit era sigur că va trezi în ei doar un nedisimulat dispreţ.

Grecii erau mari iubitori de înţelepciune (de fapt, acesta este sensul literal al termenului „filozofi"). Dar evanghelia nu conţinea nici un lucru de natură să satisfacă orgoliul lor, rezultat în urma cunoştinţei.

Pentru cei ce sunt pe calea mântuirii, evanghelia este puterea lui Dumnezeu. Ei aud mesajul, îl acceptă prin credinţă şi apoi are loc miracolul naşterii din nou în viaţa lor. Observaţi adevărul solemn reliefat de acest verset, potrivit căruia nu există decât două categorii de oameni: cei ce pier şi cei ce sunt mântuiţi. Nici o categorie intermediară. Oamenii n-au decât să iubească înţelepciunea omenească, însă numai evanghelia este cea care duce la mântuire.

Faptul că evanghelia îi repugnă înţelepciunii omeneşti a fost profeţit cu mult timp în urmă de Isaia (Isaia 29:14): „Voi distruge înţelepciunea înţelepţilor şi voi nimici priceperea pricepuţilor." (traducere după versiunea engleză, n.tr.)

S. Lewis Johnson afirmă, în al său The Wycliffe Bible Commentary că în contextul lor, „aceste cuvinte constituie condamnarea de către Dumnezeu a politicii «înţelepţilor» din Iuda, prin faptul că aceştia căutau să încheie o alianţă cu Egipt, pe când erau ameninţaţi de Sanherib. Cât de adevărat este faptul că lui Dumnezeu îi face plăcere să-Şi realizeze planurile în modalităţi care par nebune oamenilor. Ce des foloseşte El metode pe care înţelepţii acestei lumi le ridiculizează, dar care realizează rezultatele dorite cu minunată acurateţe şi eficienţă. De pildă, înţelepciunea omului îl asigură că el poate câştiga sau merita propria lui mântuire. Dar evanghelia înlătură toate eforturile omului de a se mântui pe sine, prezentându-L pe Cristos ca Singura Cale prin care putem câştiga acces la Dumnezeu.

Aici Pavel face o provocare îndrăzneaţă, zicând: „Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbăreţul acestui veac?" Oare i-a consultat Dumnezeu când a conceput planul Său de mântuire? Ar fi fost ei oare în stare să elaboreze vreodată un asemenea plan de răscumpărare, dacă ar fi fost lăsaţi în voia înţelepciunii lor? Răspunsul este un răspicat „Nu!" Dumnezeu a făcut nebunie înţelepciunea acestei lumi.

Omul nu poate ajunge la cunoştinţa lui Dumnezeu prin propria sa înţelepciune. De veacuri Dumnezeu i-a dat omenirii prilejul acesta, dar rezultatul a fost un eşec total. Apoi Dumnezeu a găsit cu cale, prin propovăduirea crucii - mesaj considerat nebun de către oameni - să-i mântuiască pe cei care cred. Nebunia mesajului predicat se referă, desigur, la cruce. Noi ştim că ea nu a fost o nebunie, dar, aşa a părut minţilor neluminate ale oamenilor. Godet spune că versetul 21 conţine o întreagă filozofie a istoriei, substanţa unor volume întregi. De aceea, nu trebuie să trecem peste el cu uşurinţă, ci să medităm profund la extraordinarele, adevăruri ce le conţine.

Era în firea iudeilor să ceară un semn. Atitudinea lor consta în concepţia că dacă li se va da un semn, vor crede. Pe de altă parte, grecii căutau înţelepciunea. Pe ei îi interesau argumentele şi raţionamentele omeneşti, logica în general.

Dar Pavel nu le-a făcut pe plac. El spune: „Noi îl propovăduim pe Cristos cel răstignit." După cum s-a exprimat cineva: „El nu era un iudeu iubitor de semne, nici un grec iubitor de înţelepciune, ci un creştin iubitor de Mântuitorul."

Pentru iudei, Cristos răstignit era o piatră de poticnire. Ei căutau un lider militar, care să-i izbăvească de asuprirea Romei. Dar evanghelia le-a oferit un Mântuitor răstignit pe cruce şi supus ruşinii. Pentru greci, Cristos răstignit era o nebunie. Ei nu puteau înţelege cum ar putea Cineva care a murit în condiţii de aparentă slăbiciune totală să le rezolve problemele.

Dar, oricât ar părea de ciudat, chiar lucrurile pe care le căutau iudeii şi Neamurile se găsesc în chip minunat în Domnul Isus. Pentru cei care aud chemarea Lui şi se încred în El, atât iudei, cât şi greci, Cristos devine puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu.

De fapt nu există nici nebunie, nici slăbiciune la Dumnezeu. Dar apostolul afirmă în versetul 25 că ceea ce pare nebunie din partea lui Dumnezeu, în ochii oamenilor, este, în realitate, mai înţelept decât oamenii cei mai luminaţi. De asemenea, ceea ce pare slăbiciune din partea lui Dumnezeu, în ochii oamenilor, se dovedeşte a fi mai puternic decât orice ar putea produce oamenii vreodată.

După ce a vorbit despre evanghelia propriu-zisă, apostolul îşi îndreaptă acum atenţia spre oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă prin evanghelie (versetul 26-29). El le aminteşte corintenilor că nu mulţi înţelepţi după firea pământească, nu mulţi puternici, nu mulţi nobili sunt chemaţi. S-a arătat adesea că textul nu spune că nici unul din această categorie nu va fi chemat, ci doar „nu mulţi"!

Chiar corintenii nu proveniseră din păturile intelectuale ale societăţii. Ei nu fuseseră câştigaţi la Cristos prin filosofii răsunătoare, ci prin evanghelia simplă. Atunci cum se face că puneau un preţ atât de mare pe înţelepciunea omenească, ridicându-i în slăvi pe predicatorii care căutau să facă mesajul evangheliei mai palpabil înţelepţilor acestei lumi?

Dacă oamenii voiau să înfiinţeze o biserică, căutau să racoleze cei mai proeminenţi membri ai comunităţii. Dar versetul 26 ne învaţă că persoanele atât de stimate de oameni sunt ignorate de Dumnezeu. Cei pe care îi cheamă El nu sunt, în general, cei considerat mari de lumea aceasta.

Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe înţelepţi şi Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari. Sau, cum s-a exprimat Erich Sauer:

Cu cât este mai primitiv materialul, cu atât mai mare - dacă se va putea atinge acelaşi standard de artă - va fi onoarea Stăpânului; cu cât mai mică va fi armata, cu aţâţ mai mare - dacă se va putea dobândi aceeaşi izbândă măreaţă - va fi lauda ce i se va cuveni cuceritorului.

Dumnezeu s-a folosit de trâmbiţe, pentru a nărui zidurile Ierihonului. El a redus oastea lui Ghedeon de la 32.000 la 300, cu care a înfrânt oştirile lui Madian. El s-a folosit de un băţ pentru mânat boii, în mâna lui Şamgar, pentru a-i înfrânge pe filisteni. Cu o falcă de măgar El l-a înviorat pe Samson să înfrângă o întreagă armată. Şi Domnul nostru a hrănit peste cinci mii de oameni cu numai câteva pâini şi peştişori.

Pentru a completa tabloul acestei oştiri pe care cineva a numit-o: „ceata de nebuni ai lui Dumnezeu, cu cinci stele" Pavel adaugă şi aceste elemente: lucrurile josnice ale lumii şi cele dispreţuite şi lucrurile care nu sunt. Folosindu-se de materiale atât de neverosimile, Dumnezeu desfiinţează lucrurile care sunt. Cu alte cuvinte, Lui îi face plăcere să ia oameni ce nu se bucură de nici o stimă în ochii lumii şi să-i folosească în aşa fel încât aceştia să-I aducă slavă. Aceste versete ar trebui să-i mustre pe creştinii care încearcă să intre în graţiile celor mari şi tari, care se dau bine pe lângă marile personalităţi ale vremii, neavând prea multă consideraţie pentru sfinţii mai umili din rândurile copiilor lui Dumnezeu.

Scopul urmărit de Dumnezeu prin alegerea celor lipsiţi de statut social ridicat în ochii lumii este ca toată slava să-I fie atribuită Lui, şi nu omului. Întrucât mântuirea vine numai de la El, doar El este vrednic de toată cinstea şi lauda.

Versetul 30 subliniază şi mai mult faptul că tot ceea ce suntem şi tot ceea ce posedăm provine de la El - nu din filozofie; şi că nu este nici un loc pentru gloria omului.

Mai întâi de toate, Cristos a devenit pentru noi înţelepciune. El este înţelepciunea lui Dumnezeu (versetul 24), Cel pe Care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, L-a ales să fie calea mântuirii. Când îl avem pe El, avem o înţelepciune poziţională, care ne garantează mântuirea deplină.

În al doilea rând, El este neprihănirea noastră. Prin credinţa în El noi suntem socotiţi neprihăniţi de un Dumnezeu sfânt.

În al treilea rând, el este sfinţirea noastră. În noi înşine, noi nu avem nimic de natura sfinţeniei personale, dar în El suntem sfinţiţi, în privinţa poziţiei pe care o ocupăm înaintea lui Dumnezeu, iar prin puterea Lui suntem transformaţi, de la un grad de sfinţire la altul.

În fine, El este răscumpărarea noastră, asta fiind, negreşit, o referire la răscumpărarea în aspectul ei final, când Domnul va veni şi ne va duce acasă, să fim cu El; când vom fi răscumpăraţi - cu duhul, cu sufletul şi cu trupul. Iată ce clar a expus Traill acest adevăr:

Înţelepciunea în afara lui Cristos este o nebunie osânditoare - neprihănirea în afara lui Cristos este vinovăţie şi condamnare - sfinţirea în afara lui Cristos este murdărie şi păcat - răscumpărarea în afara lui Cristos este robie şi sclavie.

A. T. Pierson corelează versetul 30 cu viaţa şi lucrarea Domnului nostru:

Faptele Sale, cuvintele Sale şi practicile Sale demonstrează cu toate că El este înţelepciunea lui Dumnezeu. Apoi asistăm la moartea Lui, îngroparea şi învierea Lui: acestea au de a face cu neprihănirea noastră. Apoi urmează umblarea Sa de patruzeci de zile printre oameni, înălţarea Sa la cer, darul Duhului şi aşezarea Sa la dreapta lui Dumnezeu - toate acestea având de a face cu sfinţirea noastră. Apoi urmează revenirea Sa, care are de a face cu răscumpărarea noastră.

Aşa a aranjat Dumnezeu lucrurile ca toate aceste binecuvântări să ne parvină în Domnul. Prin urmare argumentul formulat de Pavel este următorul: „Ce rost mai are să vă făliţi cu oamenii? - devreme ce ei nu pot să facă pentru voi nici unul din aceste lucruri!"

Apostolul le aminteşte aici sfinţilor de lucrarea desfăşurată de el în mijlocul lor şi de modul în care a căutat să-L slăvească pe Dumnezeu, şi nu pe el însuşi. El a venit la ei vestind mărturia lui Dumnezeu, nu cu o vorbire sau înţelepciune strălucită. El nu a avut nici un interes să se dea mare orator sau filosof. Asta arată că Pavel a recunoscut diferenţa dintre lucrarea de esenţă sufletească şi cea de esenţă spirituală. Prin lucrarea sufletească înţelegem o lucrare care amuză, care oferă divertisment sau care apelează la emoţiile oamenilor. Pe de altă parte, lucrarea spirituală (duhovnicească) prezintă adevărul cuvântului lui Dumnezeu în aşa fel încât să-I aducă slavă lui Cristos şi să atingă inima şi conştiinţa ascultătorilor.

Conţinutul mesajului lui Pavel a fost: Isus Cristos şi pe El răstignit. Isus Cristos se referă la Persoana Sa, în timp ce pe El răstignit se referă la lucrarea Sa. Persoana şi lucrarea Domnului Isus formează substanţa evangheliei creştine.

Pavel subliniază în continuare că înfăţişarea sa personală nu era nici impresionantă, nici atrăgătoare. Când s-a aflat între corinteni, el a fost în slăbiciune, în temere şi în mare cutremur. Comoara evangheliei era purtată într-un vas de pământ, pentru ca strălucirea puterii să se dovedească a fi de la Dumnezeu, nu de la Pavel. El însuşi a fost o pildă a modului în care Dumnezeu se foloseşte de lucrurile slabe, pentru ca să le facă de ruşine pe cele tari.

Nici vorbirea lui Pavel, nici propovăduirea sa nu constau in cuvintele înduplecătoare ale înţelepciunii omeneşti, ci în demonstrarea Duhului şi a puterii. Unii au sugerat că prin vorbire se înţelege materialul pe care l-a prezentat iar prin propovăduire maniera prezentării materialului. Alţii înţeleg prin vorbirea sa mărturia personală pe care a adus-o unor persoane individuale iar prin propovăduirea sa mesajul vestit unor grupuri de oameni. Privind lucrurile din perspectiva standardelor lumii acesteia, apostolul n-ar fi câştigat poate niciodată un concurs de oratorie. În pofida acestei stări de lucruri, Duhul lui Dumnezeu s-a folosit de mesajul propovăduit prin gura lui Pavel pentru a produce în oameni căinţa de păcat şi convertirea lor la Dumnezeu.

Pavel era conştient de pericolul mare ca ascultătorii lui să devină mai interesaţi în el însuşi sau în personalitatea sa, decât în Domnul cel Viu. Conştient de neputinţa lui de a binecuvânta sau de a-i salva el însuşi pe oameni, apostolul s-a hotărât să-i conducă pe oameni numai la Dumnezeu, îndemnându-i să-şi pună încrederea doar în El, şi nu în înţelepciunea oamenilor. Toţi cei ce vestesc mesajul evangheliei sau îi învaţă pe oameni din cuvântul lui Dumnezeu trebuie să facă din acest deziderat ţelul lor major şi permanent.

Mai întâi de toate, înţelepciunea pe care o demonstrează evanghelia este de origine divină (versetele 6 şi 7). Noi vorbim înţelepciunea între cei ce sunt maturi (sau „desăvârşiţi"). Dar nu înţelepciunea acestui veac, după cum nu este înţelepciune în ochii stăpânitorilor veacului acestuia. Căci înţelepciunea acestora este perisabilă, aidoma lor, dăinuind doar o zi scurtă.

Noi vorbim înţelepciunea lui Dumnezeu într-o taină. O taină în Noul Testament este un adevăr ce nu fusese revelat în trecut, dar care este făcut cunoscut acum credincioşilor de apostolii şi profeţii din perioada primară a Bisericii. Această taină este înţelepciunea ascunsă pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veacuri spre slava noastră. Această taină a evangheliei cuprinde adevăruri minunate, ca acela potrivit căruia acum evreii şi creştinii sunt făcuţi una în Cristos; precum şi adevărul după care Domnul Isus va veni şi-i va duce pe ai Săi, care-L aşteaptă, acasă, să fie cu El şi, desigur, adevărul potrivit căruia nu toţi credincioşii vor muri, ci toţi vor fi transformaţi.

Stăpânitorii acestui veac se referă, probabil, la fiinţele demonice, de natură spirituală, din văzduh, sau la agenţii lor umani de pe pământ. Ei nu au înţeles înţelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu (Cristos pe cruce), după cum nu şi-au dat seama că omorându-L pe Sfântul Fiu al lui Dumnezeu aduceau peste ei propria lor nimicire. Dacă ar fi cunoscut căile lui Dumnezeu, nu L-ar ii răstignit pe Domnul slavei.

Procesul revelaţiei, inspiraţiei şi iluminării sunt descrise în versetele 9-16. Ele ne spun cum au fost aduse aceste adevăruri minunate la cunoştinţa apostolilor, de către Duhul Sfânt, şi cum, la rândul lor, ei ne-au transmis aceste adevăruri prin inspiraţia Duhului Sfânt, precum şi modul în care noi le înţelegem prin iluminarea Duhului Sfânt.

Citatul din versetul 9, Isaia 64:4, este o profeţie conform căreia Dumnezeu a adunat adevăruri minunate ce nu puteau fi descoperite prin simţurile naturale, descoperind aceste adevăruri, la vremea rânduită de El, celor care îl iubesc pe EL. Sunt enumerate trei facultăţi (ochiul, urechea şi inima, sau mintea) prin care ne însuşim lucrurile pământeşti, dar acestea nu sunt suficiente pentru receptarea adevărurilor divine, aici fiind nevoie de intervenţia Duhului lui Dumnezeu.

Versetul acesta este interpretat aproape totdeauna ca o referire la gloriile cerului şi după ce ne-am întipărit în minte acest sens al versetului, este foarte greu să ni-l mai scoatem din minte şi să acceptăm alt înţeles. Dar Pavel se referă aici la adevărurile care au fost relevate pentru prima oară în Noul Testament. Oamenii nu ar fi putut ajunge să cunoască şi să înţeleagă aceste adevăruri prin intermediul cercetărilor ştiinţifice sau filozofice. Mintea omenească, lăsată în voia ei, niciodată nu ar fi putut descoperi tainele minunate ce au fost făcute cunoscute la începutul erei evangheliei. Raţiunea omenească este total neputincioasă de a afla adevărul lui Dumnezeu.

Faptul că versetul 9 nu se referă la cer (rai) este demonstrat de afirmaţia că nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Cu alte cuvinte, aceste adevăruri, prezise în Vechiul Testament, au fost aduse la cunoştinţa apostolilor din era Noului Testament. Prin nouă se înţelege cei ce au redactat Noul Testament. Prin Duhul lui Dumnezeu au fost luminaţi apostolii şi profeţii, întrucât Duhul cercetează toate lucrurile, chiar lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu, una din Cele trei Persoane ale Dumnezeirii, este infinit în înţelepciunea Sa şi înţelege toate adevărurile lui Dumnezeu, fiind în stare să le împărtăşească şi altora.

Chiar în sfera relaţiilor umane, nimeni nu poate şti ce gândeşte un om decât omul respectiv. Nimeni nu poate afla ce gândeşte o persoană, dacă persoana respectivă nu se decide să-şi dezvăluie gândurile. Dar chiar şi atunci, pentru a-l înţelege pe cineva, trebuie să ai duhul unui om. Un animal nu va putea înţelege pe deplin gândirea noastră. Tot aşa este şi la Dumnezeu. Singurul care poate înţelege lucrurile lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu.

Noi din versetul 12 se referă la cei care au redactat Noul Testament, deşi se aplică în egală măsură la toţi cei ce au fost folosiţi de Dumnezeu pentru redactarea întregii Scripturi. Întrucât apostolii şi profeţii au primit Duhul Sfânt, El a fost în stare să le împărtăşească adevărurile adânci ale lui Dumnezeu. Asta vrea să spună apostolul când afirmă în acest verset: „Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu." Fără Duhul care vine de la Dumnezeu, apostolii n-ar fi putut primi niciodată adevărurile divine la care se referă Pavel, şi care au fost păstrate pentru noi în Noul Testament.

După ce a descris procesul revelaţiei prin care redactorii Sfintelor Scripturi au primit adevărul de la Dumnezeu, Pavel descrie procesul inspiraţiei, prin care adevărul acela ne-a fost comunicat nouă înşine. Versetul 13 este unul din cele mai puternice texte din Cuvântul lui Dumnezeu pe tema inspiraţiei verbale. Apostolul Pavel afirmă răspicat că în transmiterea acestor adevăruri către noi, apostolii nu au folosit cuvinte alese de ei înşişi sau dictate de înţelepciunea omului. Mai degrabă, ei au folosit chiar cuvintele pe care Duhul Sfânt i-a învăţat să le folosească. Şi astfel, după convingerea noastră, cuvintele reale ale Scripturii, aşa cum se găsesc ele în textele originale autografe, au fost chiar cuvintele lui Dumnezeu (şi că Biblia, în forma ei actuală, este întru totul demnă de încredere).

Un strigăt de protest se va auzi în acest punct, din partea unora pentru care afirmaţia noastră de mai sus ar presupune că redactarea s-ar fi făcut prin metoda unei dictări mecanice, ca şi când Dumnezeu nu le-ar fi permis redactorilor să recurgă la propriul lor stil, în redactarea materialului. Dar noi ştim că stilul textelor redactate de Pavel se deosebeşte foarte mult de cel al lui Luca, de pildă. Prin urmare, cum vom putea reconcilia inspiraţia verbală cu stilul evident personal al redactorilor? Într-o anumită privinţă, neînţeles de noi, Dumnezeu le-a dăruit acestor oameni însăşi cuvintele Scripturii, şi totuşi El a îmbrăcat aceste cuvinte în stilul individual, propriu fiecăruia dintre redactori, lăsând ca personalitatea lor umană să-şi pună amprenta peste cuvântul Lui desăvârşit.

Sintagma: comparând cele spirituale cu cele spirituale se poate explica în mai multe moduri.

1. Predarea unor adevăruri spirituale cu cuvinte dăruite de Duhul;

2. Comunicarea unor adevăruri spirituale unor oameni spirituali;

3. Compararea adevărurilor spirituale dintr-o secţiune a Bibliei cu cele din altă secţiune a Bibliei.

Noi credem că prima explicaţie este cea valabilă, în ton cu contextul. Pavel afirmă aici că procesul inspiraţiei presupune transmiterea adevărului divin prin cuvinte ce sunt anume alese de Duhul Sfânt, în acel scop. Am putea parafraza propoziţia astfel: „prezentând adevăruri spirituale cu cuvinte spirituale."

Unii au ridicat obiecţia că pasajul de faţă nu poate constitui o referire la inspiraţie, întrucât Pavel spune vorbim, nu „scriem" Totuşi, analizând alte texte din Biblie, vom vedea că adesea verbul „a vorbi" se aplică la scrierile inspirate (vezi Ioan 12:38,41;Fapte 28:25;2Petru 1:21).

Nu numai că evanghelia este divină în revelaţia sa şi divină în inspiraţia sa, dar aici aflăm că ea nu poate fi primită decât prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Fără ajutorul Lui, omul natural (sau „sufletesc") nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că ele se discern duhovniceşte. Iată ce spune în această privinţă Vance Havner:

Creştinul înţelept nu-şi va pierde timpul, încercând să explice programul lui Dumnezeu unor oameni ne-născuţi din nou, întrucât o atare acţiune ar echivala cu aruncarea mărgăritarelor la porci. Sau cu încercarea de a-i descrie unui orb splendoarea unui apus de soare sau cu tentativa de a discuta fizică nucleară cu o statuie din parc. Omul natural nu poate primi aceste lucruri. Mai uşor ar fi să prinzi razele soarelui cu undiţa, decât să-şi însuşeşti revelaţia lui Dumnezeu fără ajutorul Duhului Sfânt. Dacă nu se naşte cineva din Duhul şi nu este învăţat de El, toate aceste lucruri îi sunt complet străine. Nici dacă ar poseda un doctorat nu i-ar fi de nici un folos..."

Pe de altă parte, cel care este luminat de Duhul lui Dumnezeu poate discerne aceste adevăruri minunate, chiar dacă el însuşi nu poate fi corect judecat de cei ne-convertiţi. Poate că cel luminat de Duhul lui Dumnezeu este doar un dulgher de meserie sau un instalator sau un pescar. Dar în Sfintele Scripturi el este un bun cercetător. „Creştinul controlat de Duhul cercetează cu atenţie Biblia şi ajunge la o apreciere şi o înţelegere a conţinutului ei" (KSW). Pentru lume, el este o enigmă. Poate că niciodată nu a urmat cursurile vreunui colegiu sau seminar, totuşi el înţelege tainele profunde ale cuvântului lui Dumnezeu, putând chiar să-i înveţe şi pe alţii.

Apostolul întreabă, acum, împreună cu Isaia: „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învăţătură?" Punând o astfel de întrebare deja am răspuns la ea, căci Dumnezeu nu poate fi cunoscut prin înţelepciunea sau puterea oamenilor. El poate fi cunoscut doar în măsura în care binevoieşte să Se lase cunoscut. Dar cei ce au gândul lui Cristos sunt învredniciţi să înţeleagă adevărurile profunde ale lui Dumnezeu.

Recapitulând, vom spune că mai întâi vine revelaţia (versetul 9-12). Asta înseamnă că Dumnezeu le-a revelat oamenilor, prin Duhul Sfânt, adevăruri necunoscute de ei până atunci. Aceste adevăruri au fost aduse la cunoştinţa lor pe cale supranaturală, prin Duhul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, avem inspiraţia (versetul 13). În procesul transmiterii acestor adevăruri către alţii, apostolii (şi toţi ceilalţi redactori ai Bibliei) au aşternut în scris exact cuvintele date lor de Duhul Sfânt.

În fine, avem iluminarea (versetul 14-16). Pe lângă faptul că aceste adevăruri trebuie să fie revelate în chip miraculos şi inspirate în chip miraculos, la fel de adevărat este şi faptul că ele pot fi înţelese doar prin puterea supranaturală a Duhului Sfânt.

Când Pavel a vizitat Corintul prima oară, el i-a hrănit pe credincioşii de acolo cu laptele elementar al cuvântului, întrucât ei erau slabi şi tineri în credinţă. Învăţătura pe care au primit-o ei a corespuns cu starea în care se găseau, căci nu putea primi învăţături spirituale profunde, datorită faptului că erau copii în credinţă sau, cum spune cuvântul, prunci în Cristos.

Pavel le-a predat doar adevărurile elementare privitoare la Cristos, pe care le numeşte lapte. Cât priveşte hrana tare, aceasta ei n-o puteau asimila, datorită lipsei lor de maturitate. Subliniind aceeaşi idee, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta" (Ioan 16:12). În ce-i priveşte pe corinteni, trist era faptul că ei nu făcuseră progrese suficiente pentru a putea primi adevăruri mai profunde de la apostol.

Credincioşii erau încă tot carnali, adică într-o stare sufletească, pământească - fapt demonstrat de prezenţa multor certuri şi dezbinări în mijlocul lor. Or, un asemenea comportament îi caracterizează mai degrabă pe oamenii acestei lumi, decât pe cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu.

Faptul că formau partide în jurul unor lideri umani, ca Pavel sau Apolo demonstra că se comportau la nivel pur uman. Asta vrea să spună Pavel când întreabă: „Nu umblaţi voi în felul oamenilor?"

Până în acest punct, apostolul Pavel a arătat nebunia de a-i preamări pe oameni, în contrast cu adevărata natură a mesajului evangheliei. Acum el îşi îndreaptă atenţia spre tema slujirii (misiunii) creştine, arătând că şi din acest punct de vedere este o nebunie curată ca cineva să-i ridice în slăvi pe liderii religioşi, formând partide în jurul lor.

Apolo şi Pavel erau slujitori (minister înseamnă în latină „slujitor”) prin care au ajuns corintenii să creadă în Domnul Isus. Ei erau doar simpli agenţi prin care au primit corintenii credinţa, şi nu căpeteniile unor şcoli rivale. Prin urmare, de câtă nepricepere au dat dovadă corintenii, când i-au ridicat pe aceşti slujitori la rangul de stăpâni! Sau, cum se exprimă foarte plastic comentatorul biblic Ironside: „Imaginaţi-vă o gospodărie, în care s-a iscat multă dezbinare, din pricina servitorilor!"

Recurgând la o ilustraţie din domeniul agriculturii, Pavel arată că slujitorul este, la urma urmelor, foarte limitat în capacitatea sa de a realiza ceva. Pavel însuşi poate sădi, Apolo putea să ude, dar numai Dumnezeu poate face să crească. Tot aşa şi în zilele noastre: unii dintre noi putem predica cuvântul şi toţi putem să ne rugăm pentru rudele şi prietenii noştri nemântuiţi, dar lucrarea propriu-zisă de mântuire poate fi realizată doar de Domnul.

Privind lucrurile din această perspectivă, vom observa numaidecât că cel ce sădeşte şi cel ce udă nu sunt, în realitate, foarte importanţi, căci ei nu posedă în ei înşişi puterea de a da viaţă. De ce există atunci atâta rivalitate între lucrătorii creştini? Fiecare ar trebui să-şi desfăşoare lucrarea ce i s-a încredinţat şi să se bucure când Domnul îşi revarsă binecuvântările peste ea.

Cel care sădeşte şi cel care udă sunt una în sensul că ambii urmăresc acelaşi ţel şi obiectiv. Între ei nu trebuie să fie gelozie. Pe planul slujirii, ei sunt egali. Va veni ziua când fiecare îşi va lua răsplata după munca lui - adică la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

Cu toţii răspund în faţa lui Dumnezeu, Toţi slujitorii Lui sunt împreună lucrători, trudind cot la cot pe câmpul de lucru al lui Dumnezeu sau, altfel spus, desfăşurându-şi activitatea în aceeaşi clădire. Erdman exprimă această idee în felul următor: „Suntem conlucrători toţi cei ce aparţinem lui Dumnezeu şi lucrăm unul cu altul."

Continuând analogia cu clădirea, apostolul recunoaşte mai întâi că tot ce a reuşit să facă s-a datorat harului lui Dumnezeu - adică capacităţii nemeritate pe care i-a dăruit-o Dumnezeu de a face lucrarea unui apostol. Apoi el descrie rolul jucat de el în începuturile adunării de la Corint: „ca un meşter zidar înţelept, eu am pus temelia." El a venit la Corint predicându-L pe Cristos şi pe El răstignit. În cursul propovăduirii cuvântului, mai multe suflete au fost salvate şi s-a sădit o biserică locală. Apoi apostolul adaugă: „şi altul zideşte deasupra". Fără îndoială, el se referă aici la alţi învăţători, care au vizitat Corintul de mai multe ori, clădind în continuare pe temelia ce fusese deja aşezată în acest oraş. Apostolul trage însă un semnal de alarmă: „Fiecare să ia seama cum zideşte deasupra!" Prin asta el vrea să spună că este o misiune cât se poate de solemnă, ce nu trebuie asumată cu uşurinţă, să înveţi pe alţii în biserica locală. Unii veniseră la Corint cu doctrine menite să-i dezbine pe credincioşi şi cu învăţături contrare cuvântului lui Dumnezeu. Negreşit Pavel avea cunoştinţă despre aceşti învăţători, când rostea aceste cuvinte.

Orice clădire are nevoie doar de o singură temelie. Odată aşezată, ea nu mai trebuie repetată. Apostolul Pavel pusese temelia bisericii din Corint. Temelia aceea era Isus Cristos, Persoana şi Lucrarea Lui.

Învăţăturile aduse de alţi credincioşi şi-au avut gradul lor de utilitate. De pildă, unele învăţături au o valoare permanentă, asemănându-se cu aurul, argintul şi pietrele scumpe. Probabil prin „pietre scumpe" nu se înţelege aici diamante, rubine sau alte bijuterii, ci mai degrabă granitul, marmora sau alabastrul ce erau folosite la ridicarea unor temple foarte costisitoare. Pe de altă parte, învăţătura din biserica locală poate fi uneori de valoare trecătoare sau total lipsită de valoare. Asemenea învăţături se aseamănă cu lemnul, fânul şi paiele.

Pasajul acesta din Scriptură este explicat, de cele mai multe ori, ca referire la viaţa tuturor credincioşilor creştini. Este adevărat că fiecare din noi clădeşte, zi de zi, şi că rezultatele lucrării noastre vor fi date la iveală într-o zi. Dar cercetătorul atent al Bibliei va observa că pasajul nu se referă, în principal, la toţi credincioşii, ci numai la predicatori şi învăţători.

În acea zi din viitor, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă. Prin ziua se înţelege Scaunul de Judecată al lui Cristos, când se va trece în revistă toată lucrarea săvârşită pentru Domnul. Acest proces de revizuire este asemănat cu acţiunea focului. Slujirea care a adus slavă lui Dumnezeu şi binecuvântare oamenilor - asemenea aurului, argintului şi pietrelor scumpe - nu va fi afectată de foc. Pe de altă parte, cea care a provocat disensiuni în rândurile copiilor lui Dumnezeu sau care nu i-a edificat va fi mistuită de foc. Focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.

Lucrarea săvârşită în legătură cu biserica poate fi de trei tipuri: în versetul 14 avem primul tip - slujirea ce a adus folos, în acest caz, lucrarea slujitorului va rămâne în picioare, după ce a fost supusă testului, la Scaunul de Judecată al lui Cristos iar lucrătorul va primi o răsplată.

Al doilea timp de lucrare este cea nefolositoare. În cazul acesta, slujitorul va fi păgubit („va suferi o pierdere", în engleză), el însuşi fiind însă mântuit, dar ca prin foc. E. W. Rogers arată că: „Prin pierdere nu se înţelege aici anularea vreunui lucru pe care-l posedă cineva." Versetul e suficient de clar pentru a ne face să înţelegem că Scaunul de Judecată al lui Cristos nu se ocupă de păcatele credinciosului sau de pedeapsa pentru săvârşirea lor, căci pedeapsa pentru păcatele credinciosului a fost suportată de Domnul Isus Cristos, pe crucea Calvarului, acea problemă fiind rezolvată odată pentru totdeauna. Prin urmare, la Scaunul de Judecată al lui Cristos nu se pune nici o clipă la îndoială mântuirea credinciosului, ci se examinează doar slujirea lui.

Datorită eşecului de a face distincţie între mântuire şi răsplăţi, biserica romano-catolică s-a folosit de acest verset, ca temei pentru propagarea învăţăturii privitoare la un presupus purgatoriu. Dar o examinare atentă a versetului 15 din capitolul 3 ne va arăta că nu se face aici nici o aluzie la purgatoriu. Nu se exprimă nicăieri că focul albeşte sau limpezeşte caracterul cuiva. Mai degrabă, focul pune la încercare lucrarea sau slujirea cuiva, arătându-i adevărata natură. Omul respectiv este mântuit, chiar dacă lucrarea sa este mistuită de foc.

Un gând interesant care se desprinde din acest verset este faptul că cuvântul lui Dumnezeu este asemănat uneori cu focul (vezi Isaia 5:24 şi Ieremia 23:29). Acelaşi cuvânt al lui Dumnezeu care va testa slujirea noastră, la Scaunul de Judecată al lui Cristos, se află la dispoziţia noastră în vremea de acum. Dacă vom clădi în conformitate cu învăţăturile Bibliei, atunci lucrarea noastră va rămâne în picioare, după ce va fi fost supusă la probă, în ziua aceea.

Pavel le aminteşte credincioşilor că ei sunt templul lui Dumnezeu (în greacă: altarul dinăuntru sau sanctuarul) şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în ei. Este adevărat că fiecare credincios în parte este un templu al lui Dumnezeu, în care locuieşte Duhul Sfânt, dar nu aceasta e ideea pe care o subliniază versetul de faţă. Apostolul priveşte întreaga colectivitate a bisericii, dorindu-le tuturor celor care o alcătuiesc să realizeze sfânta demnitate pe care o incumbă o atare chemare.

O a treia categorie de lucrare săvârşită în biserica locală este cea definită drept distructivă. Se pare că existau pe vremea aceea învăţători falşi, care se strecuraseră în biserica de la Corint şi care predau învăţături ce-i îndemnau pe oameni mai degrabă la păcat, decât la sfinţenie. Ei nu considerau un lucru grav faptul că provocau atâtea tulburări în templul lui Dumnezeu, ceea ce-l determină pe Pavel să facă declaraţia solemnă: „Dacă cineva nimiceşte templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu." Privită în context local, afirmaţia înseamnă că dacă intră cineva în biserica dintr-o localitate şi-i strică mărturia, Dumnezeu îl va nimici. Pasajul se referă la învăţători falşi, care nu sunt credincioşi adevăraţi în Domnul Isus. Gravitatea unei asemenea încălcări este indicată şi de cuvintele de la sfârşitul versetului 17: „căci templul lui Dumnezeu este sfânt şi aşa sunteţi voi."

În slujirea creştină, ca în toate compartimentele vieţii creştine, există întotdeauna pericolul auto-amăgirii. Poate că unii din cei ce au venit la Corint s-au dat oameni extrem de înţelepţi. Oricine are o părere foarte înaltă despre propria sa înţelepciune lumească trebuie să înveţe că e nevoie să te faci nebun în ochii lumii, pentru a deveni înţelept în aprecierea lui Dumnezeu, cum arată foarte clar Godet, prin parafrazarea sa:

Dacă o persoană individuală, corintean sau de altă origine, când predică evanghelia în adunările voastre, îşi asumă rolul unui om înţelept şi reputaţia de gânditor profund, e bine ca acea persoană să înţeleagă că nu va atinge adevărata înţelepciune până când nu va fi trecut printr-o criză, în care acea înţelepciune, de care este atât de plin el, nu va pieri - după care el va primi, abia atunci, înţelepciunea ce vine de sus.

Înţelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. Oricât ar căuta omul, nu L-ar putea găsi pe Dumnezeu de unul singur, după cum, omenirea, în înţelepciunea ei, niciodată n-ar fi putut concepe un plan de mântuire, prin care Dumnezeu să devină Om, ca să moară pentru păcătoşii vinovaţi, răi şi răzvrătiţi. Aici, în versetul 19, se dă citatul din Iov 13:5, pentru a se arăta că Dumnezeu este triumfător asupra presupusei înţelepciuni a oamenilor, în aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Cu toată înţelepciunea sa, omul nu poate zădărnici planurile Domnului. Mai degrabă, Dumnezeu adesea le demonstrează oamenilor că, în pofida înţelepciunii lor lumeşti, ei sunt total neputincioşi şi săraci.

Psalmul 94:11 este citat aici pentru a se sublinia că Domnul cunoaşte toate raţionamentele înţelepţilor lumii acesteia şi că ştie că acestea sunt deşarte, găunoase şi neroditoare. Dar de ce depune Pavel atâtea eforturi pentru a discredita înţelepciunea lumii acesteia? Pentru simplul fapt că credincioşii de la Corint puneau un preţ deosebit de mare pe o asemenea înţelepciune, ducându-se după acei lideri care manifestau acest gen de înţelepciune în mod foarte evident.

Având în vedere tot ce s-a spus până în prezent, nimeni nu trebuie să se laude cu oamenii. Iar în ce-i priveşte pe adevăraţii slujitori ai Domnului, noi nu trebuie să ne lăudăm că le aparţinem acestor lideri, ci, mai degrabă, trebuie să ne dăm seama că ei ne aparţin, cu toţii, nouă înşine. Toate sunt ale voastre.

Cineva a definit versetul 22 drept: „inventarierea posesiunilor copilului lui Dumnezeu." Lucrătorii creştini sunt ai noştri, fie că e vorba de Pavel evanghelistul, fie de Apolo învăţătorul, fie de Chifa păstorul. Întrucât toţi aceştia sunt ai noştri, ar fi o nebunie din partea noastră să afirmăm că noi suntem ai vreunuia dintre ei. Apoi şi lumea este a noastră. Fiind comoştenitori cu Cristos, într-o zi vom intra în stăpânirea ei, dar momentan lumea ne aparţine în virtutea făgăduinţei divine. Cei ce îi administrează treburile nu-şi dau seama că fac lucrul acesta în folosul nostru. Şi viaţa este a noastră. Nu ne referim la simpla existenţă pe acest pământ, ci la viaţă în sensul cel mai deplin şi mai adevărat. Apoi şi moartea este a noastră. Pentru noi ea şi-a pierdut forţa de a ne înspăimânta, groaza în care cuprinde ea sufletul omului, în faţa prăpăstiei necunoscutului ce se cască înaintea sa. Pentru noi moartea este solul lui Dumnezeu, care transportă sufletul în cer. Lucrurile de acum şi cele viitoare - toate acestea sunt de asemenea ale noastre. Bine a spus cine a afirmat că toate lucrurile îl slujesc pe cel ce-L slujeşte pe Cristos. Sau, cum s-a exprimat A. T. Robertson: „Stelele, ce aleargă pe orbitele lor, se luptă pentru omul care este partener al lui Dumnezeu, în lucrarea de răscumpărare a lumii."

Toţi creştinii sunt ai lui Cristos. Unii credincioşi de la Corint susţineau că îi aparţin lui Cristos în măsură mai mare decât alţii sau exclusiv faţă de aceştia! Ei alcătuiau „partida lui Cristos". Dar Pavel combate o atare atitudine. Noi toţi suntem ai lui Cristos iar Cristos este al lui Dumnezeu. Şi astfel, arătându-le sfinţilor adevărata lor demnitate, Pavel scoate în evidenţă nebunia de a alcătui partide şi de a crea dezbinări în sânul bisericii.

Pentru a-i evalua cum se cuvine pe Pavel şi pe ceilalţi apostoli, Pavel le spune sfinţilor că trebuie să-i considere slujitori sau asistenţi ai lui Cristos şi administratori ai tainelor lui Dumnezeu. Un administrator este un slujitor căruia i s-a încredinţat o persoană sau averea cuiva. Tainele lui Dumnezeu erau secrete ascunse până arunci, pe care Dumnezeu le-a revelat apostolilor şi profeţilor din perioada Noului Testament.

Una din îndatoririle administratorilor este aceea de a fi credincios (fidel). Omul pune mare preţ pe deşteptăciune, înţelepciune, bogăţie şi succes. Dar Dumnezeu caută să-i descopere pe cei ce sunt credincioşi lui Isus în toate lucrurile.

Credincioşia de care trebuie să dea dovadă un administrator este dificil de evaluat de către oameni. De aceea Pavel spune aici că pentru el este un lucru foarte neînsemnat să fie judecat de ei sau de vreun tribunal omenesc. Pavel îşi dă seama cât de neputincios este omul de a-şi forma o opinie competentă cu privire la adevărata credincioşie a lui Dumnezeu. De fapt, adaugă Pavel, nici chiar el însuşi nu se judecă pe sine - afirmând prin asta că el însuşi s-a născut în sânul familiei umane, având o judecată ce va fi mereu părtinitoare şi înclinată în favoarea sa.

Când spune apostolul: „Nu sunt conştient de nimic împotriva mea," el vrea să spună că, în ce priveşte slujirea creştină, el nu este conştient de nici un act de necredincioşie care să i se poată imputa. El nu afirmă însă deloc că nu ar cunoaşte nici un păcat în viaţa sa ori că ar fi desăvârşit! Pasajul trebuie citit în lumina contextului, ţinând seama că subiectul este: slujirea creştină şi credincioşia cu care ar trebui să ne achităm de această slujire. Dar chiar dacă ar fi conştient de vreun lucru împotriva sa, nu pentru aceasta a fost el îndreptăţit. Pur şi simplu, el nu era competent să judece în această privinţă. La urma urmelor, Domnul este Judecătorul.

Având în vedere toate acestea, ar trebui să fim cu toată băgarea de seamă atunci când evaluăm slujirea creştină a cuiva.

Suntem mai totdeauna înclinaţi să preamărim aspectele spectaculoase şi senzaţionale şi să nesocotim lucrurile obişnuite, ce nu sar în ochi. Dar metoda cea mai sigură este să nu judecăm nimic înainte de vreme, ci să aşteptam până când va veni Domnul. El va fi în stare să judece, nu numai ceea ce se vede cu ochiul, ci şi motivele care se ascund în spatele acţiunilor, mobilurilor din inima omului. Cu alte cuvinte, nu numai ceea ce s-a săvârşit, ci şi motivul pentru care s-a săvârşit. El va descoperi gândurile inimilor şi, bineînţeles, că tot ce s-a făcut din dorinţa de auto-afişare sau auto-glorificare nu va avea parte de nici o răsplată.

Faptul că fiecare îşi va primi lauda de la Dumnezeu nu trebuie receptat ca pe o promisiune standard, potrivit căreia slujirea fiecărui credincios va fi privită în acea zi într-o lumină favorabilă. Ci, mai degrabă, sensul este că oricine va merita laudă va primi laudă de la Dumnezeu şi nu de la oameni.

În următoarele opt versete apostolul afirmă răspicat că mândria este cauza dezbinărilor ce s-au ivit în sânul bisericii de la Corint.

Mai întâi, el explică faptul că atunci când s-a referit la slujirea creştină şi la tendinţa unora de a se duce după lideri omeneşti (1Corinteni 3:5-4:5), s-a menţionat pe sine şi pe Apolo ca exemple. Corintenii nu formau partide doar în jurul lui Pavel şi al lui Apolo, ci şi în jurul oamenilor care erau pe vremea aceea în biserica lor. Dar, dintr-un sentiment de curtoazie creştină, dintr-o delicateţe a caracterului său, Pavel a transferat întreaga chestiune la el însuşi şi la Apolo, pentru ca prin exemplul lor, sfinţii să înveţe să nu aibe despre liderii lor păreri exagerate sau să le gâdile mândria acestora, prin formarea unor partide în jurul lor. El dorea ca sfinţii să evalueze toate lucrurile şi toate persoanele prin prisma Scripturilor.

Dacă un învăţător creştin este mai dotat decât altul, asta se datorează faptului că Dumnezeu l-a înzestrat să fie aşa. Tot ce are el a primit de la Domnul. Şi, întrucât aşa stau lucrurile, ce motive mai putem avea să ne mândrim sau să ne îngâmfăm? Talentele noastre, darurile cu care am fost înzestraţi nu sunt urmarea deşteptăciunii noastre.

Corintenii deveniseră suficienţi lor înşişi. Ei erau deja sătui! Ei se făleau cu abundenţa de daruri spirituale din mijlocul lor. Ei erau deja bogaţi. Ei trăiau în lux, în confort şi în tihnă. Nu sesizau nici o nevoie, ci se purtau ca şi când ar fi început deja să domnească. Dar făceau acest lucru fără apostoli. Pavel îşi exprimă dorinţa ca să vină mai repede ziua în care ei să domnească, pentru ca şi ei, apostolii, să poată domni împreună cu corintenii! Între timp însă, cum s-a exprimat cineva: viaţa ce o trăim acum pe acest pământ este şcoala în care învăţăm cum vom domni, într-o zi. Creştinii vor domni împreună cu Domnul Isus, când El va reveni şi-şi va stabili împărăţia pe pământ, între timp, însă, ei au privilegiul de a împărtăşi împreună cu El ocara de care are parte un Mântuitor respins, aşa cum ne atrage atenţia H. P. Barker:

Ar fi o dovadă de totală lipsă de loialitate să încercăm să obţinem coroana noastră, înainte ca Regele s-o capete pe a Sa. Dar tocmai asta făceau unii creştini de la Corint. În timp ce apostolii purtau ocara lui Cristos, creştinii de la Corint erau „bogaţi" şi „onorabili". Ei voiau să se distreze, în timp ce Domnul şi Stăpânul lor îndurase atâtea suferinţe.

Cu prilejul festivităţilor de încoronare, nobilii nu îşi pun coroana pe cap înainte ca suveranul să şi-o pună pe a sa. Corintenii au inversat însă ordinea. Ei domneau deja, în timp ce Domnul continua să fie respins!

În contrast cu sentimentul de mulţumire de sine al corintenilor, Pavel descrie soarta apostolilor. El îi înfăţişează ca fiind aruncaţi în arenă, pentru a fi sfâşiaţi de fiare sălbatice, sub privirile oamenilor şi ale îngerilor. După cum s-a exprimat Godet: „Nu era momentul ca corintenii să dea dovadă de această auto-complacere şi lăudăroşenie, în timp ce biserica era pe tron iar apostolii se aflau sub ascuţişul săbiei."

Pe când apostolii erau trataţi ca nebuni pentru Cristos, sfinţii se bucurau de prestigiu în sânul comunităţii, fiind consideraţi creştini înţelepţi. Apostolii erau slabi, dar corintenii nu sufereau de nici o infirmitate, în contrast cu ocara de care aveau parte apostolii, sfinţii beneficiau de o poziţie eminentă.

În opinia apostolilor, nu sosise încă ceasul biruinţei sau al domniei. Ei sufereau de foame şi de sete, fiind goi, chinuiţi şi fără locuinţă stabilă.

Ei se întreţineau singuri, lucrând cu mâinile lor. Când erau insultaţi, răspundeau doar cu binecuvântări. Când erau prigoniţi, nu se răzbunau, ci îndurau, în tăcere, aceste prigoane.

Când erau defăimaţi, îi rugau fierbinte pe oameni să-L primească pe Domnul Isus. Pe scurt, ei erau trataţi ca gunoiul lumii, ca lepădătura tuturor. Această descriere a suferinţelor îndurate din pricina lui Cristos ar trebui să mişte inimile noastre, ale tuturor. Dacă apostolul Pavel ar trăi în prezent, oare nu cumva ar spune el, cum a spus despre corinteni: „Voi aţi domnit ca regi, fără noi"?

În versetele 14-21, Pavel le dă credincioşilor ultimele îndemnuri şi mustrări cu privire la dezbinările din sânul lor. Conştient de faptul că a recurs la afirmaţii ironice, el explică că a procedat aşa nu pentru a-i ruşina pe creştini, ci pentru a-i preveni, ca pe nişte copii preaiubiţi. Cuvintele sale nu au fost rostite dintr-un sentiment de amărăciune, ci din dorinţa sinceră de a contribui la bunăstarea lor spirituală.

Apostolul le reaminteşte că şi dacă ar avea zece mii de învăţători în Cristos, în credinţă au doar un singur tată. Pavel este cel care i-a condus la Cristos. Deci, el era tatăl lor spiritual. Pe la ei s-au perindat mulţi alţi învăţători, dar nimeni nu putea avea aceeaşi consideraţie pentru ei pe care o avea cel ce i-a îndreptat spre Miel. Pavel nu are nici o intenţie să desconsidere lucrarea de predare a Cuvântului lui Dumnezeu, ci afirmă doar ceea ce ştim cu toţii, anume că în lucrarea creştină sunt angajaţi adesea o mulţime de oameni nepătrunşi de un interes real pentru sfinţii Domnului care animă inima celui ce a îndreptat sufletele spre Cristos.

Prin urmare, Pavel îi îndeamnă să-l imite pe el, în privinţa devotamentului său plin de abnegaţie pentru Cristos şi în iubirea sa neobosită, manifestată printr-o slujire jertfitoare, pentru colegii săi credincioşi, aşa cum ne arată versetele 9-13.

Pentru a-i ajuta să atingă acest ţel, Pavel li l-a trimis pe Timotei, preaiubitul şi credinciosul său fiu în Domnul. Timotei a fost îndrumat să le amintească despre felul de purtare al lui Pavel în Cristos, pe care l-a propovăduit în toate bisericile. Prin asta Pavel afirmă că el practica ceea ce predica - lucru pe care trebuie să-l facă oricine se angajează în slujirea creştină.

Când Pavel a explicat că li-l trimite pe Timotei, poate că unii din detractorii săi din Corint l-au atacat imediat pe Pavel, acuzându-l că i-ar fi frică să vină el însuşi. Oamenii aceştia erau plini de mândrie, când afirmau că Pavel se temea să vină el însuşi, în persoană.

Dar apostolul le promite că va veni şi el, în viitorul apropiat, dacă Domnul va voi. Iar atunci când va veni, va demasca mândria celor care vorbesc cu atâta uşurinţă, fără să aibă însă putere spirituală.

La urma urmelor, puterea este cea care contează, căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere (deci în acţiune). Ea nu e doar o mărturisire de credinţă, ci o realitate.

De ei înşişi va depinde felul în care va veni Pavel la ei. Dacă vor da dovadă de un duh de răzvrătire, el va veni la ei cu nuiaua. Pe de altă parte, dacă vor fi smeriţi şi supuşi, el va veni la ei cu dragoste şi cu un duh de blândeţe.

Se pare că din toate părţile se vorbea că unul din bărbaţii comunităţii de creştini de la Corint, se făcuse vinovat de imoralitate sexuală, manifestată în cazul de faţă printr-o formă extrem de gravă de păcat, ce nu se practica nici printre Neamurile nelegiuite. În mod concret, păcatul consta în faptul că omul respectiv avea relaţii sexuale ilicite cu soţia tatălui său. Negreşit, mama acestui om murise iar tatăl lui se recăsătorise. Deci prin „soţia tatălui său" se înţelege mama lui vitregă, care probabil era necredincioasă, întrucât nu se spune că ar fi fost luată vreo acţiune împotriva ei. Biserica nu avea jurisdicţie în cazul ei.

Cum au reacţionat creştinii corinteni la toate acestea? În loc să deplângă actul şi să fie întristaţi, ei dădeau dovadă de îngâmfare şi aroganţă. Poate că erau mândri de „spiritul lor de toleranţă", prin faptul că nu-i aplicau disciplina celui ce se făcuse vinovat. Sau poate că erau atât de mândri de abundenţa darurilor spirituale din cadrul bisericii, încât nu dădeau prea mare importanţă faptului petrecut. Sau poate că erau mai interesaţi ca biserica lor să crească sub aspect numeric, decât pe planul sfinţeniei. Oricum, nu păreau a fi consternaţi de păcatul menţionat.

Şi voi v-aţi umflat de mândrie! Şi nu v-aţi mâhnit mai degrabă, pentru ca cel care a comis fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru. Asta presupune că dacă credincioşii ar fi luat acţiunile ce se impuneau, de smerire înaintea Domnului, El însuşi ar fi acţionat în acest caz, luând El însuşi o acţiune disciplinară împotriva făptaşului. Erdman comentează, pe marginea acestui caz:

Ei ar fi trebuit să înţeleagă că gloria bisericii creştine constă nu în elocvenţa şi în darurile marilor ei învăţători, ci în curăţia morală şi viaţa exemplară a membrilor ei.

În contrast cu indiferenţa lor, apostolul afirmă că şi dacă lipsea din mijlocul lor, cu trupul, el fusese prezent cu duhul şi judecase deja cazul, ca şi când ar fi fost de faţă.

El înfăţişează biserica adunată la un loc, ca să ia acţiune împotriva făptaşului. Deşi el nu este prezent cu trupul, este în mijlocul lor cu duhul, când ei se adună laolaltă în numele Domnului nostru Isus Cristos. Domnul Isus dăduse bisericii şi apostolilor autoritatea de a exercita

disciplina în toate cazurile de felul acestuia. Astfel Pavel afirma că va acţiona cu puterea (sau autoritatea) Domnului nostru Isus.

Acţiunea pe care ar lua-o Pavel ar fi ca un astfel de om să fie predat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Există deosebiri de vederi în rândurile comentatorilor cu privire la acest enunţ. Unii consideră că se referă la actul excomunicării din rândurile bisericii locale. Asta întrucât în afara bisericii se află sfera stăpânirii Satanei (1Ioan 5:19). Prin urmare, „a-l preda pe cineva pe mâna Satanei" ar echivala cu simpla excomunicare (sau excludere) din biserică. Alţii cred că puterea de a preda pe mâna Satanei a fost o putere specială, acordată în exclusivitate apostolilor, ea nemaifiind acordată celor din vremea noastră.

Există dezacorduri şi cu privire la sensul sintagmei: nimicirea cărnii. Mulţi consideră că ea se referă la suferinţele fizice de care s-ar folosi Dumnezeu pentru a frânge puterea poftelor şi obiceiurilor păcătoase din viaţa cuiva. Alţii cred că nimicirea cărnii se referă la o moarte lentă, prin care i se dă omului respectiv posibilitatea să se pocăiască şi astfel să fie cruţat.

În orice caz, important este să reţinem că disciplinarea credincioşilor are întotdeauna scopul de a-i readuce la starea de părtăşie cu Domnul. Excluderea (excomunicarea) nu constituie niciodată un scop în sine, ci un mijloc pentru realizarea altui ţel. Scopul final este ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Cu alte cuvinte, nu se pune deloc problema pierzării veşnice a acestui om. El este disciplinat de Domnul în viaţa aceasta, pentru păcatul săvârşit, dar este mântuit în ziua Domnului Isus.

Pavel îi mustră acum pe corinteni pentru lăudăroşenia lor. Poate că scuza invocată de ei a fost că faptul nu s-a petrecut decât o singură dată. Apostolul spune că dacă vor tolera chiar şi un mic păcat moral, în sânul bisericii, acesta se va dezvolta în curând, corupând sau afectând grav întreaga părtăşie a credincioşilor. Prin urmare, se impune aplicarea unei discipline drepte şi evlavioase, ca să se păstreze adevăratul caracter al bisericii.

Astfel credincioşilor de la Corint li se porunceşte să mărture aluatul cel vechi. Cu alte cuvinte, ei trebuie să ia acţiuni severe împotriva răului, pentru ca să fie o plămădeală nouă sau curată. Apoi Pavel adaugă şi aceste cuvinte: ...după cum şi sunteţi, fără aluat. Dumnezeu îi vede în Cristos, sfinţi, neprihăniţi şi curaţi. Aici apostolul afirmă că starea lor ar trebui să corespundă cu poziţia care o ocupă în Cristos - poziţie conform căreia ei sunt fără aluat. Dar ei trebuie să fie fără aluat în practica lor. Natura lor trebuie să corespundă numelui pe care-l poartă, conduitei şi crezului lor.

Căci Cristos, Pastele nostru, a fost jertfit (pentru noi). Meditând la pâinea nedospită, Pavel se gândeşte la Praznicul Paştelui, când, în ajunul sărbătorii, iudeul avea datoria să scoată din casă tot aluatul. El se ducea la albia de pâine şi o curăţa de orice aluat. Apoi cerceta întreaga locuinţă, la lumina candelei, până când se convingea că nu a mai rămas nici urmă de aluat. Şi abia după aceea ridica mâinile spre Dumnezeu şi spunea: „O, Doamne, Dumnezeule am aruncat afară din casa mea tot aluatul şi dacă a mai rămas vreun aluat de care nu ştiu, şi pe acesta îl scot afară, din toată inima." Această imagine simbolizează dezlipirea de tot ce este rău, pe care este chemat creştinul din vremea noastră s-o aplice în viaţa sa.

Înjunghierea mielului pascal a fost un tip sau o imagine ce prefigura moartea Domnului Isus Cristos pe cruce. Este doar unul din numeroasele versete din Vechiul Testament ce stabilesc principiul învăţăturii tipice - adică faptul că persoanele şi evenimentele din Vechiul Testament au constituit tipuri sau umbre ale lucrurilor ce aveau să vină. Multe din ele îndreptau privirile cititorilor către venirea Domnului Isus, când El avea să şteargă păcatele noastre, prin jertfirea Sa pe cruce.

Sărbătoarea de aici nu se referă la Paşte sau la Cina Domnului, ci la viaţa credinciosului în general. Întreaga noastră existenţă trebuie să fie o sărbătoare a bucuriei, pe care trebuie s-o celebrăm nu cu aluatul vechi al păcatului, nici cu aluatul de răutate şi de viclenie. În timp ce ne bucurăm în Cristos, nu trebuie să nutrim, în inima noastră, gânduri rele faţă de alţii. De aici deducem că Pavel nu s-a referit la aluat în sens concret, fizic, ci a avut în vedere sensul spiritual, prin care este descrisă maniera în care păcatul întinează toate lucrurile cu care intră în contact. Noi trebuie să trăim viaţa noastră cu azimile curăţiei şi ale adevărului.

Aici Pavel le explică corintenilor că le-a mai scris o scrisoare, în care i-a îndemnat să nu aibă nici o legătură cu cei desfrânaţi (imorali din punct de vedere sexual). Faptul că această epistolă s-a pierdut nu ştirbeşte cu nimic inspiraţia Bibliei. Nu toate scrisorile redactate de Pavel au fost inspirate, ci doar acelea pe care Dumnezeu a găsit de cuviinţă să le includă în Sfânta Biblie.

Apostolul explică în continuare că atunci când i-a îndemnat să nu aibă nici o legătură cu oamenii imorali şi desfrânaţi nu a vrut să spună că trebuie să evite orice contacte cu oamenii nelegiuiţi. Câtă vreme trăim în această lume, suntem nevoiţi să avem legături cu oamenii nemântuiţi, neputând şti adâncimile de păcat în care zac aceştia. Dacă ar fi să trăim o viaţă de completă izolare faţă de păcătoşi, ar trebui, să ieşim din această lume.

Prin urmare, Pavel spune că nu a avut în vedere totala lor separare de desfrânaţii acestei lumi sau de cei lacomi de bani sau de cei zgârciţi („extorcatorii", în engleză, n.tr.) sau de cei ce se închină la idoli. Prin „cei lacomi" se înţelege categoria celor ce înşeală în afaceri sau în chestiuni financiare. De pildă, oricine este găsit vinovat de fraude fiscale este în pericol să fie excomunicat din biserică, pentru că s-a făcut vinovat de lăcomie. Prin „extorcatori" se înţelege cei care se îmbogăţesc prin recurgerea la mijloace violente, cum ar fi ameninţările sau asasinatele. Prin „idolatri" se înţelege cei care se închină de regulă în faţa unei persoane sau a unui lucru în afara Dumnezeului celui adevărat sau care practică groaznicele păcate de imoralitate cu care este aproape totdeauna asociată idolatria.

Pavel îi avertizează, în realitate, să nu aibă nici o părtăşie cu nici un om care se consideră frate, dar care se lasă prins de aceste păcate groaznice. Am putea parafraza cuvintele apostolului în felul următor:

Ceea ce am vrut să spun şi ceea ce repet este că nu trebuie nici măcar să luaţi masa cu orice persoană ce se numeşte creştin, dar care este imorală din punct de vedere sexual, sau care este un om lacom sau idolatru sau defăimător sau beţiv sau extorcator.

Adesea suntem obligaţi să avem legături cu cei nemântuiţi, putând folosi aceste contacte pentru a le aduce o mărturie. Contactele de acest fel nu sunt nici pe departe atât de periculoase pentru credincios cum sunt legăturile cu cei ce-şi spun creştini, dar care trăiesc în păcat. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru nu apărea în nici un fel că am aprobat sau tolerat păcatul unei asemenea persoane.

La lista păcătoşilor din versetul 10 Pavel adaugă „defăimătorii" (sau „batjocoritorii") şi „beţivii", în versetul 11. Prin defăimător se înţelege un om care rosteşte cuvinte dure, necugetate împotriva altuia. E nevoie în acest punct de o atenţionare. Trebuie oare să-l excomunicăm pe un om din biserică, doar pentru faptul că, uneori, se scapă, enervându-se şi folosind cuvinte necugetate? Noi credem că nu, întrucât textul de faţă se referă la practicarea unui asemenea păcat, în mod curent. Cu alte cuvinte, defăimător este cel care în mod curent practică acest păcat împotriva altora. Oricum, versetul trebuie să fie un serios avertisment, să învăţăm să ne stăpânim limba. După cum a arătat Dr. Ironside, mulţi oameni spun că sunt neatenţi în vorbirea lor, dar asta echivalează cu a fi neatenţi în folosirea unei mitraliere.

Beţivul este cel dedat la consumul excesiv de băuturi alcoolice. Ne spune oare apostolul Pavel că nu trebuie nici măcar să stăm la masă cu un creştin care se angajează în asemenea practici? Da, exact asta ne spune versetul că trebuie să facem! Nu trebuie să luăm Cina Domnului cu o astfel de persoană, nici nu trebuie să luăm mesele obişnuite cu ei. Pot exista însă şi excepţii. O soţie creştină va avea obligaţia să continue să mănânce împreună cu soţul ei, chiar dacă acesta a fost exclus din părtăşia bisericii. Dar regula generală spune că cei ce se numesc credincioşi şi se fac vinovaţi de păcatele enumerate mai sus trebuie supuşi ostracizării sociale, pentru a imprima în ei gravitatea fărădelegii comise şi a-i determina să se pocăiască. Dacă cineva va obiecta aici, spunând că Domnul a mâncat cu vameşii şi păcătoşii, noi vom arăta că aceşti oameni nu pretindeau că sunt adepţii Săi iar Domnul, când stătea la masă cu ei, nu-i recunoştea ca ucenici ai Săi. Ceea ce ne învaţă aceste versete este că nu trebuie să avem părtăşie cu creştini care trăiesc o viaţă de răutate.

Cele două întrebări puse de apostolul Pavel în versetul 12 înseamnă că creştinii nu răspund de judecata celor nemântuiţi. Oamenii răi din lumea ce ne înconjoară vor fi judecaţi cândva chiar de Domnul. Dar noi avem responsabilitatea de a-i judeca pe cei din sânul bisericii. Este datoria bisericii locale de a exercita disciplina plină de evlavie.

Iarăşi, cineva va spune: „Bine, dar oare nu a afirmat Domnul: «Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi!»?" La care noi vom răspunde că acolo Domnul se referă la motive. Cu alte cuvinte, nu trebuie să judecăm motivele ce stau la baza acţiunilor oamenilor, întrucât nu suntem competenţi să le judecăm. Dar cuvântul lui Dumnezeu spune răspicat că trebuie să judecăm păcatul adus la lumină în adunarea lui Dumnezeu, pentru a păstra reputaţia de sfinţenie a bisericii şi pentru a-l readuce pe fratele vinovat la părtăşie cu Domnul.

Pavel explică că Dumnezeu se va ocupa de judecata celor din afară, adică a celor nemântuiţi. Între timp, corintenii trebuie să-şi exercite judecata pe care le-a încredinţat-o Dumnezeu, prin excluderea din mijlocul lor a răului aceluia! Adică trebuie făcut un anunţ public în adunare că fratele respectiv nu mai face parte din părtăşia bisericii. Anunţul trebuie făcut cu adâncă şi sinceră mâhnire şi smerenie, fiind urmat de rugăciune stăruitoare pentru refacerea spirituală a celui rătăcit.

Întrebarea cu care începe pasajul exprimă profunda consternare şi mirare a apostolului pentru faptul că vreunul din ei a îndrăznit să-şi târască fratele la judecată în faţa celor nedrepţi, adică a judecătorilor sau magistraţilor nemântuiţi. Lui Pavel i se pare o mare inconsecvenţă ca cei ce au cunoscut adevărata dreptate să se ducă în faţa unor oameni caracterizaţi prin nedreptate. Cu alte cuvinte, cum pot creştinii să conceapă a cere să li se facă dreptate de către cei ce nu posedă dreptate!

O a doua inconsecvenţă mare constă în faptul că cei ce vor judeca cândva lumea ar trebui, de bună seama, să fie în stare să judece în chestiuni atât de mărunte cum sunt cele ce se ivesc în rândurile lor. Scriptura ne învaţă că credincioşii vor domni împreună cu Cristos pe pământ, când El va reveni cu putere şi slavă şi că li se va încredinţa autoritatea de a judeca. Or, dacă creştinii vor judeca lumea, oare n-ar trebui ei să fie în stare să rezolve micile divergenţe ce se ivesc între ei în viaţa de acum?

Pavel le aminteşte corintenilor că ei îi vor judeca pe îngeri. Este uluitor să constatăm maniera în care apostolul introduce acest gând solemn în genul de discuţie desfăşurat aici. Fără nici o avertizare prealabilă, fără să pregătească terenul, el afirmă extraordinara realitate că creştinii îi vor judeca, într-o zi, pe îngeri. Noi ştim de la Iuda 6 şi 2Petru 2:4,9 că îngerii vor fi judecaţi. Mai ştim şi faptul că Cristos va fi Judecătorul (Ioan 5:22). Dar datorita unirii noastre cu El se spune că şi noi îi vom judeca la un moment dat pe îngeri. Or, dacă suntem consideraţi calificaţi să-i judecăm pe îngeri, ar trebui să fim în stare să rezolvăm problemele cotidiene ce se ivesc în viaţa de acum.

Deci dacă aveţi judecăţi (neînţelegeri) pentru cele ce ţin de viaţa aceasta, oare puneţi judecători pe cei ce sunt cel mai puţin preţuiţi din biserică? Judecătorii necredincioşi nu se bucură de un loc de cinste şi stimă în sânul bisericii locale. Desigur, ei sunt respectaţi pentru lucrarea ce o desfăşoară în lume, dar în ce priveşte chestiunile din biserică, aici ei nu au nici o jurisdicţie. Astfel Pavel îi întreabă pe corinteni:

Când se ivesc probleme între voi, ce necesită judecata imparţială a unei terţe persoane, cum se face că ieşiţi din sfera bisericii, supunându-vă judecăţii unor oameni în care biserica nu recunoaşte nici un discernământ spiritual?

Pavel pune această întrebare pentru a-i determina să se ruşineze de fapta lor. E posibil ca într-o adunare de credincioşi ce se lăudau cu înţelepciunea şi dotarea lor cu daruri spirituale, să nu se găsească nici un om înţelept care să poată rezolva aceste certuri ivite între fraţii lui?

Sintagma: „Prin urmare, însuşi faptul că aveţi judecăţi între voi constituie un eşec total" arată că ei erau cu totul greşiţi în această privinţă, căci nici măcar nu ar fi trebuit să le treacă prin cap să se dea în judecată unii pe alţii. Dar poate că cineva va replica, în acest punct: „Frate Pavel, nu ştii despre ce este vorba aici, căci, iată, cutare frate m-a înşelat în tranzacţii financiare." Căruia Pavel îi răspunde: „De ce nu lăsaţi mai degrabă să vi se facă nedreptate? De ce nu lăsaţi mai degrabă să fiţi înşelaţi?" Aceasta ar fi atitudinea corectă pe care ar trebui s-o ia un creştin. Este mult mai bine să accepţi o nedreptate, decât s-o comiţi tu însuţi!

Nu aceasta era însă atitudinea corintenilor. În loc să accepte nedreptatea şi înşelăciunea, ei se făceau vinovaţi de nedreptate împotriva altora, chiar a fraţilor lor în Cristos.

Uitaseră ei oare că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Pavel le va reaminti de lista păcătoşilor care nu au nici un loc în împărăţia lui Dumnezeu. El nu spune prin asta că creştinii pot practica asemenea păcate, fiind pierduţi, ci mai degrabă spune că oamenii care practică în mod curent aceste păcate nu sunt, de fapt, creştini.(unii fac o deosebire între „a intra" în împărăţie şi „a moşteni" împărăţia. Astfel ei susţin că un credincios ar putea să nu-şi învingă un păcat din viaţa sa, şi totuşi să fie mântuit. În acest caz, el ar „intra" în împărăţie, dar nu ar avea decât o mică moştenire sau nici o moştenire (răsplată) în ea. Dar de acest pasaj se ocupă de cei răi, adică de cei nenăscuţi din nou.)

În lista aceasta se face distincţie între curvari şi preacurvari (sau între desfrânaţi şi adulteri). Desfrânaţii sunt cei necăsătoriţi ce întreţin raporturi sexuale ilicite, pe când adulterii se referă, desigur, la cei ce comit aceste păcate după ce s-au căsătorit. Idolatrii (sau „închinătorii la idoli") sunt pomeniţi din noi aici, ca în celelalte două liste din capitolul 5. Celelalte două categorii sunt: „afemeiaţii" („malahii" în alte versiuni, sau „homosexualii" în engleză), adică cei ce permit trupurilor lor să fie folosite pentru perversiuni sexuale, şi „sodomiţii" adică cei ce practică sodomia asupra altora.

Pe listă sunt trecuţi şi hoţii, lacomii de bani, beţivii, batjocoritorii şi extorcatorii (sau „hrăpăreţii", în versiunile româneşti). Hoţii sunt cei ce-şi însuşesc lucruri ce nu le aparţin. Observaţi că păcatul lăcomiei este întotdeauna asociat cu restul viciilor de pe listă. Oricât de neînsemnat li s-ar părea oamenilor acest păcat al lăcomiei, observăm că Dumnezeu îl condamnă cât se poate de aspru. Un om lacom este cel ce are o dorinţă nestăpânită după avere, după lucruri, ceea ce-l determină adesea să recurgă la mijloace necinstite pentru a le acapara. După cum s-a arătat, beţivii sunt cei dependenţi de alcool. Batjocoritorii (sau „defăimătorii") sunt cei ce folosesc cuvinte dure şi murdare împotriva altora. Extorcatorii („hrăpăreţii") sunt cei ce profită de sărăcia altora sau de nevoile lor pentru a obţine câştiguri ilicite şi exorbitante.

Pavel nu lasă să se înţeleagă că aceste păcate erau practicate de credincioşii corinteni, ci îi avertizează că aceste lucruri îi caracterizau înainte de a fi fost mântuiţi - „şi aşa eraţi unii dintre voi". Dar între timp ei au fost spălaţi, sfinţiţi şi îndreptăţiţi. Ei au fost spălaţi de păcatul şi necurăţia lor, prin sângele scump al lui Cristos, fiind spălaţi în continuare de întinare prin cuvântul lui Dumnezeu. Ei au fost sfinţiţi prin operaţia Duhului lui Dumnezeu, fiind puşi deoparte pentru Dumnezeu prin separarea de lume. Ei au fost îndreptăţiţi în Numele Domnului Isus Cristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru, adică au fost socotiţi drepţi (neprihăniţi) înaintea lui Dumnezeu, pe baza lucrării săvârşite de Domnul Isus pe cruce pentru ei. în ce constă argumentul lui Pavel aici? Este foarte simplu, aşa cum arată Godet: „Un har atât de nepătruns de mare a fost realizat, odată pentru totdeauna (de Domnul Isus) pe cruce."

În ultimele versete ale acestui capitol apostolul expune câteva din principiile ce stau la baza distingerii binelui de rău. Primul principiu afirmă că un lucru poate fi îngăduit de lege, dar nu înseamnă că este şi util sau necesar. Când Pavel spune: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite de lege" nu se referă la toate lucrurile în sens absolut. De pildă, nu i-ar fi îngăduit de lege să comită nici unul din păcatele menţionate anterior. Aici el se referă doar la acele lucruri cu conţinut moral neutru. De pildă, între credincioşii din vremea lui Pavel se discuta mult dacă creştinii au voie să consume carne de porc. Dar asta era o problemă cu conţinut moral neutru, căci nu-L interesa pe Dumnezeu dacă cineva mănâncă sau nu came de porc. Pavel nu face altceva decât să afirme că anumite lucruri, chiar dacă sunt legitime, nu sunt de folos. S-ar putea să existe unele lucruri care să-mi fie îngăduite, dar care, privite de altcineva, să-l facă să se poticnească. În asemenea cazuri, s-ar cuveni să renunţ la acele lucruri.

Al doilea principiu constă in faptul că unele lucruri, deşi legale, pot să mă înrobească, sau, cum spune apostolul Pavel: „nu mă voi lăsa stăpânit de ceva." Această afirmaţie are aplicaţie directă în vremea noastră la chestiunea consumului de băuturi alcoolice, tutun şi droguri. Aceste lucruri, precum şi multe altele, au capacitatea de a-l înrobi pe creştin. Prin urmare, el trebuie să vegheze şi să nu se lase înrobit de ele.

Un al treilea principiu constă în faptul că deşi unele lucruri sunt perfect legale pentru credincios, valoarea lor este trecătoare. Pavel spune: „Mâncărurile sunt pentru stomac şi stomacul pentru mâncăruri, dar Dumnezeu le va nimici pe amândouă." Asta înseamnă că stomacul omului a fost construit în aşa fel încât să poată primi alimentele şi să le poată digera. Tot aşa, Dumnezeu a întocmit alimentele în chip atât de minunat, încât acestea să poată fi primite de stomacul omului. Cu toate acestea, noi nu trebuie să trăim pentru alimente, întrucât acestea au o valoare temporară şi nu trebuie să li se acorde un loc primordial în viaţa credinciosului. Cu alte cuvinte, nu trebuie să trăim ca şi când scopul suprem al vieţii ar fi satisfacerea apetiturilor noastre. Deşi trupul este conceput atât de minunat de Dumnezeu, ca să poată accepta şi asimila hrana, un lucru este foarte sigur: trupul nu este pentru desfrânare (imoralitate sexuală), ci pentru Domnul şi Domnul pentru trup. Când a conceput trupul omului, Dumnezeu nu a rânduit ca acesta să fie folosit în scopuri murdare sau perverse, ci l-a plănuit ca să fie folosit spre slava Domnului şi în slujba Sa binecuvântată.

Găsim în acest verset un fapt uimitor, ce nu ar trebuie să ne scape. Nu numai că trupul este pentru Domnul, ci, ceea ce e şi mai minunat, este faptul că Domnul este pentru trup. Asta înseamnă că pe Domnul Îl interesează trupul nostru, bunăstarea lui şi folosirea lui corectă. Dumnezeu vrea să-i înfăţişăm trupurile noastre ca o jertfa vie, sfântă şi acceptabilă (Romani 12:1). Sau, cum se exprimă Erdman: „Fără Domnul, trupul nu va putea niciodată să-şi atingă adevărata demnitate şi destinul său nemuritor."

Faptul că Domnul este pentru trup este explicat în continuare în acest verset. Dumnezeu nu numai că L-a înviat pe Domnul Isus din morţi, ci ne va învia şi pe noi cu puterea Sa. Interesul Său pentru trupul nostru nu încetează în clipa când murim, ci el va învia trupul fiecărui credincios şi-l va făuri asemenea trupului slăvit al Domnului Isus. În veşnicie noi nu vom fi duhuri lipsite de trup, ci duhul şi sufletul nostru vor fi reunite cu trupul nostru glorificat, pentru a se putea bucura astfel pe veci de gloriile cerului.

Pentru a sublinia şi mai mult necesitatea menţinerii unei stări de curăţie personală în viaţa noastră şi pentru a păzi trupul nostru de necurăţie, apostolul ne aminteşte că trupurile noastre sunt mădulare ale lui Cristos. Fiecare credincios este un mădular al trupului lui Cristos. Prin urmare, s-ar cuveni oare ca să luăm mădularele lui Cristos şi să facem din ele mădularele unei prostituate? Răspunsul la această întrebare se desprinde din însăşi formularea ei, cum spune Pavel, adăugând un răspicat: „Nicidecum!"

În actul unirii sexuale, cele două trupuri devin una, exact cum s-a afirmat în zorii creaţiei: „Cei doi vor deveni un singur trup" (Geneza 2:24). În lumina acestui adevăr, dacă un credincios se lipeşte de o prostituată, aceasta ar echivala cu unirea unui mădular al lui Cristos cu o prostituată, cei doi devenind un singur trup.

După cum în cadrul actului fizic se petrece fuziunea celor doi într-un singur trup, tot aşa când cineva crede în Domnul Isus Cristos şi este unit cu El, credinciosul acela şi Cristos devin atât de uniţi încât se poate afirma de acum încolo că sunt un singur duh. Este cea mai desăvârşită contopire posibilă a două persoane! Este cel mai intim tip de unire. Argumentul lui Pavel constă, prin urmare, în faptul că cei ce sunt astfel uniţi cu Domnul nu au voie să tolereze niciodată vreun fel de alipire sau unire care să intre în conflict cu căsnicia spirituală. Sau, cum arată A. T. Pierson:

Oaia poate să se rătăcească, îndepărtându-se de păstor şi mlădiţa poate fi tăiată din viţă; mădularul poate fi îndepărtat din trup, copilul poate fi înstrăinat de tatăl lui, ba chiar şi soţia de soţul ei; dar atunci când două duhuri fuzionează, devenind unul singur, cine sau ce va putea să le mai despartă? Nici o legătură sau unire externă, chiar a căsniciei, nu se apropie de expresivitatea şi perfecţiunea contopirii celor două vieţi într-una singură.

Şi astfel apostolul le atrage atenţia corintenilor să fugă de imoralitatea sexuală. Ei nu au voie să se complacă în ea, să cocheteze cu ea, să negocieze cu ea sau chiar s-o pomenească în vorbirea lor. Singurul lucru care trebuie să-l facă este să fugă de ea! O minunată ilustrare a acestui principiu biblic o găsim în istorisirea de la Geneza 39 despre atitudinea tranşantă a lui Iosif, când acesta nu a stat la tocmeală cu ispita, când a fost urmărit de nevasta lui Potifar. (Sau, cum am spune noi, românii: „Fuga e - poate fi - ruşinoasă, dar e sănătoasă! n.tr.)

Apoi Pavel adaugă: „Orice alt păcat pe care-l săvârşeşte omul este în afara trupului lui, dar cel ce comite imoralitate sexuală păcătuieşte împotriva propriului său trup." Majoritatea păcatelor nu au efect direct asupra trupului cuiva, dar imoralitatea sexuală este unică, în sensul că afectează în mod direct trupul său: o asemenea persoană culege consecinţele acestui păcat în trupul său. Dificultatea constă în faptul că versetul afirmă că fiecare păcat pe care-l comite omul e în afara trupului. Dar noi credem că apostolul vorbeşte aici în sens comparativ. Deşi e adevărat că îmbuibarea şi beţia, de pildă, afectează trupul unei persoane, majoritatea păcatelor nu ating trupul. Şi nici chiar îmbuibarea şi beţia nu afectează trupul atât de direct, de profund sau de destructiv ca imoralitatea. Comiterea unor relaţii sexuale în afara căsniciei va produce în mod inevitabil şi irezistibil haos şi pierderi inimaginabil de mari asupra celui vinovat de acest păcat.

Din nou Pavel le aminteşte corintenilor despre chemarea lor sfântă şi demnă. Oare au uitat ei că trupul lor este templul Duhului Sfânt? Acesta e adevărul solemn al Scripturii, anume că în fiecare credincios locuieşte Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, cum am putea să ne gândim măcar să luăm un trup în care locuieşte Duhul Sfânt şi să-l folosim în scopuri murdare. Nu numai că trupul nostru este sanctuarul Duhului Sfânt, dar, noi înşine nu suntem ai noştri, nu ne aparţinem nouă înşine! Aşadar, nu avem voie să luăm trapul nostru şi să facem ce dorim cu el. În ultimă analiză, trupul nu este al nostru, ci al Domnului.

Noi suntem ai Domnului, atât prin actul creaţiei, cât şi prin cel al răscumpărării.

Aici se are în vedere al doilea element. Dreptul Lui de proprietate asupra noastră a fost câştigat la Calvar. Noi am fost cumpăraţi cu un preţ. La cruce, vedem eticheta cu preţul pe care ni l-a atribuit Domnul Isus, prin faptul că ne-a considerat atât de valoroşi încât a fost gata să plătească preţul cerut, prin însuşi sângele Său scump. Ce iubire nepătruns de mare trebuie să fi avut Isus pentru noi, ca să poarte păcatele noastre în trupul Său pe cruce!

Întrucât aşa stau lucrurile, eu nu mai am voie să-mi consider trupul ca aparţinându-mi. Dacă îmi voi folosi trupul după cum îmi va plăcea mie, atunci voi proceda ca un hoţ, însuşindu-mi ceea ce nu-mi aparţine. Mai degrabă, eu trebuie să folosesc trapul meu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, Stăpânul trupului meu, cum arată şi Bates:

Cap! Gândeşte-te la Cel a cărui frunte a fost brăzdată de spini! Mâini! Trudiţi neobosite pentru Cel ale cărui mâini au fost pironite pe cruce. Picioare! Purtaţi-mă, iute, încotro mă vă trimite Cel ale cărui picioare au fost străpunse. Trup al meu! Fii templul Celui al cărui trup a fost sfâşiat în chinuri nespus de mari. Şi apoi trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu şi cu duhul nostru, întrucât atât componenta materială, cât ci cea imaterială a omului aparţin lui Dumnezeu.

Pană în acest punct, Pavel s-a ocupat de diversele abuzuri comise în sânul bisericii de la Corint, care i s-au adus la cunoştinţă de către alţii. Acum va răspunde unor întrebări pe care i le-au trimis sfinţii din Corint. Prima se referă la căsătorie şi celibat. Drept care Pavel stabileşte principiul general valabil potrivit căruia este bine pentru bărbat să nu se atingă de femeie. „A se atinge" de o femeie în acest caz înseamnă a avea o legătură fizică. Apostolul nu vrea să spună că starea necăsătorită ar fi mai sfântă decât căsătoria, ci, pur şi simplu, că este mai bine să fii necăsătorit, dacă doreşti să te consacri slujirii Domnului, întrucât astfel nu vei avea atâtea elemente care să te distragă de la slujirea ta - aşa cum se va explica în versetele de mai jos.

Pavel recunoaşte însă că starea de necăsătorit incumbă un potenţial extraordinar de a fi ispitit să cazi în necurăţie. Şi astfel el adaugă calificativul: „Totuşi, din cauza desfrânării, fiecare să-şi aibă soţia lui şi fiecare femeie să-şi aibă soţul ei." Or, pentru ca un om să aibă o singură soţie înseamnă o căsătorie monogamă. Versetul 2 stabileşte principiul potrivit căruia pentru copiii lui Dumnezeu continuă să fie valabilă rânduiala din totdeauna lăsată de Domnul, anume ca fiecare soţ să aibă o singură soţie şi viceversa.

În starea de căsnicie, fiecare trebuie să-i dea soţului sau soţiei ceea ce-i datorează, întrucât în căsnicie funcţionează principiul reciprocităţii. Când se spune: „Soţul să-i dea soţiei afecţiunea ce i-o datorează", asta înseamnă: „Să-şi îndeplinească obligaţiile de soţ faţă de ea." Evident, şi ea trebuie să procedeze la fel faţă de el. Observaţi delicateţea lui Pavel în discutarea acestui subiect. Lipsa totală a limbajului vulgar! Ce contrast faţă de lumea în care trăim!

În cadrul unirii din căsnicie, există o dependenţă a soţiei de soţul ei şi vice-versa. Pentru a împlini ordinea lăsată de Dumnezeu în cadrul acestei uniri sfinte, atât soţul, cât şi soţia trebuie să recunoască interdependenţa lor unul faţă de celălalt.

Christenson comentează:

Spuse mai pe şleau, aceste cuvinte înseamnă că daca un partener doreşte să aibă raporturi conjugale, celălalt trebuie să răspundă acestei dorinţe. Soţul şi soţia care adoptă această atitudine sănătoasă faţă de chestiunea sexului vor constata câtă satisfacţie va aduce acest aspect în căsnicia lor - pentru simplul fapt că relaţia dintre ei este ancorată în realitate, şi nu într-un ideal artificial sau imposibil de realizat."

Poate că la început, de îndată ce au fost mântuiţi unii din aceşti corinteni, au crezut cumva că intimităţile din viaţa de căsnicie nu ar corespunde cu normele de sfinţenie ale vieţii creştine. De aceea, Pavel intervine pentru a elibera mintea lor de această concepţie greşită, spunându-le deschis că cuplurile creştine nu trebuie să se lipsească unul pe celălalt, adică nici unul din soţi nu are voie să-i refuze celuilalt drepturile ce-i revin, în privinţa trupului - cu excepţia a două situaţii. Mai întâi, poate exista o abstinenţă de comun agreată, pentru ca soţul şi soţia să se consacre rugăciunii şi postului. A doua condiţie prevede ca o atare abstinenţă să fie pe o perioadă limitată de timp. Soţul şi soţia

trebuie să fie iarăşi împreună, pentru ca să nu-i ispitească Satana, din pricina lipsei lor de stăpânire.

Versetul 6 a dat naştere multor speculaţii şi controverse. Pavel spune: „Spun lucrul acesta ca o concesie, nu ca o poruncă." Astfel, după unii, cele spuse de apostolul mai înainte nu ar fi fost inspirate de Dumnezeu. Dar o atare interpretare este lipsită de temei, întrucât la 1Corinteni 14:37 el afirmă că cele scrise corintenilor au fost însăşi poruncile Domnului. Mai degrabă, considerăm că interpretarea corectă a cuvintelor apostolului în această privinţă este că, în anumite împrejurări, un cuplu putea să se abţină de la actul conjugal, dar că această abstinenţă este o permisiune, şi nu o poruncă. Cu alte cuvinte, creştinii nu trebuie să se abţină de la relaţiile conjugale, pentru a se consacra în întregime rugăciunii. Alţii consideră că versetul 6 se referă la întreg subiectul căsniciei, adică la faptul că creştinilor le este îngăduit să se căsătorească, dar că nu li se porunceşte să facă acest lucru.

Pavel începe aici seria de sfaturi adresate celor necăsătoriţi. De la bun început, este clar că el a considerat starea necăsătorită preferabilă, dar a recunoscut că ea poate fi adoptată doar în măsura în care Dumnezeu îl învredniceşte pe cineva să rămână necăsătorit. Când spune: „Eu aş vrea ca toţi oamenii să fie ca mine", contextul ne arată clar că se referă la starea de necăsătorit. S-a manifestat o mare diversitate de opinie cu privire la întrebarea dacă Pavel a fost celibatar toată viaţa, sau dacă, pe când scria aceste cuvinte, era văduv. Oricum, pentru ceea ce ne interesează pe noi aici nu are importanţă, pentru a afla răspunsul la această întrebare, chiar dacă am putea-o face. Prin cuvintele: „Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul," Pavel se referă la faptul că Dumnezeu le dăruieşte unora harul de a rămâne necăsătoriţi, în timp ce pe alţii în mod clar îi cheamă să se căsătorească. Este o chestiune individuală, neputând fi adoptată nici o legislaţie generală, care să se aplice uniform la toţi.

Prin urmare, Pavel îi sfătuieşte pe cei necăsătoriţi şi pe văduve să rămână ca el.

Dar dacă vor constata că le lipseşte puterea de auto-stăpânire în starea de necăsătoriţi, atunci au voie să se căsătorească. Căci este mai bine să se căsătorească decât să ardă (să fie mistuiţi de dorinţă). Această pasiune mistuitoare presupune pericolul foarte grav de a cădea în păcat.

Următoarele două versete se adresează cuplurilor de căsătoriţi, în care ambii soţi sunt credincioşi. Celor căsătoriţi le poruncesc nu eu, ci Domnul - înseamnă că învăţătura dată de Pavel credincioşilor nu este alta decât cea pe care ne-a dat-o şi Domnul Isus când era pe pământ. Cristos dăduse deja o poruncă explicită în această privinţă. De pildă, El a interzis divorţul pentru orice alte motive decât infidelitatea (Matei 5:32;19:9). Îndrumarea generală dată de Pavel este: soţia să nu se despartă de soţ.

Dar el recunoaşte că există situaţii extreme în care ar putea fi necesar ca o soţie să-şi părăsească soţul. În asemenea cazuri, ea are obligaţia să rămână necăsătorită sau să se împace cu soţul ei. Despărţirea nu rupe nodul căsătoriei, ci îi dă prilejul Domnului să vindece divergenţele care au intervenit între cei doi, restabilind părtăşia lor individuală cu El şi unul cu altul. Soţului i se porunceşte să nu divorţeze de soţia lui. Nu se admit nici un fel de excepţii în acest caz.

Versetele 12-24 se ocupă de problema căsniciei în care numai unul din soţi este credincios. Pavel prefaţează acest subiect prin cuvintele: „Celorlalţi le zic eu, nu Domnul." Din nou, trebuie să subliniem apăsat că prin aceste cuvinte nu trebuie să înţelegem că spusele lui Pavel ar reprezenta punctul lui personal de vedere, şi nu al Domnului. El explică doar faptul că ceea ce urmează să spună nu ne-a fost dat în prealabil ca învăţătură de la Domnul Isus, când se afla El pe pământ. Cu alte cuvinte, nu găsim în evanghelii nici o învăţătură similară. Domnul Isus pur şi simplu nu S-a ocupat de cazul unei căsătorii în care doar unul din soţ este credincios. Dar acum Cristos l-a instruit pe apostolul Lui pe această temă, şi astfel ceea ce afirmă Pavel aici este cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Celorlalţi înseamnă acelor cupluri în care unul din soţ nu este credincios. Textul de faţă nu încuviinţează căsătoria unui credincios cu o persoană nemântuită, ci, mai degrabă, se referă la situaţia în care unul din soţi a fost mântuit ulterior căsătoriei.

„Dacă un frate are o soţie necredincioasă şi ea voieşte să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea." Pentru a aprecia acest text din Biblie la justa sa valoare, e bine să ne amintim care a fost porunca dată de Dumnezeu poporului Său în Vechiul Testament. Când iudeii se căsătoreau cu femei păgâne, având copii de la acestea, li se poruncea să-şi abandoneze şi soţia, şi copiii - aşa cum reiese clar de la Ezra 10:2,3 şi Neemia 13:23-25.

Întrebarea care s-a ivit la Corint a fost: ce trebuie să facă o soţie ce s-a convertit între timp cu soţul şi copiii ei sau ce trebuie să facă un om a cărui soţie este necredincioasă. S-o abandoneze? Răspunsul este, evident, nu. Porunca din Vechiul Testament nu se mai aplică copiilor lui Dumnezeu aflaţi sub har. Dacă un creştin are o soţie necreştină, şi ea doreşte să trăiască cu el, el nu trebuie s-o părăsească. Asta nu înseamnă că este permis ca un om să se căsătorească cu o necredincioasă, ci doar faptul că, întrucât era căsătorit cu ea când a fost convertit, nu trebuie să se despartă acum de ea.

Tot aşa, o femeie care are un soţ necreştin, care doreşte să trăiască cu ea, trebuie să rămână mai departe cu soţul ei. Poate că prin purtarea ei blândă şi mărturia evlavioasă pe care o va da, el va putea fi câştigat centru Domnul.

În realitate, prezenţa unui credincios într-o familie de necredincioşi are o influenţă sfinţitoare. După cum s-a arătat deja, a sfinţi înseamnă a pune deoparte. Aici nu se înţelege că soţul necredincios este mântuit prin soţia sa, după cum nu înseamnă că el este făcut sfânt. Mai degrabă, înseamnă că el este pus deoparte în ce priveşte poziţia de privilegiu extern de care se bucură, în sensul că are fericirea de a fi căsătorit cu o soţie creştină, care se roagă pentru el. Viaţa şi mărturia ei exercită o influenţă de la Dumnezeu în căminul respectiv. Şi apoi, din perspectivă umană, putem afirma că şansele ca omul acela să fie mântuit sunt mai mari atunci când el are o soţie creştină, decât dacă ar fi căsătorit cu o necredincioasă. Sau, cum s-a exprimat Vine: „El primeşte influenţa spirituală, ce are potenţialul de a-l conduce la mântuirea propriu-zisă." Desigur, situaţia ar fi identică în cazul unei soţii necredincioase căsătorite cu un soţ credincios. Soţia necredincioasă ar fi sfinţită, în acest caz.

Apoi apostolul adaugă aceste cuvinte: „altfel, copii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi." Am arătat deja că în Vechiul Testament copiii erau părăsiţi, alături de mama lor păgână. Aici Pavel explică faptul că în dispensaţia harului, copiii rezultaţi dintr-o căsătorie în care unul dintre soţi este creştin, iar celălalt nu sunt sfinţi. Termenul sfânt provine din aceeaşi rădăcină care ni l-a dat şi pe cel de sfinţiţi în acest

verset. El nu înseamnă nicidecum că copiii sunt făcuţi sfinţi în ei înşişi, respectiv că ei înşişi ar trăi, neapărat, o viaţă curată. Mai degrabă, înseamnă că ei sunt puşi deoparte, în privinţa privilegiului de care au parte, în sensul că au cel puţin un părinte care îl iubeşte pe Domnul şi îi familiarizează cu conţinutul evangheliei. În acest caz, există şanse foarte mari ca aceşti copii să fie mântuiţi, căci ei au privilegiul de a trăi într-o casă în care unul dintre părinţi este pătruns de Duhul lui Dumnezeu. În sensul acesta, ei sunt sfinţiţi. Versetul acesta include şi asigurarea că nu este greşit să ai copii când un părinte este creştin iar celălalt nu. Dumnezeu recunoaşte căsătoria iar copiii rezultaţi din ea nu sunt nelegitimi.

Dar care ar trebui să fie atitudinea unui creştin în cazul în care soţul sau soţia sa doreşte să plece? Răspunsul este că el sau ea trebuie lăsat(ă) să plece. Sintagma „în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legaţi" este foarte dificil de explicat, cu precizie. Unii cred că trebuie explicată în sensul că, dacă un necredincios îl părăseşte pe partenerul său de căsătorie credincios şi există motive a se crede că actul e definitiv, atunci credinciosul este liber să ceară divorţ. Cei care aderă la această părere ne atrag atenţia că versetul 15 este o paranteză şi că versetul 16 este legat de versetul 14, după cum urmează:

1. Versetul 14 afirmă că situaţia ideală pentru un credincios este să rămână cu partenerul său necredincios, datorită influenţei sfinţitoare exercitată de un creştin sau o creştină într-o familie.

2. Versetul 16 sugerează că prin faptul că nu pleacă de acasă, partenerul credincios îl poate câştiga pe cel necredincios la Cristos.

3. Versetul 15 este o paranteză, permiţându-i credinciosului să divorţeze (şi probabil să se recăsătorească), în cazul în care el sau ea este părăsit(ă) de partenerul necredincios.

Speranţa că partenerul necredincios va fi mântuit, în cele din urmă, este legată de faptul rămânerii sale mai departe în cadrul căsniciei, mai degrabă decât de părăsirea de către partenerul necredincios a căminului conjugal.

Dar alţi cercetători ai Bibliei susţin că versetul 15 se ocupă numai de subiectul despărţirii, şi nu şi de divorţ şi recăsătorie. Pentru ei, sensul versetului este doar acela că, dacă partenerul necredincios pleacă de acasă, el trebuie lăsat să facă lucrul acesta în pace. Soţia nu are obligaţia să menţină integritatea căsătoriei dincolo de ceea ce a făcut ea deja. Dumnezeu ne-a chemat la pace, prin urmare, noi nu trebuie să recurgem la izbucniri emotive sau la procese juridice pentru a încerca să-l împiedicăm pe necredincios să plece.

Care este interpretarea corectă? După noi este imposibil de stabilit cu precizie. Totuşi ni se pare că Domnul ne-a învăţat la Matei 19:9 că divorţul este permis atunci când una dintre părţi s-a făcut vinovată de infidelitate (adulter). Noi credem că în acest caz, partea nevinovată este liberă să se recăsătorească. Cât priveşte textul de la 1Corinteni 7:15, nu avem certitudinea că acesta permite divorţul şi recăsătoria, atunci când partenerul necredincios l-a părăsit pe partenerul credincios din cadrul căsniciei. Dar oricine se face vinovat de această formă de părăsire a căminului conjugal în mod inevitabil va închega numaidecât o nouă legătură cu o altă persoană şi astfel unirea iniţială a căsniciei se va destrăma, oricum. J. M. Davies comentează pe această temă:

Partenerul necredincios care părăseşte căminul conjugal se va căsători, în curând, cu altcineva, destrămând legătura căsniciei. A insista ca partenerul părăsit să rămână necăsătorit ar însemna să punem un jug asupra lui sau a ei, pe care, în majoritatea cazurilor, acest partener nu-l va putea purta.

Modul în care înţelege fiecare versetul 16 depinde, într-o oarecare măsură, de interpretarea versetului 15.

Dacă cineva crede că versetul 15 nu permite divorţul, va cita ca temei, în sprijinul opiniei sale, acest verset şi va argumenta că credinciosului trebuie să i se permită despărţirea, dar că nu trebuie să divorţeze de partenerul necredincios, pe motiv că o atare acţiune ar anula posibilitatea refacerii legăturii căsniciei şi probabilitatea mântuirii partenerului necredincios. Pe de altă parte, dacă o persoană crede că divorţul este permis atunci când un credincios a fost părăsit, atunci versetul acesta este corelat cu versetul 14, iar versetul 15 este considerat o paranteză.

Se manifestă uneori printre cei convertiţi de curând convingerea că este de datoria lor să rupă definitiv cu orice faţă a vieţii lor anterioare convertirii, inclusiv cu instituţia căsniciei, care nu este păcătoasă în sine. Astfel, fiind copleşit de bucuria mântuirii, există pericolul căderii unui credincios de curând întors la Domnul în ispita de a iniţia o revoluţie, răsturnând cu forţa toate temeiurile vieţii sale de dinainte de convertire. Or, creştinismul nu recurge la forţa revoluţiei pentru a-şi realiza obiectivele, ci schimbările sale se produc prin mijloace paşnice. în versetele 17-24, apostolul stabileşte regula generală, potrivit căreia creştinizarea nu presupune asaltarea prin mijloace violente, revoluţionare, a legăturilor existente în momentul convertirii. Negreşit, el are în vedere mai întâi legăturile căsniciei, dar suntem convinşi că principiul se aplică în egală măsură la relaţiile rasiale şi sociale.

Fiecare credincios trebuie să umble potrivit cu chemarea pe care i-a făcut-o Domnul. Dacă pe unul l-a chemat la o viaţă de căsnicie, atunci trebuie să urmeze acest traseu, cu toată frica de Domnul. Dacă Dumnezeu i-a dat cuiva harul să trăiască o viaţă de celibat, atunci persoana respectivă trebuie să urmeze linia aceea, în viaţă. În plus, dacă momentul convertirii l-a găsit căsătorit cu o soţie necredincioasă, atunci nu trebuie să răstoarne această relaţie, ci să continue în starea de căsătorie, dându-şi toate străduinţele să-şi aducă soţia la mântuire. Cele spuse de Pavel corintenilor nu se aplică doar lor, ci are valabilitate în toate bisericile, după cum arată W. E. Vine:

Când spune Pavel: „Aceasta este rânduiala pe care am aşezat-o în toate bisericile", el nu emite decrete de la vreo agenţie centrală, ci doar îi informează pe credincioşii din biserica de la Corint că instrucţiunile date lor sunt identice cu cele pe care le-a împărtăşit în toate bisericile.

Pavel se ocupă de subiectul relaţiilor rasiale în versetele 18 şi 19. Dacă cineva era evreu, în clipa convertirii, purtând în trupul său semnul circumciziei, nu trebuie să recurgă la mijloace violente, revoluţionare, pentru a eradica orice semn fizic al fostului său mod de viaţă. Tot aşa, dacă cineva era păgân în clipa când s-a născut din nou, el nu trebuie să încerce să-şi ascundă fondul păgân, asumându-şi semnele distinctive ale unui evreu.

Am putea interpreta acest verset în sensul că dacă un evreu este convertit, acesta nu trebuie să se teamă să trăiască alături de soţia lui evreică sau dacă un ne-evreu este convertit nu trebuie să fugă de fondul din care provine. Asta pentru că nu deosebirile externe sunt cele care contează.

Cât priveşte esenţa creştinismului, circumcizia nu este nimic şi necircumcizia nu este nimic. Ceea ce contează, cu adevărat, este păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, pe Dumnezeu îl interesează ceea ce este înlăuntrul nostru, nu în afară. Relaţiile vieţii nu trebuie întrerupte în mod violent, când cineva se creştinează. „Mai degrabă", spune Kelly, „prin credinţa creştină credinciosul este înălţat la o poziţie superioară, ce transcende toate împrejurările."

Regula generală este ca fiecare să rămână, cu Dumnezeu, în situaţia pe care o avea când a fost chemat. Desigur, aceasta se referă doar la acele situaţii ce nu sunt în ele însele păcătoase. Dacă cineva este angajat într-o afacere necinstită, în clipa convertirii, va trebui, cum este şi normal, să iasă din ea! Dar apostolul se ocupă aici de lucrurile care nu sunt greşite în ele însele - fapt dovedit de versetele următoare, unde este discutat subiectul sclavilor.

Ce trebuie să facă un sclav atunci când este mântuit? Să se răscoale împotriva stăpânului, pentru a-şi dobândi libertatea? Ne oferă creştinismul temeiul acţiunii de revendicare a aşa-numitor „drepturi" pe care le-am poseda? Iată răspunsul lui Pavel: „Ai fost chemat pe când erai rob? Să nu te neliniştească de lucrul acesta." Cu alte cuvinte, „Erai sclav când a survenit convertirea? Nu-ţi fă probleme şi nu te frământa degeaba, căci poţi rămâne sclav, bucurându-te, în continuare, de cele mai alese binecuvântări ale creştinismului."

„Dar dacă poţi să ajungi liber, foloseşte-te de acest prilej!" Există cel puţin două interpretări ale acestui text. După unii, Pavel afirmă aici următoarele: „Dacă poţi deveni liber, atunci nu mai sta pe gânduri, ci câştigă-ţi imediat libertatea." Alţii însă cred că apostolul spune aici că, şi dacă un sclav poate să-şi dobândească libertatea, creştinismul nu-i cere să profite de acest prilej. Mai degrabă, el ar trebui să folosească starea lui de robie pentru a da prin ea o mărturie despre Domnul Isus. Cei mai mulţi oameni vor prefera, cum e şi normal, prima interpretare (după toate aparenţele, cea corectă), dar acestora nu trebuie să le scape faptul că a doua interpretare ar fi; de fapt, mai în acord cu pilda pe care ne-a lăsat-o Domnul Isus Cristos însuşi.

Cel care este chemat în Domnul pe când era sclav este un om eliberat al Domnului. Asta nu se referă la un om care s-a născut liber, ci la unul care a fost eliberat ulterior, adică un sclav ce şi-a dobândit libertatea. Cu alte cuvinte, dacă un om era sclav în clipa convertirii, nu trebuie să se necăjească pentru asta, întrucât el este omul eliberat al Domnului. El a fost eliberat de păcatele sale şi de robia Satanei. Pe de altă parte, dacă un om era liber în clipa convertirii, el trebuie să-şi dea seama că de acum încolo este rob, fiind, „cu trup şi suflet", în întregime, al Mântuitorului!

Fiecare creştin a fost cumpărat cu un preţ. De acum încolo el aparţine Celui care l-a cumpărat - Domnului Isus. Noi suntem robii lui Cristos şi nu ne facem robi ai oamenilor.

Prin urmare, oricare ar fi starea socială a credinciosului, el poate rămâne cu Dumnezeu în acea stare. Aceste două cuvinte: cu Dumnezeu sunt cheia ce dezleagă sensul întregului adevăr. Dacă un om este cu Dumnezeu, atunci până şi sclavia poate fi transformată în adevărată libertate, fiind elementul „care înnobilează şi sfinţeşte orice poziţie ocupată de noi în viaţă."

În versetele 25-38, apostolul se adresează celor necăsătoriţi, de ambele sexe. Cuvântul fecioare se aplică la ambele sexe. Şi versetul 25 se înscrie în seria celor folosite de cei care susţin că acest capitol nu ar fi de inspiraţie divină. Ei merg până acolo încât spun că Pavel, întrucât era celibatar, ar fi dat dovadă de părtinire faţă de celălalt sex, şi că prejudecăţile sale s-ar reflecta în spusele sale din această secţiune! A adopta o atare atitudine înseamnă însă a lansa un atac virulent asupra inspiraţiei Scripturii! Când Pavel afirmă că nu are nici o poruncă de la Domnul cu privire la fecioare, înţelege prin asta că în timpul lucrării Domnului Isus pe pământ El nu ne-a lăsat instrucţiuni concrete pe această temă. Şi astfel, Pavel ne oferă propria sa judecată, ca unul care a primit de la Dumnezeu harul să fie vrednic de crezare, judecata lui fiind inspirată de Dumnezeu.

În general, este bine să fii necăsătorit, având în vedere strâmtorarea de acum. Prin strâmtorarea de acum se înţelege suferinţele pe care le îndurăm pe acest pământ, în general. Poate că în vremea când a redactat Pavel această scrisoare era o stare generală de strâmtorare. Dar starea de strâmtorare a continuat şi va continua până va veni Domnul.

Sfatul pe care-l dă Pavel este ca cei ce sunt deja căsătoriţi să nu caute să se despartă. Pe de altă parte, dacă cineva este dezlegat de soţia lui, să nu caute o soţie! Sintagma „dezlegat de soţia lui" nu înseamnă doar „rămas văduv/văduvă" sau divorţat, ci, pur şi simplu, liber de legătura căsniciei, aici încadrându-se, probabil, şi cei ce nu s-au căsătorit niciodată.

Nimic din ceea ce afirmă Pavel aici nu trebuie interpretat în sensul că ar fi păcat ca cineva să se căsătorească. La urma urmelor, căsătoria a fost instituită de Dumnezeu, în grădina Eden, înainte ca păcatul să fi pătruns în lume. Dumnezeu însuşi este Cel care a decretat: „Nu este bine ca omul să fie singur" (Geneza 2:18). „Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea şi patul să fie neîntinat" (Evrei 13:4). În altă epistolă Pavel se referă la cei ce interzic căsătoria ca fiind un semn al apostaziei din vremea de pe urmă (1Timotei 4:1-3).

Astfel, Pavel afirmă: „însă dacă te însori, nu păcătuieşti. Dacă fecioara se mărită, nu păcătuieşte." Cei convertiţi recent la creştinism nu trebuie să creadă că starea de căsătorie ar fi inerent greşită în sine. Pavel adaugă însă că fetele care se mărită vor avea necazuri pământeşti - între care ar putea figura şi durerile naşterii. Când Pavel spune: „Aş vrea să vi le cruţ", aceasta poate fi o referire la:

(1) faptul că doreşte să-i cruţe pe cititori de suferinţele fizice care însoţesc starea de căsnicie, în special necazurile vieţii de familie, sau

(2) la faptul că doreşte să-i scutească pe cititori de enumerarea acestor necazuri.

Pavel ar dori să sublinieze că întrucât timpul s-a scurtat, noi trebuie să subordonăm chiar şi aceste relaţii legitime ale vieţii slujirii lui Cristos. Venirea lui Cristos este aproape şi deşi soţii şi soţiile trebuie să-şi îndeplinească toate îndatoririle lor unul faţă de altul, cu credincioşie, ei trebuie să se străduiască să-I acorde lui Cristos locul întâi în viaţa lor, după cum se exprimă Ironside:

Toţi trebuie să se poarte având în vedere că timpul zboară şi că venirea Domnului e tot mai aproape. Prin urmare, nu trebuie să îngăduim nici unui confort personal să ne abată de la devotamentul nostru total faţă de voia lui Dumnezeu.

W. E. Vine spune şi el în această privinţă:

Desigur, sensul acestui text nu este acela că bărbatul căsătorit ar trebui să nu se mai comporte ca un soţ, ci doar faptul că relaţia lui cu soţia trebuie să fie intru totul subordonată relaţiei superioare pe care o are cu Domnul... căruia trebuie să-I acorde locul întâi în inima lui, soţul nepermiţând nici unei relaţii naturale să obstrucţioneze ascultarea sa faţă de Cristos.

Nu trebuie să acordăm prea multă atenţie întristărilor, bucuriilor şi lucrurilor de care avem parte în această viaţă. Toate acestea trebuiesc subordonate efortului nostru de a folosi orice prilej pentru a-L sluji pe Domnul, câtă vreme este încă ziuă.

Trăindu-ne viaţa pe pământ, este inevitabil să nu avem anumite contacte cu atmosfera şi elementele care alcătuiesc această lume. Ca credincioşi, ne putem folosi fără nici un sentiment de culpabilitate de lucrurile acestei lumi. Numai că Pavel ne atrage atenţia ca nu cumva să le dăm o întrebuinţare greşită. De pildă, pentru creştin scopul vieţii nu poate să-l constituie mâncarea, îmbrăcămintea sau plăcerile lumii. Desigur, se va folosi de alimente şi de îmbrăcăminte, pentru acoperirea nevoilor sale esenţiale, dar nu va îngădui ca acestea să devină dumnezeul vieţii sale. Căsnicia, bunurile materiale, preocupările de ordin comercial, politic, ştiinţific, muzical, literar sau artistic în general îşi au locul lor în lume, dar toate acestea pot constitui o pricină de poticnire, în calea trăirii vieţii spirituale la care am fost chemaţi, dacă le dăm voie acestor activităţi să ne acapareze.

Sintagma: chipul lumii acesteia trece a fost împrumutată din universul teatral, fiind o referire la schimbarea decorurilor de la o scenă la alta. Ea se referă însă la caracterul vremelnic al tuturor lucrurilor ce ne înconjoară. Vremelnicia tuturor acestor lucruri a fost exprimată cu neîntrecută măiestrie de Shakespeare, în binecunoscutele cuvinte: „Lumea întreagă e o scenă, şi toţi bărbaţii şi toate femeile actori sunt doar, ba intrând, ba ieşind de pe ea, căci multe roluri îi este dat omului să joace în viaţă!" (traducere după textul englez: As You Like it, Cum vă place, n.tr.).

Pavel vrea să-i vadă pe creştini trăind fără griji - adică fără acele griji de care s-ar putea lipsi şi care îi împiedică să-L slujească pe Domnul. Prin urmare, el explică în continuare că cine este necăsătorit se îngrijeşte de lucrurile Domnului - cum să placă Domnului. Asta nu înseamnă că toţi credincioşii necăsătoriţi se consacră întru totul Domnului, ci înseamnă că celibatul îi oferă unui credincios prilejul de a face acest lucru, într-o măsură mult mai mare decât ar putea face dacă ar fi căsătorit.

Iarăşi trebuie subliniat că textul nu spune că cel căsătorit nu poate să se dedice lucrării Domnului, ci este, mai degrabă, o observaţie generală, potrivit căreia, viaţa de căsnicie îl obligă pe un bărbat să facă totul pentru a fi pe placul soţiei sale. Cu alte cuvinte, are obligaţii în plus, faţă de credinciosul necăsătorit. Sau, cum spune W. E. Vine:

„În general, dacă un bărbat este căsătorit, lucrarea sa de slujire este mărginită. Dacă este încă necăsătorit, poate merge oriunde, până la capătul pământului, pentru a vesti evanghelia."

...Cea nemăritată se îngrijeşte de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul, şi cu duhul. Dar cea măritată se îngrijeşte de lucrurile lumii, cum să placă soţului ei. E nevoie de o explicaţie în acest punct: Cea nemăritată sau fecioara poate să acorde un timp mai mare din viaţa ei lucrurilor Domnului. Sintagma: ca să fie sfântă şi cu trupul, şi cu duhul nu înseamnă că starea de celibat ar fi mai sfântă, ci, pur şi simplu, că cea nemăritată poate fi pusă deoparte într-o mai mare măsură, şi cu trupul, şi cu duhul lucrării Domnului. Ea nu este esenţialmente mai curată, ci dispune de mai mult timp pentru a-L sluji pe Domnul.

De asemenea prin sintagma cea măritată se îngrijeşte de lucrurile lumii nu înseamnă că cea căsătorită ar fi mai lumească decât cea necăsătorită, ci doar faptul că o mare parte din timpul ei zilnic este consacrat treburilor acestei lumi, în special celor legate de gospodărie. Trebuie precizat însă că acestea sunt perfect legitime şi Pavel nu le critică, nici nu le dispreţuieşte, ci doar afirmă că sora necăsătorită are un câmp mai larg de slujire decât cea căsătorită.

Pavel nu ne prezintă aceste învăţături cu scopul de a ne pune pe grumaz un jug sau un sistem rigid. Mai degrabă, el îi sfătuieşte pe credincioşi cu privire la acele lucruri care le pot fi de folos, pentru ca atunci când meditează la viaţa lor şi la slujirea lor pentru Domnul, ei să poată cântări călăuzirea Lui în lumina tuturor acestor îndrumări. Atitudinea apostolului este că celibatul e o stare bună, întrucât îi dă cuiva prilejul de a-L sluji pe Domnul fără să fie distras de alte lucruri. În ce-l priveşte pe Pavel, credinciosul e liber să aleagă dacă vrea să se căsătorească, sau dacă vrea să rămână celibatar. Apostolul nu doreşte să le întindă o cursă, după cum nu vrea să-i înrobească.

Versetele 36-38 sunt poate cele mai răstălmăcite versete din întregul capitol, ba poate chiar din întreaga epistolă, de către un număr surprinzător de mare de oameni. Explicaţia cel mat des vehiculată este următoarea: Pe vremea lui Pavel, bărbatul avea un grad foarte mare de control asupra familiei sale. Prin urmare, el decidea dacă fiicele lui se măritau sau nu, acestea neputând hotărî singure în această privinţă. Aşadar, potrivit acestei explicaţii, dacă un om refuză să le permită fiicelor sale să se căsătorească, asta e bine, dar dacă le lasă să se mărite, nu păcătuieşte prin această decizie.

Numai că o atare explicaţie este aproape lipsită de sens, în lumina îndrumărilor date copiilor lui Dumnezeu cu referire la epoca în care trăim. În plus, acest mod de a interpreta versetele 36-38 contravine contextului întregului capitol, fiind o explicaţie îngrozitor de confuză.

Ediţia Revised Standard Version traduce cuvântul „fecioară" cu termenul: „logodnică", în lumina acestei traduceri, ar însemna că dacă un bărbat se căsătoreşte cu logodnica sa, nu păcătuieşte; dar dacă se abţine de la căsătoria cu ea, asta ar fi şi mai bine. Iarăşi, o atare interpretare e plină de dificultăţi.

În comentariul său asupra cărţii 1Corinteni, William Kelly oferă o altă interpretare, care pare să aibă multă justeţe. Kelly crede că termenul parthenos din greacă (fecioară) ar putea fi tradus şi prin „virginitate" (cum, de altfel, l-a tradus Azimioară, în versiunea sa, n.tr.). Dar termenul obişnuit din greacă pentru virginitate este substantivul abstract parthenia iar dacă Pavel s-a referit la acesta, atunci ne întrebăm de

ce a folosit termenul simplu pentru „fecioară", ca la Matei 1:23. Cu alte cuvinte, textul nu s-ar referi la fiicele virgine ale unui om, ci la propria sa virginitate. Conform acestei interpretări, textul afirmă că dacă un om rămâne în starea de celibat, bine face, dar dacă se hotărăşte să se căsătorească, nu păcătuieşte.

John Nelson Darby adoptă aceeaşi interpretare în a sa New Translation:

Dar dacă cineva crede că se poartă nepotrivit faţă de virginitatea sa şi dacă a trecut de floarea vârstei, şi nevoia o cere, să facă ce doreşte, căci nu păcătuieşte. Să se căsătorească! Dar cel care rămâne statornic în inima lui, şi nu este forţat de nevoie, ci are stăpânire peste voinţa lui şi a hotărât în inima lui să-şi păstreze virginitatea, bine face. Astfel, cine se căsătoreşte bine face; iar cine nu se căsătoreşte, şi mai bine face.

Aşadar, examinând mai cu luare aminte versetul 36, vom spune că sensul lui este următorul: dacă un om a ajuns la vârsta deplinei maturităţi şi consideră că nu posedă darul stăpânirii, nu păcătuieşte dacă se căsătoreşte. El resimte nevoia de a proceda astfel şi, prin urmare, e bine să facă ce doreşte, în acest caz, să se căsătorească.

Dar dacă un bărbat s-a hotărât să-L slujească pe Domnul fără să fie distras de vreun lucru, şi dacă posedă suficientă stăpânire de sine, încât să nu fie nevoit să se căsătorească, dacă s-a hotărât să rămână în starea de celibat, datorită dorinţei de a-L slăvi pe Dumnezeu prin slujirea sa, atunci bine a procedat.

Concluzia este că cel care se căsătoreşte („El însuşi" a fost adăugat, nefiind prezent în textul grec) bine face, iar cine nu se căsătoreşte, pentru a-L putea sluji pe Domnul mai mult, şi mai bine face.

Ultimele două versete din acest capitol cuprind sfaturi adresate văduvelor. O soţie este legată prin lege de soţul ei, atâta timp cât trăieşte acesta. Legea din acest verset este legea căsătoriei, instituită de Dumnezeu. Dacă moare soţul unei femei, ea este liberă să se căsătorească cu un alt om. Adevărul acesta este enunţat şi la Romani 7:1-3, unde se arată că moartea desface legătura căsniciei. Dar apostolul adaugă aici calificativul că ea este liberă să se căsătorească cu cine doreşte, dar numai în Domnul. În primul rând, versetul ne spune că omul cu care se căsătoreşte această soră trebuie să fie creştin dar sensul versetului nu se opreşte aici. În Domnul înseamnă: „după voia Domnului." Cu alte cuvinte, ea s-ar putea căsători cu un creştin, şi totuşi să nu procedeze după voia Domnului. Ea trebuie să ceară călăuzirea Domnului în acest aspect important din viaţa ei, căsătorindu-se cu bărbatul pe care i l-a rânduit Domnul.

Vorbind din nou cu francheţe, Pavel afirmă că o văduvă e mai fericită dacă rămâne necăsătorită. Această afirmaţie nu contrazice textul de la 1Timotei 5:14, unde Pavel îşi exprimă părerea că văduvele mai tinere ar trebui să se recăsătorească. Aici, la 1Corinteni 7:40, el exprimă ideea generată, pe când la 1Timotei se referă la un caz concret.

Apoi apostolul adaugă: „Cred că şi eu am Duhul lui Dumnezeu." Unii au interpretat greşit acest verset, în sensul că Pavel nu ar fi fost sigur când a rostit aceste cuvinte! Din nou, protestăm vehement împotriva oricărei interpretări de acest fel. Nu există nici un motiv pentru a pune sub semnul îndoielii inspiraţia acestui text redactat de Pavel. Mai degrabă, vom spune că apostolul recurge aici la procedeul ironiei. Apostolia sa fusese contestată de unii din corinteni, care susţineau că vorbesc sub inspiraţia Domnului. Dar Pavel afirmă, de fapt: „Orice ar spune alţii despre mine, eu cred că am Duhul lui Dumnezeu. Ei susţin că au Duhul lui Dumnezeu. Nu cred însă că pot merge până într-acolo încât să susţină că ei deţin monopolul asupra Duhului Sfânt."

Noi ştim însă că Pavel, într-adevăr, a avut Duhul lui Dumnezeu în tot ce a scris pentru noi şi că drumul spre fericirea noastră constă în a urma îndrumările sale.

Apostolul afirmă, pentru început, că în ce priveşte lucrurile jertfite idolilor, atât corintenii, cât şi el însuşi aveau cunoştinţă, acest subiect nefiindu-le total străin. De pildă, ştiau cu toţii că simplul act al jertfirii unei bucăţi de carne idolilor nu schimba cu nimic calitatea ei. Aroma şi valoarea ei nutritivă nu se modificau cu nimic. Dar, Pavel arată că cunoştinţa îngâmfă, pe când dragostea zideşte (edifică), vrând să spună prin asta că simpla cunoaştere nu constituie în sine un îndrumar suficient în aceste chestiuni. Dacă cunoaşterea ar fi singurul principiu la care s-ar recurge, ea ar conduce la mândrie. În realitate, în toate aceste chestiuni creştinul trebuie să facă apel nu numai la cunoştinţă, ci şi la dragoste. Cu alte cuvinte, nu trebuie să ţină cont doar de ceea ce-i este îngăduit lui, ci şi de bunăstarea altora.

Iată cum parafrazează W. E. Vine versetul 2:

„Dacă un om îşi închipuie că a dobândit cunoştinţa deplină, atunci înseamnă că nici nu a început, de fapt, să ştie cum se poate câştiga aceasta."

Fără dragoste nu poate exista o cunoaştere adevărată. Pe de altă parte, dacă cineva îl iubeşte pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El în sensul că Dumnezeu îl aprobă. Pe de o parte, desigur, Dumnezeu îi cunoaşte pe toţi oamenii, dar pe de altă parte, El îi cunoaşte în mod deosebit pe cei ce sunt credincioşi. Dar aici termenul „a cunoaşte" are conotaţia de „a fi aprobat" sau „a câştiga bunăvoinţa cuiva." Aşadar, dacă cineva va lua deciziile sale privitoare la chestiuni cum ar fi consumul alimentelor închinate idolilor pornind de la dragostea sa pentru Dumnezeu şi pentru aproapele, şi nu doar pe baza cunoştinţei sale, atunci persoana respectivă va câştiga bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Cât priveşte lucrurile jertfite idolilor, credincioşii ştiu că un idol nu este un dumnezeu adevărat şi că nu are putere, cunoştinţă sau dragoste. Pavel nu neagă aici existenţa idolilor, întrucât el era conştient de existenţa unor asemenea obiecte sculptate din lemn sau piatră. Mai târziu el recunoaşte că în spatele acestor idoli se află puteri demonice. Dar ceea ce subliniază el aici este că zeii pe care pretind aceşti idoli că-i reprezintă nu există în realitate. Nu este decât un singur Dumnezeu, adică Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos.

Pavel recunoaşte că există mulţi aşa-numiţi „dumnezei" în mitologia păgână, cum ar fi Jupiter, Juno şi Mercur. Unii din aceşti zei locuiau, chipurile, în cer, pe când alţii, cum ar fi Ceres şi Neptun, locuiau aici pe pământ. În acest sens, sunt mulţi „dumnezei" şi mulţi „domni", adică fiinţe mitologice cărora li se închină oamenii şi de care sunt robiţi.

Credincioşii ştiu că este un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate şi pentru care trăim şi noi. Asta înseamnă că Dumnezeu, Tatăl nostru, este Izvorul sau Creatorul tuturor lucrurilor şi că noi am fost creaţi pentru El. Cu alte cuvinte, El este scopul existenţei noastre, ţelul suprem al vieţii noastre. De asemenea, ştim că există un singur Domn, adică Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile şi prin care trăim noi. Sintagma prin care sunt toate lucrurile îl descrie pe Domnul Isus ca Mediator sau Agent al lui Dumnezeu, iar sintagma prin Care trăim noi arată că prin El am fost creaţi şi răscumpăraţi.

Când Pavel spune că este un singur Dumnezeu, Tatăl şi un singur Domn Isus Cristos, nu afirmă că Domnul Isus Cristos nu ar fi Dumnezeu, ci arată doar rolurile pe care le-au îndeplinit aceste două Persoane ale Dumnezeirii în procesul creaţiei şi al răscumpărării.

Dar nu toţi creştinii - şi, în special, noii convertiţi - înţeleg libertatea de care au parte în Cristos Isus. Întrucât ei provin din medii păgâne, în care se practică idolatria, şi întrucât ei înşişi s-au obişnuit cu idolii, ei cred că au comis un act de idolatrie, atunci când consumă carne jertfită unui idol. Asta pentru că, în opinia lor, un idol este o realitate şi, întrucât conştiinţa lor este slabă, se întinează.

Sintagma slabă nu înseamnă slăbiciune fizică, nici slăbiciune spirituală, ci se referă la cei ce manifestă o scrupulozitate ieşită din comun faţă de lucruri lipsite de conţinut moral. De pildă, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, creştinul nu comite un păcat când consumă carne de porc. Alta era situaţia pentru iudeul din Vechiul Testament, pentru care era păcat să mănânce carne de porc, dar creştinul din epoca nou-testamentală este pe deplin liber să se hrănească cu această carne. Dar un iudeu ce s-a convertit la creştinism ar putea avea scrupule faţă de o atare acţiune, considerând că este păcat să stea la masă şi să mănânce friptură de porc. Biblia îl numeşte pe acesta un frate slab, adică unul care nu beneficiază de toată libertatea pe care i-o acordă creştinismul. Şi, trebuie precizat, că dacă acesta consumă carne de porc, fiind convins că nu are voie s-o consume, atunci în cazul lui s-ar comite un păcat dacă ar trece totuşi peste conştiinţa lui, mâncând carne de porc. Asta se înţelege prin sintagma: conştiinţa lor, fiind slabă, se întinează. Dacă mă mustră conştiinţa cu privire la o anumită faptă, şi totuşi eu săvârşesc această faptă, atunci am păcătuit. „Tot ce nu vine din credinţă este păcat" (Romani 14:23).

Nu hrana în sine contează la Dumnezeu. Abţinerea de la consumul anumitor alimente nu ne acordă un loc special în bunăvoinţa lui Dumnezeu, după cum nici consumul acestor alimente nu ne face să fim creştini mai buni.

Numai că, pe când nu am câştiga foarte mult prin consumul acestor alimente, am avea, în schimb, mult de pierdut, dacă prin asta l-am face pe un creştin slab să se poticnească. În acest punct trebuie să intervină principiul dragostei. Un creştin are libertatea de a consuma carne ce a fost jertfită anterior idolilor, dar ar fi o mare greşeală, dacă prin consumul acestei cărni, el ar leza un frate sau o soră care sunt slabi.

Pericolul constă în a-l încuraja pe un frate slab să procedeze împotriva conştiinţei sale, atunci când acesta îl vede pe un alt creştin făcând o faptă ce lui i se pare neîngăduita. În acest verset, apostolul condamnă statul la masă într-un templu de idoli, datorită efectului pe care l-ar produce asupra altora. Desigur, prin statul la masă într-un templu de idoli Pavel se referă la o manifestaţie, o festivitate sau o nuntă. Sub nici o formă nu ar fi îngăduit ca un creştin să mănânce la masă într-un asemenea templu, dacă în cadrul acelei festivităţi s-ar practica orice formă de închinare la idoli - activitate pe care Pavel o condamnă în capitolul 10:15-26.

Sintagma: dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoştinţă înseamnă dacă te vede cineva pe tine, care ai măsura deplină a libertăţii creştine, şi care ştii că carnea jertfită idolilor nu este curată sau necurată în sine, etc. Principiul important ce se desprinde de aici este că nu trebuie să ţinem seama doar de efectul pe care îl are o atare acţiune asupra noastră, ci - lucru şi mai important - de efectul pe care îl va avea produce asupra altora.

Cineva ar putea să facă paradă de cunoştinţa pe care o posedă cu privire la ceea ce îi este îngăduit unui creştin, într-o manieră care l-ar face pe un frate în Cristos să se poticnească. Când se spune în acest verset că acesta va pieri, asta nu se referă la pierderea mântuirii sale veşnice, ci doar la pierderea bunăstării sale. Mărturia unui astfel de frate slab ar fi periclitată iar viaţa lui ar fi negativ afectată, pierzându-şi capacitatea de a fi utilă pentru Dumnezeu. Gravitatea extraordinară pe care o implică lezarea unui asemenea frate slab în Cristos reiese şi din cuvintele: pentru care a murit Cristos. Conform argumentului clădit de Pavel, din moment ce Domnul Isus Cristos l-a iubit pe acest om atât de mult încât a fost gata să moară pentru El, noi nu avem voie să contemplăm măcar vreo acţiune ce ar putea periclita progresul său spiritual sau l-ar face să se poticnească. Nu se merită să comitem o faptă atât de gravă, doar pentru nişte felii de carne!

Nu se pune doar problema păcătuirii împotriva unui frate în Cristos sau lezării conştiinţei lui slabe, ci o atare acţiune ar constitui un păcat comis chiar împotriva lui Cristos, căci tot ce facem celui mai mic (mai neînsemnat) dintre fraţii Lui, Lui i-am făcut! Tot ce vatămă unul din mădularele Trupului va vătăma şi Capul. W. E. Vine arată că în tratarea fiecăreia dintre aceste teme, apostolul îi ajută pe cititori să privească lucrurile în lumina morţii ispăşitoare a lui Cristos. Bames spune: „Este un apel ce izvorăşte dintr-o dragoste profundă, plină de duioşie, din însăşi suferinţele şi suspinele Fiului lui Dumnezeu, pe când murea pe cruce." Păcatul împotriva lui Cristos este numit de Godet: „cea mai mare crimă posibilă." Deci, fiind conştienţi de acest lucru, trebuie să fim cu multă băgare de seamă, cercetându-ne acţiunile în lumina efectului pe care îl vor produce asupra altora, abţinându-ne de la orice lucru care l-ar putea leza pe un frate.

Întrucât este păcat împotriva lui Cristos să-l faci pe un frate să se poticnească, Pavel afirmă că el nu va mai mânca carne, dacă această acţiune l-ar face pe fratele lui să se poticnească. Lucrarea lui Dumnezeu în viaţa altei persoane este mult mai importantă decât o friptură la cuptor! Deşi chestiunea alimentelor jertfite idolilor nu constituie o problemă pentru majoritatea creştinilor din zilele noastre, principiile pe care ni le oferă Duhul lui Dumnezeu în acest pasaj au o valoare permanentă. În vremea de acum există multe lucruri în viaţa unui creştin care, deşi nu sunt interzise de Dumnezeu, ar constitui o pricină de poticnire pentru alţi creştini mai slabi, fiind, prin urmare, lucruri de care ne putem lipsi. Deşi poate că am avea dreptul să participăm la aceste activităţi, avem însă dreptul şi mai mare de a renunţa la ele, în favoarea bunăstării spirituale a celor pe care îi iubim în Cristos: fraţii şi surorile noastre de credinţă.

După cum ştim, la Corint erau unii care contestau autoritatea lui Pavel, spunând că el nu făcea parte din rândul celor doisprezece şi, prin urmare, nu era un apostol autentic. La care Pavel răspunde că este liber de orice autoritate umană, fiind un apostol veridic al Domnului Isus. Afirmaţia lui se întemeiază pe două fapte: Mai întâi, el L-a văzut pe Isus Cristos Domnul nostru în înviere. Asta a avut loc pe drumul Damascului. De asemenea, Pavel îi citează pe corinteni, ca dovadă elocventă a apostoliei sale, întrebând: „Oare nu sunteţi voi lucrarea mea în Domnul?" Dacă se mai îndoiau de calitatea sa de apostol, nu aveau decât să se cerceteze pe ei înşişi. Erau ei mântuiţi? Bineînţeles că erau! - ar fi răspuns ei. Ei bine, atunci, cine i-a îndrumat spre Cristos? Desigur, apostolul Pavel! Aşadar, ei înşişi constituiau dovada faptului că Pavel

este un apostol autentic al Domnului.

Poate că alţii nu-i recunoşteau calitatea de apostol, dar corintenilor nu le era permisă o astfel de greşeală, întrucât ei constituiau pecetea apostoliei sale în Domnul.

Versetul 3 se referă, probabil, la ceea ce se petrecuse deja (şi nu la ceea ce urmează, cum reiese din punctuaţia ediţiei NKJV). Pavel spune că spusele sale constituie apărarea sa în faţa celor care îl examinează, sau pun sub semnul îndoielii autoritatea sa de apostol.

În versetele 4-14, apostolul discută dreptul ce i s-ar cuveni de a fi întreţinut financiar de alţii, în calitatea sa de apostol. Ca unul pe care l-a trimis Domnul Isus, Pavel avea dreptul să primească o remuneraţie din partea credincioşilor. Dar el nu a uzat întotdeauna de acest drept, ci adesea a muncit cu mâinile şale, în meseria de confecţionare a corturilor, pentru ca astfel să le poată vesti oamenilor şi femeilor evanghelia fără plată. Cum era şi de aşteptat, criticii lui au profitat de asta, sugerând că la baza deciziei de a nu accepta remuneraţie ar fi stat conştienta faptului că Pavel nu este un apostol adevărat. Pavel se ocupă de acest subiect, punând întrebarea: „N-avem noi dreptul să mâncăm şi sa bem? - adică, fără să trebuiască să muncim pentru asta? Oare nu ni se cuvine nouă să fim întreţinuţi de biserică?"

N-avem noi dreptul să ducem cu noi o soră ca soţie, cum fac ceilalţi apostoli, şi fraţii Domnului, şi Chifa? Probabil unii din criticii lui Pavel susţineau că el nu s-a căsătorit tocmai pentru că se temea că el şi soţia lui nu ar fi beneficiat de suportul financiar al bisericilor. Petru şi ceilalţi apostoli erau căsătoriţi, cum erau, de altfel, şi fraţii Domnului.

Aici apostolul afirmă că şi el ar fi avut acelaşi drept de a se căsători şi a beneficia de sprijinul financiar al creştinilor, atât pentru el, cât şi pentru soţia lui. Sintagma: „să ducem cu noi o sora ca soţie (o soţie credincioasă)" se referă nu numai la dreptul de a se căsători, ci şi la dreptul soţului şi soţiei de a beneficia de sprijin financiar. Fraţii Domnului se referă probabil la fraţii Săi vitregi, în sens pământesc, sau poate la verii Săi. Textul nu conţine soluţia integrală a problemei, deşi din alte versete din Biblie deducem că Maria a mai avut şi alţi copii, după Primul ei născut, Isus (Luca 2:7; vezi Matei 1:25;12:46;13:55;Marcu 6:3;Ioan 12:12;Galateni 1:19).

Apostolul şi-a întemeiat primul argument, referitor la dreptul său de a fi întreţinut financiar, pe exemplul celorlalţi apostoli. Acum el sprijină acest argument cu temeiuri luate din domeniul relaţiilor umane. Astfel, un ostaş nu va fi trimis să lupte pe front pe cheltuiala lui. Tot aşa, cine sădeşte o vie se poate aştepta să fie răsplătit din rodul ei. Iar un păstor nu poate fi trimis să păzească turma fără să aibă dreptul de a se hrăni şi el din laptele obţinut. Deducem că slujirea creştină se aseamănă cu războiul, cu agricultura şi cu viaţa de păstor, ea presupunând lupta împotriva vrăjmaşului, îngrijirea pomilor lui Dumnezeu şi slujirea oilor Sale, pe care le păstorim sub oblăduirea Marelui Păstor. Dacă oamenii, încă din zorii istoriei, au recunoscut dreptul celor ce se îndeletnicesc cu asemenea ocupaţii în folosul obştei, de a fi întreţinuţi de societate, cu cât mai mult au acest drept cei ce-L slujesc pe Domnul!

Pavel îşi sprijină argumentul şi cu exemple din Vechiul Testament. El pare să spună: „Oare sunt eu nevoit să mă rezum la temeiurile pe care mi le oferă lucrurile din viaţa actuală, cum ar fi războiul, agricultura sau păstoritul? Nu spune Scriptura acelaşi lucru?

La Deuteronom 25:4 se spune clar că gura boului care treieră grâul nu trebuie legată. Cu alte cuvinte, animalul folosit la seceriş trebuie lăsat să se înfrupte din o parte a roadelor. De boi Se ocupă Dumnezeu aici? Adevărul e că Dumnezeu se îngrijeşte şi de boi, dar El nu a lăsat ca aceste lucruri să fie aşternute în Vechiul Testament doar de dragul unor animale necuvântătoare, ci la mijloc s-a aflat un principiu spiritual, pe care trebuie să-l aplicăm în viaţa şi în slujirea noastră.

Sau vorbeşte înadins pentru noi?

La care vom răspunde printr-un „da" apăsat, căci într-adevăr binele nostru l-a avut Domnul în vedere, când a lăsat să fie scrise aceste cuvinte. Când un om se apucă de arat, el o face cu gândul că va fi remunerat pentru asta. Tot aşa, când un om treieră, el trebuie să fie convins că va avea parte, ca răsplată, de o parte a recoltei. Slujirea creştină se aseamănă cu aratul şi treieratul, întrucât Dumnezeu a decretat ca cei ce sunt angajaţi în aceste aspecte ale slujirii pentru Domnul să nu trebuiască să se întreţină singuri.

Pavel se defineşte pe sine ca unul care a semănat... cele duhovniceşti între creştinii de la Corint. Cu alte cuvinte, el a venit la Corint predicându-le evanghelia şi predându-le adevăruri spirituale de mare preţ. Întrucât aşa stau lucrurile, li se cere oare prea mult ca ei să aibă grijă, la rândul lor, de nevoile sale financiare sau de alte aspecte materiale? Principiul care stă la baza acestui argument este că „remuneraţia pe care o primeşte un predicator este cu mult inferioară prestaţiei sale de mare valoare. Beneficiile materiale sunt neînsemnate, când sunt puse alături de binecuvântările spirituale."

Pavel era conştient că biserica de la Corint îi întreţinea pe alţi predicatori ce-şi desfăşurau activitatea în acel oraş. Corintenii recunoşteau astfel obligaţia lor faţă de alţii, dar nu şi faţă de apostolul Pavel, ceea ce-l determină să întrebe: „Dacă alţii au parte de acest drept asupra voastră, nu îl avem noi cu mult mai mult?" Dacă ei recunoşteau dreptul altora de a fi întreţinuţi financiar, oare nu s-ar fi cuvenit ca tatăl lor în cele duhovniceşti să aibă şi el, (chiar în măsură mai mare) acest drept? Negreşit, printre cei întreţinuţi de biserica de la Corint se aflau şi unii învăţători cu tendinţe iudaizante. Pavel adaugă că, deşi el a avut acest drept, el nu a uzat de el în rândul corintenilor, ci a răbdat totul, ca să nu pună vreo piedică Evangheliei lui Cristos. În loc să-şi revendice dreptul său de a beneficia de sprijin financiar din partea lor, apostolul a îndurat tot felul de privaţiuni şi greutăţi, pentru ca evangheliei să nu i se pună nici un fel de piedici.

În continuare, Pavel îşi sprijină argumentul pe exemplul slujitorilor din templul iudaic din Vechiul Testament, care erau întreţinuţi financiar de alţii. Cei cărora li s-au întredinţat anumite îndatoriri oficiale în legătură cu bunul mers al slujbelor de la templu erau întreţinuţi din contribuţiile financiare strânse la templu. În felul acesta, ei trăiau din lucrurile de la templu. Tot aşa, şi preoţii care slujeau la altar primeau o parte din jertfele aduse pe altar. Cu alte cuvinte, atât leviţii, care erau însărcinaţi cu îndeplinirea servicilor de ordin comun, pe lângă templu, cât şi preoţii, cărora li se încredinţaseră îndatoriri mai sacre, îşi desfăşurau lucrarea de slujire fiind întreţinuţi de alţii.

În fine, Pavel introduce acum însăşi porunca clară primită chiar din partea Domnului, care a poruncit ca cei ce predică evanghelia să trăiască din evanghelie. Asta ar fi o dovadă suficientă, menită să pună capăt oricăror argumente, că lui Pavel i se cuvenea întreţinerea din partea corintenilor. Numai că asta dă naştere întrebării: atunci de ce nu a pretins Pavel întreţinerea din partea lor? Răspunsul la această întrebare îl

găsim dezvoltat în versetele ce urmează, 15-18.

Pavel explică faptul că nu s-a folosit de nici unul din aceste lucruri, adică nu şi-a revendicat drepturile, după cum nu a scris aceste lucruri pentru a-i determina să-i trimită bani. Mai bine murea, decât să-i dea cuiva prilejul de a-i răpi lauda aceasta.

Pavel spune că nu se poate lăuda cu faptul că predică evanghelia, întrucât asupra lui planează o obligativitate divină. Predicarea evangheliei nu este o vocaţie, pe care şi-a ales-o el singur. Ci a simţit că-l bate Cineva pe umăr şi că ar fi fost cel mai nenorocit dintre oameni, dacă nu ar fi dat curs chemării şi împuternicii divine. Asta nu înseamnă că apostolul ar fi predicat evanghelia din obligaţie, fără să fi fost pătruns de dorinţa proprie de a face acest lucru, ci doar că decizia de a predica nu i-a aparţinut lui însuşi, ci a venit din partea Domnului.

Dacă apostolul Pavel predica evanghelia de bună voie, era normal să se aştepte să aibă parte de răsplata care însoţeşte o atare slujire, adică dreptul de a fi întreţinut. De la un capăt la altul al Scripturii, atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament, ni se predă foarte limpede învăţătura potrivit căreia slujitorilor Domnului li se cuvine întreţinerea din partea copiilor Domnului. În pasajul de faţă, Pavel nu afirmă că el ar fi fost un slujitor al Domnului fără tragere de inimă, ci doar ţine să sublinieze că peste apostolia sa fusese imprimată pecetea obligativităţii divine. El accentuează această idee în ultima parte a versetului. Dacă predica împotriva voinţei lui, adică dacă predica sub impulsul unui foc mistuitor din lăuntrul fiinţei lui, ce nu-i dădea astâmpăr până nu predica evanghelia, asta însemna că i s-a încredinţat isprăvnicia evangheliei. Cu alte cuvinte, el acţiona în deplină supunere de ordinele primite, prin urmare, nemaiavând nici un motiv de a se lăuda cu fapta sa.

Deşi, trebuie s-o recunoaştem, versetul 17 nu este din cele mai uşor de interpretat, sensul său pare însă a fi că Pavel nu uza de dreptul de a fi întreţinut de corinteni pentru că lucrarea lui nu constituia o ocupaţie sau o profesie pe care şi-a ales-o, ci i-a fost dăruită direct din mâna Domnului. Învăţătorii falşi de la Corint nu aveau decât să pretindă întreţinere din partea sfinţilor. În ce-l privea însă pe Pavel, el aştepta răsplata din altă sursă.

Iată cum traduce Knox acest verset: ,,Pot pretinde o răsplată pentru ceea ce fac, ca urmare a propriei mele alegeri; dar atunci când acţionez în urma unei constrângeri, nu fac altceva decât să-mi îndeplinesc misiunea ce mi s-a încredinţat." Ryrie comentează şi el:

Pavel nu putea scăpa de convingerea responsabilităţii ce-i revenea de a predica evangheliei, datorită faptului că i se încredinţase o isprăvnicie (o responsabilitate) şi că i se dăduse ordinul de a predica, chiar dacă nu i se dădea nici o plată (Luca 7:10).

Prin urmare, dacă Pavel nu putea să se laude cu faptul că predica evanghelia, cu ce se putea lăuda, totuşi? Cu un lucru ce-i aparţinea în exclusivitate, anume cu faptul că prezenta evanghelia lui Cristos fără plată. Era un lucru pe care-l stabilise el însuşi. El singur hotărâse să le predice corintenilor evanghelia, câştigându-şi singur existenţa, nefăcând astfel uz de dreptul său deplin ce i se cuvenea de a trăi din evanghelie.

Rezumând argumentul lui Pavel din aceste versete, vom spune că el trage o linie de separaţie netă între lucrurile obligatorii şi cele opţionale. Ideea care se desprinde limpede este că nu predica evanghelia cu reticienţă, ci cu toată bucuria. Dar, dincolo de asta, era pătruns de obligaţia solemnă ce i se pusese pe umeri de a face acest lucru. Aşa se explică de ce nu exista nici un motiv de laudă în îndeplinirea acestei obligaţii. În acţiunea de propovăduire a evangheliei, el ar fi putut pretinde, cu deplină legitimitate, să fie întreţinut financiar de creştini, dar n-a făcut-o, ci s-a decis să le prezinte corintenilor evanghelia fără plată. Or, întrucât această decizie depindea întru totul de voinţa lui, cu asta putea să se laude. Cum am arătat, criticii lui Pavel insinuau că Pavel de aceea se întreţinea singur, prin confecţionarea de corturi, pentru că nu s-ar fi considerat un apostol adevărat. Dar Pavel răstoarnă argumentul acestor critici, demonstrând prin faptul că se întreţinea singur că era totuşi un apostol în cel mai deplin sens al cuvântului şi că apostolia lui era, de fapt, de cea mai înaltă şi mai nobilă factură.

În versetele 19-22, Pavel citează exemplul renunţării la drepturile legitime ce i s-ar fi cuvenit, de dragul evangheliei. Când studiem acest pasaj, e bine să ţinem cont de faptul că Pavel niciodată nu a sacrificat principii importante din Cuvântul lui Dumnezeu. El nu credea deloc în concepţia că scopul scuză mijloacele. În versetele de faţă el se ocupă de chestiuni lipsite de conţinut moral (sau neutre din punct de vedere moral). El s-a acomodat la obiceiurile şi datinile celor cu care colabora, pentru ca prin aceasta să-i facă pe oameni mai receptivi la predicarea evangheliei. Dar în toate acestea el niciodată nu a făcut nici un lucru care ar fi putut în vreun fel compromite adevărul evangheliei.

Pe de o parte, el era liber faţă de toţi oamenii. Nimeni nu putea să-şi exercite jurisdicţia asupra lui sau să-l constrângă în vreun fel. Cu toate acestea, el însuşi s-a supus tuturor oamenilor, pentru ca prin asta să poată câştiga şi mai mulţi din rândurile lor. Dacă era posibil ca apostolul să facă vreo concesie, ce nu presupunea sacrificarea nici unui adevăr divin, atunci el o făcea cu dragă inimă, pentru ca astfel să poată câştiga (şi mai multe) suflete pentru Cristos.

Pentru iudei el a devenit ca un iudeu, ca să câştige pe iudei. Nu putem deduce de aici că s-a supus din nou Legii lui Moise, pentru ca prin aceasta să-i câştige pe iudei, ci versetul constituie o ilustrare a acţiunii pe care a înfăptuit-o Pavel în legătură cu circumcizia lui Timotei şi a lui Tit. În cazul lui Tit, erau unii care insistau că dacă acesta nu era circumcis, nu putea fi mântuit. Conştient că această acuză constituia un afront adus direct evangheliei harului lui Dumnezeu, Pavel a refuzat categoric să-l circumcidă pe Tit (Galateni 2:3), pe când, în cazul lui Timotei, se pare că nu s-a pus problema unui atare atac împotriva evangheliei, ceea ce l-a determinat pe apostol să-şi dea consimţământul pentru circumcizia lui Timotei, dacă această acţiune însemna o sporire a receptivităţii faţă de evanghelie (Fapte 16:3).

Cu cei care sunt sub lege m-am făcut ca şi când aş fi fost sub lege (măcar că nu sunt sub lege), ca să câştig pe cei care sunt sub lege. Cei care sunt sub lege se referă la iudei, la poporul evreu. Dar Pavel se referise deja la relaţiile lui cu iudeii în prima parte a versetului. De ce repetă această idee aici? Explicaţia cel mai des vehiculată este că atunci când se referă la iudei în prima parte a versetului aceasta e o referire la tradiţiile lor naţionale, pe când aici se referă la viaţa lor religioasă.

În acest punct e nevoie de o scurtă explicaţie: Ca evreu, Pavel se născuse sub lege. El se străduise să obţină bunăvoinţa lui Dumnezeu prin păzirea legii, constatând însă că era neputincios în acest efort. Căci legea nu făcea altceva decât să-i arate ce păcătos deznădăjduit de mare este, în acelaşi timp osândindu-l. În cele din urmă a învăţat că legea nu fusese rânduită de Dumnezeu să constituie calea mântuirii, ci doar să-i descopere omului păcătoşenia lui şi faptul că are nevoie de un Mântuitor. Apoi Pavel şi-a pus încrederea în Domnul Isus Cristos şi prin asta s-a eliberat de glasul legii, ce-l1 osândise fără încetare până atunci. Penalizarea cerută de legea pe care o călcase el a fost plătită de

Domnul Isus pe Crucea de la Calvar.

După convertirea sa, apostolul a învăţat că legea nu era calea mântuirii, nici principiul de conduită în viaţa celor ce au fost deja mântuiţi. Credinciosul nu se află sub lege, ci sub har. Asta nu înseamnă că de-acum poate face tot ce-i place, (fără să-i pese de consecinţe). Ci, mai degrabă, înseamnă că, întrucât acum este pătruns de realitatea harului lui Dumnezeu, nu-şi va mai putea permite să comită aceste fapte rele. De acum el va dori să trăiască o viaţă sfântă, nu de teama că va fi pedepsit pentru că a călcat legea, ci din dragostea ce i-o poartă lui Cristos, care a murit pentru el şi a înviat. Sub lege, frica era singura motivaţie. Dar dragostea este o motivaţie cu mult mai presus de frica. Niciodată n-ai să-i poţi determina pe oameni să facă, din frică, faptele pe care te vor face ei înşişi, de bună voie, atunci când sunt îmboldiţi de dragoste, după cum se exprimă Amot:

Metoda la care recurge Dumnezeu pentru a obţine ascultarea sufletelor de El este identică cu metoda folosită de El în menţinerea aştrilor pe orbitele lor - să le dea drumul, să zboare libere. Nu vedem nici un lanţ care să lege aceste lumi strălucitoare şi să le împiedice să-şi părăsească gravitaţia în jurul axei lor. Ci ele sunt ancorate în virtutea unui principiu invizibil... Şi prin aceeaşi legătură invizibilă a dragostei - a iubirii pentru Domnul care le-a cumpărat - fiinţele omeneşti răscumpărate sunt constrânse să trăiască cu scumpătate şi neprihănire şi evlavie.

După această incursiune în fondul problemei, să ne întoarcem acum la ultima parte a versetului 20. Cu cei ce sunt sub lege m-am făcut ca şi când aş fi fost sub lege (textul NU adaugă aici nota explicativă: „eu însumi nefiind sub lege") (măcar că nu sunt sub lege), ca să câştig pe cei ce sunt sub lege. Când era în compania iudeilor, Pavel se comporta ca iudeu, în chestiunile neutre din punct de vedere moral. De pildă, el mânca mâncărurile specifice poporului evreu şi evita consumul altora, cum era carnea de porc, ce li se interzicea iudeilor s-o mănânce. De asemenea Pavel se ferea să lucreze în ziua de sabat, conştient că, procedând astfel, avea mai multe şanse de a-i face pe iudei receptivi la mesajul evangheliei.

Ca credincios în Domnul Isus, născut din nou, apostolul Pavel nu era sub lege, în privinţa principiilor de conduită ale vieţii sale. El doar se adapta la obiceiurile, datinile şi prejudecăţile oamenilor, pentru ca să-i poată câştiga pentru Domnul.

Ryrie scrie:

Pavel nu dă dovadă de făţărnicie sau duplicitate, ci mai degrabă trădează o permanentă auto-disciplină restrictivă, pe care şi-o impunea cu scopul de a putea sluji toate categoriile de oameni. După cum un jet de apă, forţat să curgă printr-un jgheab îngust, e mai puternic decât apa stătătoare a unei mlaştini întinse, tot aşa libertatea căreia i s-au impus restricţii devine o mărturie mai puternică pentru Cristos.

Cu cei care sunt fără lege Pavel s-a purtat ca unul care este el însuşi fără lege (deşi ştim că el nu era fără lege faţă de Dumnezeu, ci supus legii lui Cristos). Sintagma cei care sunt fără lege nu se referă la nelegiuiţi sau la cei certaţi cu legea ori la rebeli, ce nu recunosc nici o lege, ci îi defineşte în general pe ne-evrei, adică Neamurile. Legea ca atare a fost dată poporului evreu, şi nu Neamurilor. Astfel, când Pavel s-a aflat între Neamuri, el s-a conformat obiceiurilor şi sentimentelor lor, în măsura în care aceasta nu a contravenit loialităţii Sale faţă de Mântuitorul. Apostolul a explicat că şi atunci când a acţionat astfel, fără lege, el nu a fost totuşi fără lege faţă de Dumnezeu. El nu s-a considerat liber să se poarte după bunul lui plac, ci a fost supus legii lui Cristos (sau sub legea lui Cristos în alte versiuni, n.tr). Cu alte cuvinte, el a fost hotărât să-L iubească, să-L cinstească, să-L slujească şi să-I fie plăcut Domnului Isus, de data aceasta nu prin Legea lui Moise, ci prin legea iubirii. El a fost astfel „legiuit" faţă de Cristos. Avem (în limba engleză, n.tr.) zicala: „Când eşti la Roma, poartă-te ca romanii."

Pavel afirmă aici acelaşi lucru: că atunci când a fost în mijlocul Neamurilor, s-a adaptat la felul lor de vieţuire, atât cât i-a permis loialitatea sa faţă de Cristos. Trebuie să ţinem, însă, cont de faptul că acest pasaj se ocupă doar de chestiuni ce ţin de cultură, nu şi de doctrină sau de morală.

Versetul 22 se referă la cei ce sunt slabi sau prea mult tributari unor scrupule. Ei se preocupau peste măsură de chestiuni lipsite de importanţă. Cu cei slabi Pavel s-a făcut ca (textul NU omite „ca", dar el pare important pentru argumentaţia lui Pavel - el nu a devenit realmente slab) slab, ca să-i câştige. S-ar fi făcut chiar vegetarian, pentru a nu-i ofensa pe unii ce se opuneau consumului de carne. Pe scurt, Pavel s-a făcut toate lucrurile pentru toţi oamenii, pentru ca prin orice mijloace să-i mântuiască pe unii. Aceste versete nu trebuie să fie niciodată folosite în încercarea de a justifica sacrificarea unor principii biblice. Mai degrabă, ele descriu disponibilitatea apostolului de a se acomoda la obiceiurile şi datinile oamenilor, pentru a le câştiga receptivitatea pentru propovăduirea veştii bune a mântuirii. Când Pavel afirmă: pentru ca prin orice mijloace să-i pot mântui pe unii, nu s-a gândit nici o clipă că el însuşi l-ar putea mântui pe cineva, deoarece el ştia că numai Domnul Isus este singura Persoană care poate mântui. În acelaşi timp, ce minunat este să vedem că cei ce-L slujesc pe Cristos prin vestirea evangheliei se identifică într-atâta cu El încât El le îngăduie chiar să recurgă la cuvântul a mântui când descriu lucrarea în care sunt ei înşişi angajaţi. Ce poziţie de înălţare, nobleţe şi demnitate îi conferă aceasta lucrării de vestire a evangheliei!

Versetele 23-27 descriu pericolul ce ne pândeşte de a ne pierde răsplata, dacă nu veghem şi nu exercităm autodisciplină. Pentru Pavel refuzul de a accepta ajutor financiar din partea corintenilor a fost o formă de disciplină rigidă, auto-impusă.

Şi fac aceasta de dragul evangheliei, ca să fiu părtaş la ea împreună cu voi.

În versetele precedente, Pavel arătase că subordonează drepturile şi dorinţele sale lucrării Domnului. Motivul pentru care a procedat aşa? De dragul evangheliei, pentru ca, într-o zi, să poată împărtăşi biruinţele evangheliei.

Poate că pe când aşternea cuvintele din versetul 24, Pavel şi-a adus aminte de jocurile istmice ce se ţineau la mică distanţă de Corint („serbări la vechii greci care se organizau din doi în doi ani în Istmul Corintic, în timpul cărora aveau loc întreceri de lupte, alergări, aruncarea discului şi a suliţei etc. Dict. Etimologic, n.tr.). Credincioşii corinteni erau familiarizaţi cu aceste întreceri sportive. Pavel le aminteşte că deşi la o cursă mulţi aleargă, nu toţi primesc premiul. Viaţa creştină este ca o cursă de alergări, în care participanţii trebuie să dea dovadă de multă autodisciplină şi să depună eforturi susţinute. Totuşi versetul 24 nu susţine că în alergarea creştină doar unul poate câştiga premiul, ci ne spune doar că toţi trebuie să alergăm ca nişte învingători. Toţi trebuie să practicam aceeaşi lepădare de sine de care a dat dovadă apostolul Pavel. E limpede că premiul de aici nu este mântuirea, ci răsplata pentru slujirea cu credincioşie. Nicăieri nu se afirmă că mântuirea ar fi rezultatul credincioşiei cu care alergăm în cursa creştină. Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, prin credinţa în Domnul Isus

Cristos.

În acest verset, Pavel trece la o altă analogie, cu luptele greco-romane. El le aminteşte cititorilor că toţi cei ce concurează în cadrul jocurilor, adică cei ce participă la aceste lupte, exercită stăpânire de sine, în toate privinţele. Un sportiv de elită la luptele greco-romane l-a întrebat odată pe antrenorul său: „Nu este posibil să fumez, să beau şi să mă distrez, şi totuşi să concurez la lupte?" „Ba da!" a răspuns antrenorul, „dar nu şi să câştigi!" Având în minte imaginea concurenţilor la aceste jocuri, Pavel parcă îl vede pe câştigătorul ce păşeşte în faţă, să primească premiul. În ce constă acest premiu? Într-o cunună pieritoare, adică o ghirlandă de flori ce se va veşteji în curând. Prin comparaţie cu premiul de la luptele pământeşti, Pavel menţionează cununa nepieritoare ce li se va acorda tuturor celor care au fost credincioşi în slujirea lor faţă de Cristos.

Îţi mulţumim, Doamne, pentru cununa gloriei şi a vieţii; Nu doar o biată ghirlandă dăruită omului pentru muritoarele lui lupte; Ci cununa cerească, nepieritoare ca Tronul împărăţiei Dumnezeului nostru şi al Fiului Său întrupat.

Horatius Bonar

Având în vedere această cunună nepieritoare, Pavel afirmă că, prin urmare, el aleargă nu cu nesiguranţă şi se luptă nu ca unul care loveşte în vânt. Slujirea lui nu a fost nici inutilă, nici lipsită de un ţel precis. El a avut mereu în faţă obiectivul misiunii sale, conştient fiind că flecare acţiune a sa a contat, că nu-şi putea permite să facă risipă de energie. Pe apostol nu l-au interesat rateurile.

Mai degrabă, el şi-a disciplinat trupul, aducându-l la o stare de supunere, pentru ca nu cumva după ce el le-a predicat altora, el însuşi să fie respins sau descalificat. În viaţa creştină, e nevoie de multă stăpânire de sine, de înfrânare şi de disciplină. Noi trebuie să practicăm arta stăpânirii de sine.

Apostolul Pavel şi-a dat seama de pericolul groaznic ca după ce el însuşi a predicat altora, să fie chiar el descalificat. S-au iscat multe dezbateri pe marginea acestui verset. Unii susţin că în lumina acestui verset e posibil ca o persoană să fie mântuită iar după aceea să se piardă. Desigur, asta contravine volumului mare de învăţături din Noul Testament, potrivit cărora nici o oaie adevărată a lui Cristos nu va pieri niciodată.

Alţii spun că termenul tradus prin descalificat (o mare parte a problemei rezultă din folosirea de către ediţia KJV a lui „castaway" (lepădat). Dar termenul din greacă adokimos nu înseamnă altceva decât „neaprobat". Ca termen din domeniul atletismului, se pretează foarte bine la varianta modernă „descalificat") ar fi un cuvânt puternic, cu referire la eterna condamnare. Dar ei nu susţin că Pavel ar afirma aici că o persoană odată mântuită ar putea să fie descalificată în sensul de a-şi pierde mântuirea, ci doar aceea că cel ce nu a reuşit să dea dovadă de stăpânire de sine nu a fost niciodată mântuit cu adevărat. Gândindu-se la învăţătorii falşi şi la toate poftele şi plăcerile în care se complăceau aceştia, Pavel stabileşte principiul generai că dacă cineva nu-şi ţine trupul în supunere, asta e dovadă că nu a fost niciodată născut din nou şi că, şi dacă ar putea predica altora, el însuşi va fi descalificat.

O a treia explicaţie este că Pavel nu se referă aici la mântuire, ci la slujire. El nu sugerează că şi-ar putea pierde vreodată mântuirea, ci că nu ar putea trece proba slujirii şi că ar putea fi respins, în final, când se dau premiile. Această interpretare se potriveşte de minune cu sensul termenului descalificat şi cu întreg contextul sportiv. Pavel recunoaşte groaznica posibilitate ca, după ce el însuşi le-a predicat altora, chiar el să fie pus pe raft, ca să spunem aşa, de către Domnul, ca instrument de care El nu se mai poate folosi.

În orice caz, avem în faţă un pasaj cât se poate de serios, care ar trebui să-i facă să se cerceteze din toată inima pe cei ce doresc să-L slujească pe Domnul Cristos. Fiecare din noi să aibă grijă, prin harul lui Dumnezeu, să nu ajungă în situaţia de a cunoaşte sensul acestui cuvânt pe propria-i piele.

Apostolul le aminteşte corintenilor că toţi părinţii iudaici au fost sub nor şi că toţi au trecut prin mare. Accentul cade aici pe cuvântul toţi. El se duce cu gândul înapoi, la vremea izbăvirii lor din Egipt, la modul miraculos în care au fost călăuziţi ei printr-un stâlp de nor ziua şi printr-un stâlp de foc noaptea. El se gândeşte, de asemenea, la clipele când au traversat Marea Roşie, scăpând de primejdie în pustia ce se întindea de la celălalt mal al mării. în ce priveşte privilegiul, toţi au beneficiat de călăuzirea divină şi izbăvirea divină.

Nu numai atât, dar toţi au fost botezaţi în Moise, în nor şi în mare. A fi botezaţi în Moise înseamnă a se identifica cu el şi a-i recunoaşte rolul de conducător. În timp ce i-a condus Moise pe copiii lui Israel, după ce au fost scoşi din Egipt, spre ţara făgăduinţei, întreaga naţiune a Israelului a făgăduit că-i va fi loială lui Moise la început, recunoscând în el salvatorul lor rânduit de Dumnezeu. S-a afirmat că expresia „sub nor" se referă la ceea ce i-a identificat cu Dumnezeu, în vreme ce expresia „prin mare" . ar fi o descriere a ceea ce-i separa de Egipt.

Cu toţii au mâncat aceeaşi hrană spirituală. Asta se referă la mana ce le-a fost pusa la dispoziţie în chip miraculos israeliţilor, în timpul peregrinărilor lor prin pustiu. Expresia hrană spirituală nu înseamnă că ar fi fost imaterială, după cum nu înseamnă că ar fi fost invizibilă sau ireală. Mai degrabă, spirituală se referă doar la faptul că hrana materială a fost un tip, un simbol a hrănirii spirituale şi că cel ce a scris aceste cuvinte a avut în vedere realitatea spirituală. S-ar putea ca să fie vorba şi de ideea potrivit căreia hrana aceasta le-a fost dată pe cale supranaturală.

Prin toate peregrinările lor prin pustiu, Dumnezeu le-a pus la dispoziţie, în chip miraculos, apă de băut, care, iarăşi, a fost apă reală, dar este numită băutură spirituală, în sensul că a întruchipat înviorarea spirituală şi modul miraculos în care li s-a dat. Ei ar fi murit de sete de multe ori, dacă Domnul nu le-ar fi dat această apă în chip miraculos. Expresia: au băut din acea Stâncă spirituală care îi urma nu înseamnă că o stâncă reală, fizică i-ar fi însoţit pe tot parcursul călătoriilor lor. Stânca semnifică râul care a curs din ea şi i-a urmat pe israeliţi. Stânca era Cristos în sensul că El a fost Cel care le-a dat-o şi Cel care o reprezintă, asigurând apă vie copiilor Săi.

După ce a enumerat toate aceste privilegii minunate de care au avut ei parte, apostolul le aminteşte corintenilor că cei mai mulţi dintre israeliţi nu au fost plăcuţi lui Dumnezeu, căci trupurile lor au fost împrăştiate în pustie. Deşi toţi israeliţii au părăsit Egiptul şi toţi au promis că sunt alături de liderul lor, Moise, cu trup şi suflet, totuşi realitatea tristă a fost că deşi cu trupul se aflau în pustiu, cu inima continuau să se afle în Egipt. Ei au gustat izbăvirea fizică din robia lui Faraon, dar în inima lor pofteau mai departe plăcerile păcătoase ale ţării din care

fuseseră scoşi. Dintre toţi luptătorii peste vârsta de douăzeci de ani care au plecat din Egipt numai doi - Caleb şi Iosua - au ajuns în ţara făgăduinţei. Cadavrele celorlalţi au căzut în pustiu, ca mărturie a dezaprobării lui Dumnezeu faţă de ei.

Observaţi contrastul dintre cuvântul „toţi" din primele patru versete, şi „cei mai mulţi" din versetul 5. Ei au fost cu toţii privilegiaţi, dar cei mai mulţi dintre ei au pierit. Godet se întreabă cu uimire:

Ce spectacol trebuie să fi fost cel pe care îl înfăţişa apostolul înaintea ochilor corintenilor, cei plini de satisfacţie de sine: toate acele trupuri moarte, sătule de hrană şi băutura, zăcând acum împrăştiate pe întinderea deşertului!

În evenimentele petrecute pe vremea Exodului, vedem o învăţătură cu aplicaţie la noi înşine. Copiii lui Israel au fost realmente exemple pentru noi, arătându-ne ce ni se va întâmpla daca şi noi vom pofti după lucrurile rele, aşa cum au făcut ei. Citind Vechiul Testament, nu trebuie să-l considerăm doar un manual de istorie, ci o carte de învăţătură, plină de importanţă practică pentru viaţa noastră, a celor de acum.

În versetele care urmează, apostolul va înşira câteva păcate concrete în care au căzut israeliţii. E demn de remarcat că multe din aceste păcate sunt legate de satisfacerea apetitelor trupului.

Versetul 7 se referă la închinarea în faţa viţelului de aur şi la ospăţul care a urmat, incident consemnat la Exod 32. Când Moise s-a coborât de pe Muntele Sinai, a constatat că oamenii şi-au făcut un viţel de aur, căruia i se închinau. Citim în Exod 32:6 cum oamenii s-au aşezat să mănânce şi să bea, ridicându-se să danseze.

Păcatul menţionat în versetul 8 se referă la perioada în care fiii lui Israel s-au căsătorit în afara naţiunii lor, cu fiicele Moabului (Numeri 25). Seduşi de profetul Balaam, ei nu au ascultat de cuvântul Domnului, căzând în imoralitate. Citim în versetul 8 că într-o singură zi douăzeci şi trei de mii dintre ai au fost răpuşi. În Vechiul Testament se spune că douăzeci şi patru de mii au căzut răpuşi de ciumă (Numeri 25:9). Criticii Bibliei au citat de multe ori acest verset ca exemplu de presupusă contradicţie în cadrul Sfintelor Scripturi. Dar dacă ar fi citit mai cu atenţie textul sacru, ar fi observat că nu este nici o contradicţie. Aici se spune doar că douăzeci şi trei de mii au căzut într-o singură zi. În Vechiul Testament, cifra de douăzeci şi patru de mii se referă la numărul total al celor care au pierit ucişi de ciumă.

După asta Pavel se referă la vremea când israeliţii s-au plâns cu privire la alimentaţie, punând la îndoială bunătatea Domnului. Atunci Dumnezeu a trimis şerpi în mijlocul lor, şi mulţi dintre ei au pierit (Numeri 21:5,6). Din nou, se observă că satisfacerea apetitului pentru hrană a fost cauza căderii lor.

Păcatul lui Core, Datan şi Abiram este amintit în acest verset (Numeri 16:14-47). Din nou, israeliţii s-au plâns împotriva Domnului, datorită situaţiei alimentelor (Numeri 16:14). Israeliţii nu au practicat stăpânirea de sine faţă de trupurile lor. Ei nu şi-au disciplinat trupurile, nici nu şi le-au ţinut într-o stare de supunere. Mai degrabă, ei au dat curs liber poftelor firii pământeşti, care le-au adus prăbuşirea.

Următoarele trei versete ne oferă aplicaţia practică a acestor evenimente. Mai întâi, Pavel arată că sensul acestor evenimente nu se mărgineşte la valoarea lor istorică, ci ele au o semnificaţie profundă pentru noi, cei din vremea de acum. Ele au fost scrise ca avertisment pentru noi, cei ce trăim în epoca de după încheierea erei iudaice şi în timpul erei evangheliei, „nouă, celor cărora ne revin binefacerile epocilor apuse," cum se exprimă Rendall Harris, atât de frumos.

Ele constituie un avertisment la adresa celor care se încred în ei înşişi: Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă. Poate că asta se referă în special la credinciosul puternic, care crede că poate flirta cu satisfacerea plăcerilor, fără ca aceasta să aibă urmări asupra sa. O asemenea persoană se află într-un pericol cât se poate de grav de a cădea sub disciplina lui Dumnezeu.

După aceste avertismente, Pavel adaugă un cuvânt minunat de încurajare pentru toţi cei ce sunt ispitiţi, arătându-ne că punerile la probă, încercările şi ispitele pe care le înfruntăm sunt comune, nouă, tuturor. Dar Dumnezeu este credincios, care nu va permite ca noi să fim încercaţi dincolo de ceea ce suntem în stare să ducem. El nu promite că ne va izbăvi de ispită sau de încercare, dar promite că va limita intensitatea ei. De asemenea ne promite că ne va pune la dispoziţie o cale de scăpare, pe care s-o putem îndura. Citind acest verset, nu putem să nu fim izbiţi de mângâierea extraordinar de mare pe care a adus-o sfinţilor încercaţi de-a lungul veacurilor. Cei tineri în credinţa s-au ţinut cu tot dinadinsul de această făgăduinţă, ca de un colac de salvare, iar credincioşii mai maturi s-au odihnit pe ea, rezemându-şi capul pe această binecuvântată pernă. Poate că unii din cititorii cărora le-a fost iniţial adresată această epistolă treceau, pe vremea aceea, prin cumplitele ispite de a reveni la viaţa de idolatrie de care se desprinseseră. Pavel voia să-i mângâie cu gândul că Dumnezeu nu va îngădui să vină peste ei nici o ispită pe care să n-o poată suporta. În acelaşi timp, ei trebuiau să fie preveniţi că nici ei nu trebuiau să se expună pericolelor ispitelor.

Secţiunea de la 10:1-4 la 11:1 revine la tema cărnii jertfite idolilor, de care se ocupă mai amănunţit aici. Mai întâi, Pavel ridică întrebarea dacă este potrivit ca credincioşii să participe la ospeţele ţinute în templele idolilor (versetele 14-22).

De aceea, iubiţii mei, fugiţi de idolatrie. Poate că pentru credincioşii din Corint era o adevărată punere la probă, când erau invitaţi să participe la sărbătorile idolatre din temple. Unii credeau că sunt mai tari decât ispita. Poate şi-au spus că nu poate fi nici un rău în a participa măcar o dată la un asemenea ospăţ. Dar apostolul, vorbind sub inspiraţie divină, le spune să fugă de idolatrie. El nu le spune să stea să se gândească la ea, să se aclimatizeze cu ea, sau să cocheteze cu ea, în vreun fel, ci doar să fugă în direcţia opusă!

Pavel ştie că se adresează unor oameni inteligenţi, care înţeleg ce le spune el. În versetul 16 el se referă la Cina Domnului. El le spune mai întâi tuturor: „Paharul binecuvântării, pe care îl binecuvântăm, nu este el părtăşia sângelui lui Cristos?" Paharul binecuvântării se referă la paharul de vin folosit în cadrul Cinei Domnului. Este un pahar ce ne aminteşte despre extraordinara binecuvântare de care am beneficiat prin moartea lui Cristos. De aceea este numit paharul binecuvântării. Sintagma pe care îl binecuvântăm înseamnă „pentru care mulţumim". Când luăm paharul acesta şi-l aducem la buze, noi afirmăm, prin asta, că suntem cu toţii participanţi la toate binefacerile ce decurg din sângele lui Cristos. Prin urmare, am putea parafraza acest verset astfel:

Paharul care ne aminteşte despre extraordinarele binecuvântări ce ne-au parvenit prin sângele Domnului Isus, şi acelaşi pahar pentru care aducem mulţumiri, oare ce este el, dacă nu o mărturie a faptului că toţi credincioşii sunt părtaşi ai binefacerilor ce decurg din sângele lui Cristos?

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul pâinii pe care o frângem, din cadrul Cinei Domnului. Mâncând pâinea, noi afirmăm, de fapt, că am fost mântuiţi cu toţii prin jertfirea trupului Său pe crucea Calvarului şi că acum suntem cu toţii mădulare ale trupului Său. Pe scurt, paharul şi pâinea exprimă părtăşia cu Cristos, participarea în glorioasa Sa lucrare pentru noi.

Unii au întrebat de ce sângele este amintit primul în acest verset, în vreme ce în instituţia Cinei Domnului pâinea este amintită mai întâi. Un răspuns posibil ar fi că Pavel se referă aici la ordinea evenimentelor, când intrăm în părtăşia creştină. De obicei, un nou convertit înţelege valoarea sângelui trupului lui Cristos, şi abia după aceea recunoaşte adevărul privitor la alcătuirea trupului unic. Astfel acest verset ar putea reda ordinea în care înţelegem noi mântuirea.

Toţi credincioşii, deşi mulţi, sunt un singur trup în Cristos, reprezentaţi prin acea unică pâine. Toţi se împărtăşesc dintr-o singură pâine, în sensul că toţi se împărtăşesc din binefacerile ce decurg din jertfirea trupului lui Cristos.

Pavel spune în aceste versete că participarea la Cina Domnului semnifică părtăşia cu El. Tot aşa a fost şi cu acei israeliţi care s-au înfruptat din jertfe, acest gest însemnând că ei aveau părtăşie cu altarul. Desigur, este o referire la jertfa de pace. Oamenii îşi aduceau jertfele la templu. O porţiune din jertfa era arsă pe altar cu foc; o altă porţiune le era rezervată preoţilor; dar a treia parte era pusă deoparte pentru cel ce aducea jertfa şi prietenii acestuia. Ei mâncau din jertfă în aceeaşi zi. Pavel subliniază că toţi cei ce mâncau din jertfă se identificau cu Dumnezeu şi cu naţiunea Israel; şi, pe scurt, cu toţi cei despre care vorbea altarul.

Dar cum se potriveşte asta cu porţiunea din Scriptură pe care o studiem în prezent? Răspunsul este cât se poate de simplu. După cum împărtăşindu-ne din Cina Domnului exprimăm părtăşia cu Domnul, şi după cum israeliţii, prin împărtăşirea din jertfa de pace, exprimau părtăşia cu altarul lui Iehova, tot aşa a mânca la un ospăţ în cinstea unui idol la templu exprima părtăşia cu idolii respectivi.

Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Vrea oare Pavel să spună prin toate acestea că carnea jertfită idolilor îşi schimbă caracterul sau calitatea? Sau poate vrea să spună că un idol este real, că aude, vede şi are putere? Evident, răspunsul la ambele întrebări este „nu".

Ceea ce vrea să sublinieze Pavel aici este că lucrurile pe care le jertfesc Neamurile le jertfesc demonilor. În chip misterios şi ciudat, închinarea la idoli are legătură cu demonii. Folosindu-se de idoli, demonii controlează, inimile şi minţile celor care li se închină acestor idoli. Există un singur diavol, Satan, dar apoi sunt mulţi demoni, care sunt solii şi agenţii lui. Pavel adaugă: „Nu vreau să aveţi părtăşie cu demonii."

Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa demonilor. În versetul acesta, paharul Domnului este o expresie figurată, prin care se exprimă binefacerile de care avem parte prin Cristos. Este o figură de stil numită metonimie, în cadrul căreia se numeşte vasul, pentru a denota conţinutul său (sau, conform dicţionarului de neologisme: o figură de stil constând în înlocuirea unui termen prin altul, legat de primul printr-un oarecare raport, de la cauză la efect, de la abstract la concret, n.tr.)- Tot aşa aici expresia masa Domnului este folosită cu sensul figurat, nefiind acelaşi lucru cu Cina Domnului, deşi ar putea-o include pe aceasta din urmă. O masă este un obiect de mobilier, pe care se aşează alimentele şi în jurul căruia oamenii au părtăşie. Aici masa Domnului înseamnă suma totală a binecuvântărilor de care avem parte în Cristos.

Când Pavel spune că nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul demonilor, că nu puteţi să luaţi parte la masa Domnului şi la masa demonilor, el nu vrea să spună că este o imposibilitate fizică. Căci fizic ar fi posibil ca un credincios să meargă, de pildă, la un templu idolesc şi să participe la ospăţul de acolo. Dar ceea ce vrea să spună Pavel este că acest lucru ar fi incompatibil din punct de vedere moral cu poziţia credinciosului. Ar fi un act de trădare şi neloialitate faţă de Domnul Isus, să-I mărturiseşti, pe de o parte, credinţă şi loialitate, iar pe de alta să te duci şi să ai părtăşie cu cei ce aduc jertfe idolilor! Ar fi o dovadă de cumplită inconsecvenţă morală, ca să nu mai spunem că ar fi total greşit!

Nu numai atât, dar nu ar putea să procedeze cineva în felul acesta, fără a nu-L provoca pe Domnul la gelozie. După cum s-a exprimat Kelly:

„Dragostea nu poate fi decât geloasă faţă de alunecările pe plan afectiv, căci nu ar mai fi dragoste, dacă nu i-ar repugna infidelitatea."

Creştinul trebuie să se teamă ca nu cumva să-I fie astfel neplăcut Domnului, ca nu cumva să-I provoace dreapta-I indignare. Ne închipuim oare că suntem mai puternici decât El? Adică, îndrăznim să-L întristăm şi să riscăm atragerea judecăţii Sale disciplinare asupra noastră?

Apostolul îşi îndreaptă acum atenţia asupra temei participării la ospeţele idoleşti, reliefând câteva principii generale ce ar trebui să guverneze viaţa de zi cu zi a creştinilor. Când afirmă el că toate lucrurile sunt îngăduite, nu înţelege prin asta toate lucrurile, în sens absolut. De pildă, el nu lasă să se înţeleagă deloc faptul că i-ar fi îngăduit să comită crima de omor sau să se îmbete! Din nou, trebuie să înţelegem sintagma ca o referire strict legată de aspectele neutre din punct de vedere moral. Există o zonă din viaţa creştinului în care lucrurile sunt perfect legitime în ele însele, şi totuşi, din anumite motive, nu ar fi înţelept ca un creştin să se angajeze în aceste lucruri. Astfel Pavel afirmă: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate lucrurile sunt de folos." De pildă, un anumit lucru ar fi perfect legitim pentru un anumit credincios, dar ar fi o lipsă de înţelepciune să practice acel lucru, dacă în contextul cultural al altui popor în mijlocul căruia trăieşte acel lucru ar fi nepermis. De asemenea, lucrurile care sunt îngăduite (legale) în ele însele s-ar putea să nu fie şi edificatoare. Adică un lucru de acest fel poate că nu l-ar zidi pe un frate în credinţa lui cea mai sacră. Voi da eu, prin urmare, dovadă de semeţie, afirmându-mi drepturile de care dispun, sau, dimpotrivă, voi avea în vedere ce este mai de folos pentru edificarea fratelui meu în Cristos?

În toate deciziile pe care le luăm, nu trebuie să ne gândim, la modul egoist, doar la ceea ce ne va aduce nouă înşine folos, ci mai degrabă ar trebui să ne gândim la bunăstarea aproapelui nostru. Principiile pe care le studiem în această secţiune ar putea fi aplicate, în egală măsură, la chestiuni ce ţin de îmbrăcăminte, de mâncare şi băutură, de norme de conduită şi de distracţiile în care ne angajăm.

Dacă un credincios se ducea la piaţa de carne să cumpere carne, el nu avea obligaţia de a-l întreba pe comerciant dacă carnea respectivă a fost în prealabil jertfită idolilor. Carnea propriu-zisă nu ar fi afectată în nici un fel şi nu s-ar pune problema loialităţii faţă de Cristos.

Explicând sfatul acesta, Pavel citează din Psalmul 24:1: „Al Domnului este pământul şi tot ce cuprinde el." Gândul care se desprinde de aici este că hrana pe care o mâncăm ne-a fost asigurată, în harul lui Dumnezeu, pentru a ne fi de folos. Heinrici ne spune că aceste cuvinte din Psalmul 24 sunt folosite de obicei între iudei, ca formă de mulţumire pentru darurile de mâncare aşezate pe masă.

Aici Pavel se ocupă de o altă situaţie care le-ar putea trezi credincioşilor semne de întrebare. Să spunem că un necredincios îl invită pe un credincios la masă, în locuinţa sa. Este credinciosul liber să accepte o asemenea invitaţie? Da. Dacă eşti invitat la masa în casa unui necredincios, şi doreşti să te duci, ai libertatea să mănânci tot ce ţi se pune în faţă, fără să pui întrebări legate de conştiinţă.

Dacă, în timpul mesei, este de faţă un alt creştin, cu un cuget slab, care te informează că carnea pe care o mănânci a fost închinată idolilor, mai poţi s-o mănânci? Nu. Nu ai voie să te complaci, deoarece dacă ai proceda aşa, ai constitui o pricină de poticnire pentru acel frate, rănindu-i conştiinţa. Tot aşa, nu ar trebui să mănânci, dacă procedând aşa, un necredincios ar fi împiedicat să-L primească pe Domnul. La sfârşitul versetului 28, este citat din nou Psalmul 24:1: „Al Domnului este pământul şi tot ce cuprinde el."

În cazul citat mai sus te-ai abţine de la mâncarea respectivă nu din cauza propriei tale conştiinţe, întrucât, în ce te priveşte pe tine, ca credincios, ai deplina libertate să consumi carne. Dar pe fratele slab care stă alături de tine îl mustră conştiinţa dacă mănâncă această came. Prin urmare, vei renunţa şi tu la această mâncare, din respect pentru conştiinţa lui.

Întrebarea: „Căci de ce să fie judecată libertatea mea de conştiinţa altuia?" ar putea fi parafrazată în felul următor: De ce să fac eu paradă, în mod egoist, de libertatea mea de a mânca came, dacă - procedând aşa - aş fi judecat de conştiinţa altuia? De ce să-mi expun libertatea, pentru ca aceasta să fie condamnată de conştiinţa lui? De ce să permit binelui meu să fie vorbit de rău? (vezi Romani 14:16).

Poate fi o bucată de came atât de importantă încât eu să-l fac să se poticnească pe un frate de credinţă în Domnul Isus Cristos? (Trebuie precizat însă că, în opinia unor comentatori, Pavel nu ar face altceva aici decât să menţioneze obiecţiile ridicate de corinteni sau, spun ei, formulează doar o întrebare retorică, la care răspunde în versetele următoare.)

Ceea ce pare să spună apostolul aici este că lui i se pare o contradicţie între a-I da mulţumiri lui Dumnezeu, pe de o parte, când, prin acest act l-ar leza pe un frate. Mai bine este să-ţi refuzi un drept legitim, decât să-I mulţumeşti lui Dumnezeu pentru un lucru ce-i va determina pe alţii să te vorbească de rău. William Kelly comentează că este „mai bine să renunţi la eul tău, nelăsând ca libertatea ta să fie condamnată de altul sau lucrul pentru care aduci mulţumiri să fie vorbit de rău." Ce rost are să te foloseşti de libertatea ta, dacă prin asta vei aduce vătămare altcuiva? Cum mi-aş putea permite ca actul meu de mulţumire către Dumnezeu să fie supus unor interpretări greşite sau, şi mai rău, să fie considerat un sacrilegiu sau un scandal?

Există două mari principii călăuzitoare în toată viaţa noastră de credinţă. Primul este slava lui Dumnezeu şi al doilea este binele semenilor noştri. Pavel expune, pe larg, primul principiu în cuvintele următoare: „Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu." Mai ales tinerii creştini sunt confruntaţi adesea cu nevoia de a lua o decizie cu privire la un anumit curs de acţiune, căutând să stabilească dacă e bine sau nu să procedeze în acel fel. În asemenea situaţii, putem pune decizia noastră în lumina principiului enunţat: Va da oare acţiunea mea slavă lui Dumnezeu? Vei putea să-ţi pleci capul, înainte de a întreprinde fapta respectivă sau de a participa la acţiunea preconizată, rugându-te ca Domnul să fie preamărit prin ceea ce intenţionezi să faci?

Al doilea principiu călăuzitor este binele semenilor noştri. Nu trebuie să fim o pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu. Aici Pavel îi împarte pe toţi oamenii în trei categorii. Prima - iudeii - se referă, desigur, la poporul Israel. Grecii reprezintă Neamurile neconvertite, pe când în Biserica lui Dumnezeu intră toţi credincioşii adevăraţi în Domnul Isus Cristos, proveniţi fie dintre iudei, fie dintre Neamuri. Într-o anumită privinţă, nu se poate să nu-i facem să se poticnească pe alţii şi să nu le trezim mânia, dacă le vom aduce cu credincioşie mărturia creştină. Dar textul nu se referă la această poticnire inevitabilă, ci apostolul se referă la pricinile de poticnire ce pot fi evitate. El ne atrage atenţia să nu facem uz de drepturile noastre în aşa fel încât să-i facem pe alţii să se poticnească.

Pavel a putut afirma cu toată sinceritatea că a căutat să placă tuturor oamenilor, în toate lucrurile, necăutând folosul lui, ci folosul multora. Puţini oameni vor fi trăit o viaţă atât de altruistă, consacrată binelui altora, cum a trăit marele Apostol Pavel!

Versetul 1 din capitolul 11 s-ar cădea să facă parte din capitolul 10. Pavel s-a referit până acum la încercarea sa de a face ca toate acţiunile sale să fie dozate în aşa fel încât să ţină cont de efectul pe care-l vor produce asupra altora. Acum el le spune corintenilor să-l imite pe el, după cum şi el L-a imitat pe Cristos. Astfel el a renunţat la drepturile şi avantajele sale personale, de dragul celor din jurul lui, pe care a dorit să-i ajute. Corintenii trebuie să procedeze la fel, nefăcând paradă în mod egoist de libertăţile lor, nepunând astfel piedici evangheliei lui Cristos şi nefiind o pricină de poticnire pentru fratele mai slab.

Mai întâi de toate, apostolul îi elogiază pe corinteni, pentru modul în care şi-au adus aminte de el în toate lucrurile şi s-au ţinut cu străşnicie de datinile pe care li le-a încredinţat el. Prin datini se înţelege aici nu obiceiurile şi practicile ce s-au născut de-a lungul vremii în sânul bisericii, ci, în acest caz, instrucţiunile de inspiraţie divină pe care le-a dat apostolul Pavel corintenilor.

Pavel se ocupă acum de subiectul propriu-zis al acoperirii capului femeilor. În spatele instrucţiunilor sale pe această temă stă faptul că orice societate demnă de respect e întemeiată pe aceşti doi piloni de bază: existenţa unei autorităţi şi supunerea în faţa acelei autorităţi. Nu poate exista o societate în care lucrurile să meargă bine dacă nu sunt respectate aceste două principii de bază.

Mai întâi, capul oricărui bărbat este Cristos; Cristos este Domn iar bărbatul i se supune Lui.

În al doilea rând, capul femeii este bărbatul; bărbatului i s-a dat să fie capul, femeia aflându-se sub autoritatea lui.

În al treilea rând, capul lui Cristos este Dumnezeu; chiar în cadrul Dumnezeirii, O Persoană deţine poziţia de conducător iar Alta ocupă de bunăvoie poziţia de subordonare. Aceste exemple privitoare la căpetenie şi la supunere au fost concepute de însuşi Dumnezeu, fiind

fundamentale în modul în care a alcătuit El universul.

De la bun început trebuie subliniat că supunerea nu presupune inferioritate. Cristos este supus lui Dumnezeu Tatăl, dar nu Îi este inferior. Tot aşa, nici femeia nu este inferioară bărbatului, chiar dacă i se subordonează.

Orice bărbat care se roagă sau proroceşte cu capul acoperit necinsteşte Capul său, adică pe Cristos. O atare acţiune ar echivala cu nerecunoaşterea din partea acelui bărbat că Cristos este capul lui, fiind, prin urmare, o totală lipsă de respect faţă de El!

Dar orice femeie care se roagă sau proroceşte cu capul descoperit îşi necinsteşte capul, adică pe bărbat. Prin asta ea nu face altceva decât să afirme că nu recunoaşte poziţia de cap, pe care i-a acordat-o Dumnezeu bărbatului, şi că nu i se supune (reiese clar din versetele 4 şi 5 că în situaţii în care sunt implicate rugăciunea şi profeţia, o femeie trebuie să-şi acopere capul, iar pentru aceste situaţii capul unui bărbat trebuie să fie descoperit. Femeile cărora le este greu să ştie ce trebuie să facă şi când s-o facă ar trebui să urmărească exemplul bărbatului, făcând exact opusul).

Dacă acesta ar fi singurul verset din Biblie pe această temă, atunci s-ar putea deduce că femeia poate să se roage sau să profeţească în adunare, atâta timp cât îşi acoperă capul cu un văl sau o altă învelitoare. Dar Pavel ne învaţă în alte locuri că femeile trebuie să tacă în adunare (1Corinteni 14:34), că nu le este îngăduit să-i înveţe pe bărbaţi, nici să aibă autoritate asupra lor, ci Să rămână în tăcere (1Timotei 2:12).

De fapt, chestiunea strângerilor adunării nu intră pe tapet decât în versetul 17, ceea ce înseamnă că instrucţiunile date în legătură cu acoperirea capului în versetele 2-16 nu se mărginesc doar la întrunirile bisericii, ci se aplică oricărei situaţii în care o femeie se roagă sau profeţeşte. Ea se roagă în tăcere, în adunare, întrucât textul de la 1Timotei 2:8 le rezervă doar bărbaţilor dreptul de a se ruga în public (textual: „celor de parte bărbătească"). Ea se roagă cu voce tare sau în gând cu alte ocazii. Ea profeţeşte atunci când le învaţă pe alte femei (Filipeni 2:3-5) sau când le predă copiilor învăţături din Biblie la şcoala duminicală.

Dacă o femeie nu-şi acoperă capul, mai bine ar fi să se tundă! Dar dacă este ruşinos pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se acopere! Capul descoperit al unei femei e tot atât de ruşinos ca şi când ar fi tunsă de tot. Desigur, apostolul nu recomandă aici ca femeile să se ducă, realmente, la frizer, să li se radă capul, ci accentuează latura morală pe care ar presupune-o respectarea principiului consecvenţei!

În versetele 7-10, Pavel predă învăţătura despre subordonarea femeii în faţa bărbatului, făcând o incursiune în pilda lăsată de creaţie. Acest verset ar trebuie să constituie un temei suficient de puternic pentru a respinge orice idei vehiculate de unii, după care învăţătura lui despre acoperirea capului femeilor ar fi avut o valoare limitată, raportată la cultura dominantă a epocii sale, tară să se aplice celor din vremea noastră! Poziţia de cap a bărbatului şi supunerea femeii au fost şi sunt întotdeauna rânduiala lăsată de Dumnezeu, chiar de la început.

Mai întâi de toate, bărbatul este imaginea şi slava lui Dumnezeu. Asta înseamnă că bărbatul a fost aşezat pe pământ ca reprezentant al lui Dumnezeu, să exercite stăpânirea asupra lui. Capul descoperit al bărbatului constituie o mărturie tăcută a acestei realităţi. Femeii nu i s-a dat însă niciodată poziţia de cap, ci ea este, în schimb, slava bărbatului, în sensul că ea „evidenţiază autoritatea bărbatului," cum spune W. E. Vine.

Într-adevăr, bărbatul nu trebuie să-şi acopere capul la rugăciune, căci dacă ar face aşa, ar acoperi cu un văl slava lui Dumnezeu, or, asta ar fi o insultă adusă Majestăţii Divine!

Apoi Pavel ne aminteşte că nu bărbatul a fost creat din femeie, ci femeia a fost creată din bărbat. Bărbatul a fost primul, după care femeia a fost luată din coasta lui. Prioritatea bărbatului întăreşte temeinicia învăţăturii despre poziţia de cap a bărbatului, propovăduită de apostolul Pavel.

Pentru a sublinia şi mai mult ideea enunţată anterior, se face acum o referire la scopul creaţiei. Şi nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci, mai degrabă, femeia pentru bărbat. Domnul spune clar în Geneza 2:18: „Nu este bine ca omul (bărbatul) să fie singur. De aceea, îi voi face un ajutor comparabil cu el."

Datorită poziţiei ei de subordonare faţă de bărbat, femeia trebuie să aibă pe cap un semn al autorităţii asupra ei. Simbolul autorităţii este acoperirea capului, ce indică aici nu autoritatea ei proprie, ci supunerea faţă de autoritatea soţului.

De ce adaugă Pavel aici cuvintele: din cauza îngerilor? În opinia noastră, pentru că îngerii sunt spectatorii lucrurilor ce se petrec actualmente pe pământ, aşa cum au asistat ei odinioară la evenimentul creaţiei. În cadrul primei creaţii, ei au văzut cum femeia a uzurpat locul de căpetenie ce i se cuvenea soţului, căci femeia a luat decizia pe care bărbatul trebuia s-o ia. Ca urmare a acestui act, păcatul a pătruns în cadrul omenirii, aducând cu el groaznicele consecinţe de mizerie şi nespusă suferinţă. Dumnezeu nu vrea ca ceea ce s-a întâmplat în cadrul primei creaţii să se repete în cazul noii creaţii. Când îngerii privesc jos pe pământ, El doreşte ca ei să vadă femeia purtându-se supusă bărbatului, indicând această supunere prin semnul exterior al acoperirii capului ei.

Poate că ar trebui să ne oprim aici pentru a sublinia că acoperirea capului nu este decât un semn exterior, care capătă valoare doar atunci când este însoţit de semnul interior, al harului. Cu alte cuvinte, o femeie poate să-şi acopere capul, şi totuşi să nu fie supusă soţului ei. În asemenea caz, nu ar avea nici o valoare dacă şi-ar acoperi capul. Cel mai important lucru este de a se asigura că este sincer supusă cu inima. Abia atunci acoperirea capului femeii capătă sensul ei adevărat.

Pavel nu vrea să spună aici că bărbatul este cu totul independent de femeie, drept care adaugă: „Totuşi, nici bărbatul nu este independent de femeie, nici femeia nu este independentă de bărbat, în Domnul." Cu alte cuvinte, bărbatul şi femeia depind unul de altul. Ei au nevoie unul de altul şi ideea subordonării nu intră în nici un conflict cu ideea interdependenţei lor reciproce.

Femeia a venit din bărbat în cadrul creaţiei, adică a fost creată din coasta lui Adam, Dar Pavel scoate în evidenţă că şi bărbatul vine prin femeie, referindu-se la procesul naşterii. Femeia dă naştere copilului de parte bărbătească. Astfel Dumnezeu a creat acest echilibru perfect, prin care arată că unul nu poate exista fără celălalt. Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu înseamnă că El a rânduit în chip divin toate aceste

lucruri, aşa încât nu avem nici un motiv ca să ne plângem. Nu numai că aceste relaţii au fost create de Dumnezeu, dar scopul pentru care le-a creat El este să-I dea slavă. Toate acestea ar trebui să-l facă pe bărbat smerit iar pe femeie mulţumită.

Apostolul îi îndeamnă acum pe corinteni să judece ei singuri dacă este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit. El apelează astfel la judecata lor instinctivă. Gândul care se desprinde de aici este că nu e cuviincios sau respectuos ca o femeie să intre în prezenţa lui Dumnezeu cu capul descoperit.

Nu se precizează în ce mod natura însăşi ne învaţă că este o ruşine pentru un bărbat să aibă părul lung. Unii susţin că lăsat să crească natural, părul unui bărbat nu va creşte tot atât de lung ca codiţele unei femei. În primul rând, dacă un bărbat îşi lasă părul să crească, el capătă înfăţişarea feminină. La cele mai multe culturi, bărbatul poartă părul mai scurt decât al femeii.

Versetul 15 a fost înţeles greşit de mulţi. Unii au sugerat că întrucât părul femeii i-a fost dat pentru acoperirea capului ei, nu este nevoie ca ea să se mai acopere cu altceva. Dar o atare învăţătură violează grav întregul context din acest capitol al Scripturii, întreg pasajul devine extrem de confuz, dacă nu recunoaştem că este vorba de două acoperitori - fapt ce poate fi demonstrat dacă citim din nou versetul 6: „Dacă o femeie nu-şi acoperă capul, să se şi tundă (de tot).” Potrivit acestei interpretări, sensul versetului ar fi: „Dacă o femeie nu are păr, mai bine s-ar tunde” - ceea ce, desigur, este fără sens, căci dacă n-are păr, atunci cum s-ar mai putea tunde?

Forţa argumentului din versetul 15 constă în faptul că între domeniul spiritual şi cel natural există o analogie. Dumnezeu i-a dat femeii o acoperitoare naturală a slavei într-o manieră în care nu i-a dat-o bărbatului. Şi aici este o semnificaţie spirituală, care ne învaţă că atunci când femeia se roagă lui Dumnezeu, ea trebuie să poarte pe cap o acoperitoare. Ceea ce este adevărat în sfera naturală trebuie să fie adevărat şi în sfera spirituală.

Apostolul încheie această secţiune cu afirmaţia: „Dar dacă cineva ar vrea să se certe, noi nu avem un astfel de obicei, şi nici bisericile lui Dumnezeu." Prin urmare, se mai poate oare afirma - aşa cum susţin unii - că lucrurile discutate de Pavel nu sunt destul de importante pentru a merita să te certi pentru ele? Oare vrea el să spună că nu exista obiceiul ca femeile să-şi acopere capul în biserici? Spune el cumva că aceste învăţături sunt opţionale şi că femeile nu ar trebui îndemnate să li se conformeze, ca unor porunci din partea Domnului? Ni se pare ciudat ca cineva să ofere asemenea interpretări, de la bun început, şi totuşi exact asta fac unii din vremea noastră. Or, a accepta asemenea interpretări, ar însemna că Pavel considera aceste instrucţiuni ca lipsite de valoare reală şi că, de fapt, a risipit o jumătate de capitol din Sfânta Scriptură, pentru a le expune!

Există cel puţin două explicaţii posibile ale acestui verset, care sunt în ton cu restul Scripturii. Prima: apostolul spune, probabil, aici că se aştepta ca unii să dea naştere la certuri cu privire la aceste chestiuni, drept care el adaugă că noi nu avem astfel de obicei, adică obiceiul de a ne certa cu privire la aceste lucruri. Noi nu polemizăm pe marginea acestor lucruri, ci le acceptăm ca pe învăţături date de Domnul. O altă interpretare, preferată de William Kelly, este că Pavel afirmă prin acest verset că bisericile lui Dumnezeu nu aveau obiceiul potrivit căruia femeile să se roage sau să profetească cu capul descoperit.

Apostolul îi mustră pe corinteni pentru faptul că se iscau dezbinări între ei, atunci când se strângeau laolaltă (versetul 17-19). Observaţi repetarea expresiei „când vă strângeţi laolaltă", precum şi cuvintele înrudite (1Corinteni 11:17,18,20,33,34;14:23,26). La 11:12 Pavel avusese prilejul de a-i lăuda pentru păstrarea tradiţiilor pe care li le-a încredinţat el, dar era totuşi o chestiune cu privire la care nu putea să-i laude şi tocmai de această chestiune ne vom ocupa aici. Când ei se adunau împreună, pentru a se închina în public, ei se strângeau nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. Este o serioasă atenţionare la adresa noastră, potrivit căreia este posibil ca să plecăm de la un serviciu ţinut în biserică într-o stare mai rea decât am venit.

Primul motiv pentru care îi mustră Pavel este existenţa dezbinărilor sau a schizmelor. Asta nu înseamnă că din biserică s-ar fi desprins anumite partide, care au înfiinţat adunări separate, ci, mai degrabă, că existau clici sau facţiuni în sânul adunării. O schizmă este o partidă formată în interiorul unei grupări, pe când o sectă este o partidă nouă, care se formează în afara comunităţii din care s-a desprins. Pavel avea motive să creadă veştile primite despre dezbinările din sânul lor, deoarece ştia că corintenii sunt într-o stare firească (sau carnală) şi avusese prilejul anterior, în epistola de faţă, să-i mustre din pricina dezbinărilor lor. Iată ce scrie F. B. Hole în această privinţă:

Pavel era pregătit să dea - cel puţin parţial - crezare veştilor despre dezbinările din sânul bisericii de la Corint, întrucât ştia că, datorită stării lor fireşti, nu se putea să nu se ivească în sânul lor facţiuni cu păreri foarte înrădăcinate.

Aici Pavel îşi formulează dinainte raţionamentele, stabilind legătura între starea lor şi acţiunile care vor urma, negreşit. Ştiindu-i carnali, ca unii care se purtau doar ca nişte oameni pământeşti, el era convins că ei vor cădea victimă tendinţei înrădăcinate în mintea omenească de a-şi forma opinii foarte rigide, în jurul cărora se clădesc facţiuni, care duc, în cele din urmă, la schizme şi dezbinări. El mai ştia şi aceea că Dumnezeu putea învinge nechibzuinţa lor, profitând de situaţia creată pentru a-i scoate în evidenţă pe cei ce erau aprobaţi de El, ce umblau călăuziţi de Duhul şi nu de oameni, evitându-se astfel întreaga problemă a dezbinărilor.

Pavel a prevăzut că schizmele declanşate deja la Corint aveau să crească în intensitate, provocând ulterior multe probleme. Deşi, în general, acest lucru are un efect negativ asupra bisericii, totuşi ele aveau şi o latură pozitivă, întrucât cei ce erau cu adevărat duhovniceşti şi aprobaţi de Dumnezeu aveau să fie recunoscuţi în mijlocul corintenilor. Când Pavel afirmă în versetul acesta: „căci trebuie să fie şi partide (facţiuni) (În greacă este haireseis, dar aici nu are sensul dobândit ulterior, de „erezie". Vezi nota de la Tit 3:10) între voi, ca să se arate cei aprobaţi printre voi," asta nu înseamnă că este o necesitate morală (de obicei în greacă se foloseşte opheilo pentru necesitate morală. Aici Pavel foloseşte termenul obişnuit pentru necesitate logică, adică dei). Dumnezeu nu îşi dă acordul pentru diviziunile ivite în sânul bisericii de aici. Mai degrabă, Pavel vrea să spună că, datorită condiţiei fireşti a creştinilor corinteni, era inevitabil să nu apară facţiuni. Dezbinările demonstrează eşecul unora de a discerne gândirea Domnului Isus.

Pavel îşi îndreaptă acum a doua sa mustrare împotriva abuzurilor comise în legătură cu Cina Domnului. Când creştinii se adunau la un loc, chipurile pentru a lua Cina Domnului, purtarea lor era atât de deplorabilă, încât Pavel spune că ei nu îşi mai aminteau deloc de Domnul în felul în care rânduise El. Chiar dacă îndeplineau toate procedurile exterioare ale Cinei Domnului, adevărata lor purtare trăda lipsa de consideraţie pentru Domnul şi cinstirea Numelui Său.

În perioada primară a bisericii, creştinii sărbătoreau aşa-numită „agapă" sau masă a iubirii, cu ocazia luării Cinei Domnului. Această agapă consta dintr-o masă obişnuită, în cadrul căreia se serveau bucate obişnuite, luate însă într-un spirit de dragoste şi părtăşie. La sfârşitul agapei, creştinii adesea încheiau cu pomenirea morţii Domnului, luând Cina propriu-zisă, constând din pâinea şi paharul de vin. Dar nu după multă vreme, au început să apară abuzuri în cadrul acestei mese a iubirii. Aşa cum reiese din versetul acesta, masa iubirii şi-a pierdut semnificaţia iniţială de curăţie şi evlavie. Nu numai că creştinii nu se mai aşteptau unii pe alţii, dar, cei bogaţi îi puneau într-o poziţie jenantă pe fraţii mai săraci, aducând bucate foarte alese, pe care nu le împărţeau cu aceştia. Unii plecau astfel flămânzi, în timp ce alţii ajungeau de-a dreptul să se îmbete! Şi pentru că Cina Domnului adesea avea loc după masa propriu-zisă, oamenii aceştia participau la Cina Domnului încă în stare de ebrietate.

Apostolul îşi ridică glasul, indignat, împotriva unei conduite atât de necorespunzătoare, spunându-le, de fapt, corintenilor, că, dacă au de gând să continue aceste practici, atunci să aibă măcar bunul simţ de a face acest lucru într-alt loc, nu în cadrul întrunirilor bisericii. Căci practicarea acestei totale lipse de stăpânire în cadrul unei ocazii solemne cum este Cina Domnului şi de ruşinare a fraţilor mai săraci este în totală contradicţie cu principiile credinţei creştine. Pavel nu poate să-i laude pe sfinţii de la Corint pentru acest fel al lor de a se purta. Implicit, faptul că nu-i laudă constituie o puternică condamnare la adresa lor.

Pentru a demonstra contrastul dintre purtarea lor şi sensul real al Cinei Domnului, Pavel recapitulează condiţile în care a fost instituită Cina Domnului, arătând că nu a fost o masă obişnuită sau un ospăţ, ci o ordonanţă (rânduială) solemnă a Domnului. Pavel a primit cunoştinţele sale cu privire la aceasta direct din partea Domnului. El aminteşte acest lucru pentru a arăta că orice încălcare a spiritului şi practicii Cinei Domnului constituie un act de încălcare a ei şi de neascultare faţă de Domnul. Prin urmare, învăţătura apostolului Pavel i-a fost dată prin revelaţie.

Mai întâi de toate, el aminteşte cum Domnul Isus în însăşi noaptea în care a fost vândut a luat pâine. Textul original spune: „pe când era vândut (sau „trădat")" Pe când afară se desfăşura complotul murdar de a-L vinde, Domnul Isus s-a întrunit în odaia de sus cu ucenicii Săi şi a luat pâinea.

Faptul că acest lucru a avut loc noaptea nu înseamnă că Cina Domnului trebuie ţinută neapărat noaptea. Pe vremea aceea (şi, se pare, chiar şi astăzi), odată cu apusul soarelui la iudei începea o nouă zi. Pe când la noi, ziua începe cu răsăritul soarelui. De asemenea unii au făcut observaţia că este o deosebire între exemplul apostolic şi preceptele apostolice. Noi nu suntem obligaţi să facem tot ce au făcut apostolii, dar în mod cert suntem obligaţi să ascultăm de toate învăţăturile pe care ni le-au predat ei.

Domnul Isus a luat mai întâi pâine şi a mulţumit pentru ea. Întrucât pâinea reprezenta trupul Său, El i-a mulţumit, prin aceasta, lui Dumnezeu pentru că I-a dat un trup uman în care să vină şi să moară pentru păcatele lumii.

Când a spus Mântuitorul: „Acesta este trupul Meu," a afirmat El oare că pâinea realmente a devenit trupul Său, în realitate? Prin aşa-numita doctrină a transubstanţierii, Biserica Catolică insistă că pâinea şi vinul se transformă literalmente în trupul şi în sângele lui Cristos. Iar doctrina luterană a consubstanţierii susţine că adevăratul trup şi sânge al lui Cristos sunt în, cu şi sub pâinea şi vinul de la Cina Domnului.

Ca răspuns la aceste concepţii, e de ajuns să ne amintim că atunci când Domnul Isus a instituit acest serviciu memorial, trupul Lui nu fusese încă dat, după cum sângele Lui nu fusese încă vărsat. Când Domnul a spus: „Acesta este trupul Meu," a vrut să spună prin aceste cuvinte: „Este un act simbolic pentru trupul Meu" sau „Aceasta e o imagine a trupului Meu, care se frânge pentru voi." A mânca pâinea înseamnă a ne aduce aminte de El în moartea Lui ispăşitoare pentru noi. Este o tandreţe inexprimabilă în aceste cuvinte ale Domnului: „să faceţi acest lucru în amintirea Mea."

Tot astfel (în aceeaşi manieră) după cină Domnul Isus a luat paharul, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea, ori de câte ori veţi bea din el." Cina Domnului a fost instituită imediat după masa pascală. De aceea se spune că Domnul Isus a luat paharul după cină. În legătură cu paharul, El a spus că acesta este legământul cel nou în sângele Său. Asta se referă la legământul pe care Dumnezeu l-a promis naţiunii Israel la Ieremia 31:31-34. Acest legământ este o promisiune necondiţionată, prin care Dumnezeu s-a angajat să fie îndurător faţă de ei, în pofida necredincioşiei lor şi să nu-Şi mai aducă aminte de fărădelegile lor. Termenii noului legământ sunt prezentaţi şi la Evrei 8:10-12. Legământul este în vigoare la ora actuală, dar necredinţa poporului Israel îl împiedică să se bucure de el. Toţi cei care se încred în Domnul Isus primesc binefacerile făgăduite. Când israeliţii se vor întoarce la Domnul, ei se vor bucura de binecuvântările noului legământ - lucru ce se va întâmpla în domnia Sa de o mie de ani pe pământ. Noul legământ a fost ratificat prin sângele lui Cristos, ceea ce explică de ce numeşte El paharul drept legământul cel nou în sângele Lui. Temelia noului legământ a fost aşezată prin intermediul crucii.

Versetul 26 se referă la frecvenţa cu care ar trebui luată Cina Domnului. Ori de câte ori mâncaţi... şi beţi... Nu ni se dau astfel nici un fel de reguli rigide, nici o anumită dată. Din Fapte 20:7 reiese clar că ucenicii aveau obiceiul să se adune în prima zi a săptămânii, pentru a-Şi aduce aminte de Domnul. Faptul că această ordonanţă nu a fost destinată doar ucenicilor din perioada primară a bisericii este demonstrat concludent de sintagma până va veni El. Godet scoate în evidenţă că Cina Domnului este „legătura dintre cele două veniri ale Sale, monumentul uneia şi angajamentul celeilalte."

În toate aceste învăţături cu privire la Cina Domnului este remarcabil faptul că nu se pomeneşte nici un cuvânt despre vreun preot sau păstor care să oficieze acest act. El este un simplu serviciu de pomenire, care a fost încredinţat tuturor copiilor lui Dumnezeu. Creştinii se adună pur şi simplu ca credincioşi şi preoţi, vestind astfel moartea Domnului până va veni El.

După ce a discutat originea şi scopul Cinei Domnului, apostolul îşi îndreaptă acum atenţia asupra consecinţelor participării la acest act în mod necorespunzător. Oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul şi la sângele Domnului. Cu toţii suntem nevrednici să participăm la această Cină solemnă. În sensul acesta suntem nevrednici de oricare din îndurările sau binefacerile Domnului către noi. Dar nu despre asta este vorba aici. Apostolul nu se referă aici la propria noastră nevrednicie. Curăţiţi prin sângele lui Cristos, noi ne putem apropia de Dumnezeu în toată vrednicia Fiului Său preaiubit. Dar Pavel se referă aici la purtarea necorespunzătoare ce-i caracteriza pe corinteni când se strângeau aceştia la Cina Domnului, întrucât ei se făceau vinovaţi de nepăsare şi lipsă de respect. Or, a te purta astfel înseamnă a te face vinovat de trupul şi sângele Domnului.

Când ne apropiem de Cina Domnului trebui să ne judecăm pe noi înşine. Păcatul trebuie mărturisit şi uitat. Trebuie înapoiat obiectul sustras. Trebuie cerut iertare. În general, trebuie să ne asigurăm că suntem într-o stare bună, cu sufletul.

A mânca şi a bea într-o manieră necorespunzătoare ar însemna a ne mânca şi a bea propria judecată, prin faptul că nu discernem trupul Domnului. Trebuie să ne dăm seama că trupul Domnului a fost dat pentru îndepărtarea păcatelor noastre. Dacă persistăm în păcat, participând, în acelaşi timp, la Cina Domnului, înseamnă că trăim o minciună. F. G. Patterson scrie, în această privinţă: „Dacă mâncăm Cina Domnului purtând asupra noastră vreun păcat ce nu a fost osândit, înseamnă că nu discernem trupul Domnului, care a fost frânt pentru a îndepărta acel păcat."

Eşecul unora din credincioşii bisericii din Corint de a se judeca singuri a atras asupra lor judecata lui Dumnezeu, prin care El i-a disciplinat. Mulţi erau slabi şi bolnavi şi nu puţini dormeau. Cu alte cuvinte, peste unii căzuse boala fizică iar alţii fuseseră luaţi acasă, în cer. Datorită faptului că nu au judecat păcatul în viaţa lor, Domnul a fost nevoit să iniţieze o acţiune disciplinară împotriva lor.

Pe de altă parte, dacă ne judecăm singuri, El nu va mai fi nevoit să ne disciplineze.

Dumnezeu se poartă cu noi ca şi cu proprii Săi copii. El ne iubeşte prea mult ca să ne permită să ne afundăm în păcat. Şi astfel, curând vom simţi că suntem atraşi înapoi la El de cârligul toiagului Său de păstor. Sau, cum s-a exprimat cineva: „Se poate ca sfinţii să fie adecvaţi pentru cer (în Cristos), dar nu şi pentru a mai rămâne aici pe pământ, ca să-I aducă mărturie."

Când credincioşii se adună să ia masa iubirii sau agapa, ei trebuie să se aştepte unul pe altul, nu să mănânce de unii singuri, fără să le pese de ceilalţi sfinţi. „Aşteptaţi-vă unul pe altul" contrastează cu „fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia", din versetul 21.

Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă. Cu alte cuvinte, masa iubirii, întrucât se servea în legătură cu Cina Domnului, nu trebuia confundată cu o masă obişnuită. Orice nesocotire a caracterului ei sacru însemna că ei se adunau spre judecată.

Iar celelalte lucruri le voi pune în ordine când voi veni. Negreşit mai erau şi alte lucruri ce i se aduseseră la cunoştinţa apostolului în scrisoarea pe care o primise de la corinteni. El îi asigură aici că se va ocupa de aceste chestiuni personal, când va veni la ei.

El nu vrea ca sfinţii de la Corint să fie în necunoştinţă cu privire la chestiunea manifestărilor spirituale sau a darurilor. „în ce priveşte manifestările duhovniceşti, fraţilor, nu voiesc să fiţi în necunoştinţă." Majoritatea traducerilor adaugă cuvântul „manifestările" sau „darurile" înainte de „duhovniceşti", pentru a face sensul mai clar. Dar din versetul următor reiese că Pavel s-a gândit, probabil, nu numai la manifestările Duhului Sfânt, ci şi la cele ale duhurilor rele.

Înainte de a se converti, corintenii fuseseră închinători la idoli, robiţi de duhurile rele. Ei trăiseră cu frica de aceste duhuri, fiind conduşi de aceste influenţe diabolice. Ei asistaseră la manifestări supranaturale ale lumii duhurilor şi auziseră rostiri inspirate de aceste duhuri rele. Sub influenţa duhurilor rele, ei şi-au predat uneori controlul asupra lor înşişi, spunând şi făcând lucruri ce depăşeau capacităţile lor normale.

Acum, după ce fuseseră mântuiţi, credincioşii trebuiau să ştie cum să judece toate manifestările duhurilor, adică să facă deosebire între vocea duhurilor rele şi vocea autentică a Duhului Sfânt. Piatra de încercare este mărturia cu privire la Domnul Isus.

Dacă cineva spune: „Isus să fie anatema!", poţi fi sigur că vorbeşte sub inspiraţia demonilor, întrucât duhurile rele de regulă blasfemiază şi blestemă numele lui Isus. Duhul lui Dumnezeu niciodată nu ar putea să-1 călăuzească pe cineva să se exprime cu asemenea cuvinte la adresa Mântuitorului. Lucrarea Duhului Sfânt este să-L preamărească pe Domnul Isus. El îi conduce pe oameni să spună că Isus este Domnul, nu doar cu buzele lor, ci şi cu o mărturie caldă şi puternică, izvorâtă din inima şi din viaţa lor.

Observaţi că cele trei Persoane ale Trinităţii sunt menţionate în versetul 3 şi în versetele 4-6.

În continuare Pavel arată că deşi există o varietate de daruri ale Duhului Sfânt în cadrul bisericii, există o unitate tripartită, de bază, cuprinzând cele trei Persoane ale Dumnezeirii.

Mai întâi, sunt felurite daruri, dar acelaşi Duh. Corintenii se purtau de parcă nu ar fi existat decât un singur dar - cel al vorbirii în limbi. Pavel spune: „Nu aşa, fraţilor, căci unitatea voastră nu constă în posedarea unui singur dar comun, ci în a avea Duhul Sfânt, care este Izvorul tuturor darurilor."

Apoi Apostolul arată că există felurite slujbe sau servicii în cadrul bisericii. Nouă nu ni s-a încredinţat aceeaşi lucrare, la toţi. Dar trăsătura comună care ne caracterizează pe toţi este faptul că tot ceea ce facem este pentru acelaşi Domn şi având în vedere slujirea altora, nu a noastră personală.

Din nou, deşi există o diversitate de activităţi, legate de darurile spirituale, este acelaşi Dumnezeu care îl împuterniceşte pe fiecare credincios. Dacă are un dar mare mai reuşit sau mai spectaculos sau mai puternic decât altul, asta nu se datorează superiorităţii persoanei care posedă aceste daruri, ci Dumnezeu este Cel care dăruieşte puterea.

Duhul Se manifestă în viaţa fiecărui credincios, dăruindu-i unul sau mai multe daruri. Nu există credincios care să nu aibă de îndeplinit vreo funcţie. Iar darurile sunt dăruite spre folosul tuturor, respectiv al întregului trup. Ele nu au fost dăruite credincioşilor pentru ca aceştia să se fălească sau să facă paradă de ele, în scopul gratificării lor personale, ci pentru a fi de ajutor altora. Acesta este punctul central, pivotul întregii discuţii.

Cu această precizare absolut esenţială, ne sunt prezentate, în continuare, câteva din darurile Duhului:

Cuvântul de înţelepciune este puterea supranaturală de a vorbi sub inspiraţie divină, fie în rezolvarea unor probleme dificile, fie în apărarea credinţei sau în aplanarea unor conflicte, în acordarea unor sfaturi practice sau în pledarea cauzei cuiva în faţa unor autorităţi ostile. Ştefan a dat dovadă de cuvântul înţelepciunii, cu atâta putere încât adversarii lui „nu s-au putut împotrivi Duhului cu care vorbea el." (Fapte 6:10).

Cuvântul cunoaşterii este puterea de a transmite informaţii dăruite prin revelaţie divină. Exemple ale „cuvântului cunoaşterii" le găsim în sintagma: „Iată, vă spun o taină" (1Corinteni 15:51) şi „Căci vă spun aceasta prin cuvântul Domnului" (1Tesaloniceni 4:15). Luat în înţelesul acesta primar, de transmitere a unor noi adevăruri, „cuvântul cunoaşterii" a încetat, întrucât credinţa creştină a fost dată o dată pentru totdeauna sfinţilor (Iuda 3). Corpul de doctrină creştină este acum încheiat. Dar în sens secundar, cuvântul cunoaşterii continuă să ne fie dăruit şi în vremea noastră. Domnul continuă să transmită, în chip tainic, cunoştinţe divine celor care trăiesc în părtăşie strânsă cu El (vezi Psalmul 25:14). Împărtăşirea acestor cunoştinţe la alţii constituie cuvântul cunoaşterii.

Darul credinţei este capacitatea divină de a muta din loc munţi de greutăţi, atunci când cineva este angajat în împlinirea voii lui Dumnezeu (1Corinteni 13:2), precum şi capacitatea de a înfăptui lucrări mari pentru Dumnezeu, ca răspuns la o poruncă sau promisiune pe care a primit-o cineva de la Dumnezeu, aşa cum se găseşte aceasta în Cuvântul Său sau în descoperirea pe care i-a făcut-o Dumnezeu în mod particular acelei persoane. George Muller este, în această privinţă, un exemplu clasic al omului înzestrat cu darul credinţei. Fără să fi adus nevoile sale la cunoştinţa vreunui om, ci doar lui Dumnezeu, el a îngrijit de 10.000 de orfani, timp de şaizeci de ani.

Puterea să facă minuni ar putea cuprinde scoaterea demonilor, transformarea materiei dintr-o formă în alta, învierea morţilor şi exercitarea puterii asupra elementelor naturii. Filip a făcut minuni în Samaria, trezind astfel receptivitatea unora pentru ascultarea evangheliei (Fapte 8:6,7).

Darul proorociei în sensul său primar, însemna că o persoană primea revelaţii directe de la Dumnezeu, pe care le transmitea apoi altora. Uneori prorocii preziceau evenimentele viitoare (Fapte 11:27,28;21:11); dar de cele mai multe ori ei exprimau pur şi simplu gândurile lui Dumnezeu. Asemenea apostolilor, ei erau preocupaţi de temelia bisericii (Efeseni 2:20). Nu ei înşişi erau temelia, ci doar puneau temelia, prin învăţăturile pe care le dădeau oamenilor cu privire la Domnul Isus. De îndată ce a fost pusă temelia, a încetat necesitatea existenţei profetului. Lucrarea lor a fost consemnată pentru noi în paginile Noului Testament. Întrucât Biblia este acum completă, noi respingem orice aşa-zis proroc sau profet care pretinde că posedă adevăruri suplimentare din partea lui Dumnezeu (o mare parte din ceea ce unii oameni numesc în vremea noastră „prorocie" este fie o redare cu alte cuvinte a textelor din Biblie, fie prezentarea unor învăţături greşite, ce nu se împlinesc în realitate. Ambele sunt adesea redate într-o nereuşită imitaţie a englezei King James, ca şi când Dumnezeu nu ar putea să comunice în limbajul actual, al zilelor noastre!).

Într-un sens mult mai general, folosim termenul „proroc" (sau „profet) când ne referim la un predicator, ce vesteşte cuvântul lui Dumnezeu cu autoritate, în mod incisiv şi eficace. În prorocie am putea include şi slăvirea lui Dumnezeu (Luca 1:67,68), îmbărbătarea şi întărirea copiilor Săi (Fapte 15:32).

Deosebirea (discernerea) duhurilor se referă la puterea de a sesiza dacă un proroc sau oricare altă persoană vorbeşte inspirat de Duhul Sfânt, sau de Satan. Persoana înzestrată cu acest dar are capacitatea deosebită de a discerne, de pildă, dacă cineva este un impostor sau un oportunist. În felul acesta a putut Pavel să-l demaşte pe Simon ca unul care era otrăvit de răutate şi cuprins de lanţurile fărădelegii (Fapte 8:20-23).

Darul limbilor, aşa cum am arătat deja, este capacitatea de a vorbi într-o limbă străină, fără s-o fi învăţat. Limbile au fost date ca semn, în special pentru Israel.

Interpretarea limbilor este puterea miraculoasă de a înţelege o limbă pe care cineva n-o cunoştea înainte şi de a transmite mesajul respectiv bisericii locale.

Nu este la voia întâmplării faptul că lista darurilor începe cu cele care au legătură mai mult cu intelectul şi se încheie cu cele care se ocupă în principal de emoţii. Corintenii inversaseră însă ordinea lăsată de Dumnezeu, în gândirea lor, ridicând în slăvi darul vorbirii în limbi, mai presus de toate celelalte daruri. Asta datorită concepţiei lor, potrivit căreia cu cât era mai plin cineva de Duhul Sfânt, cu atât era mai „transportat" de o putere din afara lui. Ei confundau puterea cu spiritualitatea.

Toate darurile menţionate în versetele 8-10 sunt produse şi controlate de acelaşi Duh. Din nou, vedem aici că El nu dăruieşte acelaşi dar tuturor, ci le distribuie fiecăruia, în parte, cum îi place. Este încă un principiu important, de care trebuie să ţinem seama: că Duhul repartizează darurile după voia Lui suverană. De îndată ce vom pricepe acest adevăr, vom scăpa, în primul rând, de mândrie, constatând că nu avem nici un lucru pe care să nu-l fi primit. Pe de altă parte, va pieri starea de nemulţumire, întrucât Dumnezeu, în nespusa Lui înţelepciune şi Iubire, a hotărât ce dar să primim şi decizia Lui este desăvârşită. Ar fi greşit ca toţi să dorească să aibă acelaşi dar. Dacă toţi ar cânta la acelaşi instrument, n-am mai avea orchestră simfonică. Iar dacă trupul cuiva ar fi alcătuit doar din limbă, ar fi o monstruozitate!

Trupul uman este o ilustraţie adecvată a unităţii şi diversităţii. Trupul este unul, dar are multe mădulare. Deşi toţi credincioşii se deosebesc între ei şi îndeplinesc funcţii diferite, toţi alcătuiesc însă, laolaltă, o singură unitate: trupul.

Tot aşa este şi Cristos ar putea fi tradus mai exact: „Tot aşa este şi Cristosul, prin „Cristosul" înţelegându-se nu numai Domnul Isus Cristos, glorificat în cer, ci şi Capul sau Căpetenia din cer şi mădularele Sale de pe pământ. Toţi credincioşii sunt mădularele Trupului lui Cristos. După cum trupul omenesc este vehiculul prin care se exprimă o persoană faţă de alţii, tot aşa Trupul lui Cristos este vehiculul de pe pământ prin care El binevoieşte să Se facă cunoscut lumii. Este o dovadă minunată a harului faptul că Domnul a îngăduit ca prin expresia „Cristosul" din acest verset să fim cuprinşi şi noi, cei care suntem mădularele trupului Său.

Pavel explică în continuare cum am devenit mădulare ale Trupului lui Cristos. Printr-un (sau într-un) singur Duh, (termenul din greacă pentru en poate fi tradus prin in, cu sau prin, toate fiind exacte, în funcţie de context, dar noi considerăm că „în" este traducerea cea mai „literală", întrucât are legătură cu grecescul en) noi toţi am fost botezaţi într-un singur trup. O traducere mai literală a acestui text ar fi: „într-un singur Duh" prin asta înţelegându-se că Duhul este elementul în care am fost botezaţi, după cum apa este elementul în care suntem cufundaţi, la botezul credinciosului. Sau ar putea însemna că Duhul este Agentul care efectuează botezul, acesta fiind cel mai probabil şi mai accesibil sens.

Botezul Duhului Sfânt a avut loc în Ziua de Rusalii. Atunci s-a născut biserica. Noi ne însuşim binefacerile acelui botez atunci când suntem născuţi din nou, devenind membri ai Trupului lui Cristos.

Trebuie să subliniem câteva lucruri importante aici: Mai întâi, botezul Duhului Sfânt este acea operaţie divină care îl aşează pe credincios în Trupul lui Cristos. Nu este identic cu botezul cu apă, cum reiese clar de la Matei 3:11;Ioan 1:33;Fapte 1:5. Nu este o lucrare a harului ulterioară mântuirii, prin care credincioşii ar deveni mai spirituali. Toţi corintenii fuseseră botezaţi în Duhul, dar Pavel îi mustră pentru că sunt fireşti (sau „carnali") - adică neduhovniceşti (1Corinteni 3:1). Nu este adevărat că vorbirea în limbi ar fi semnul distinctiv sau indispensabil al faptului că cineva a fost botezat de Duhul, căci se spune clar în textul de faţă că toţi corintenii au fost botezaţi în Duhul, dar nu toţi vorbeau în limbi (1Corinteni 12:30). Există, în situaţii de criză, unele experienţe ale Duhului Sfânt, atunci când un credincios se predă cu totul controlului Duhului, fiind apoi umplut cu putere de sus. Dar o atare experienţă nu e totuna cu botezul cu Duhul Sfânt şi nu trebuie confundată cu acesta.

Versetul spune în continuare că credincioşii au fost adăpaţi dintr-un singur Duh. Asta înseamnă că se împărtăşesc cu toţii din Duhul lui Dumnezeu în sensul că îl primesc, ca Persoană ce locuieşte în ei, gustând şi din binefacerile lucrării Sale în viaţa lor.

Fără diversitatea de mădulare, nu am avea trupul uman. Trebuie să fie multe mădulare, deosebite unul de celălalt şi conlucrând în ascultare de capul trupului şi în cooperare unele cu altele.

De îndată ce am înţeles că diversitatea este esenţială pentru orice trup normal şi sănătos, vom fi în măsură să ne păzim de două pericole: acela de a ne subestima (versetul 15-20) şi de a-i subestima pe alţii (versetul 21-25). Ar fi absurd ca piciorul să se simtă neînsemnat, doar pentru că nu poate efectua lucrarea mâinii. La urma urmelor, piciorul ajută trupul să stea, să umble, să alerge, să urce, să danseze, să lovească şi să efectueze o sumedenie de alte operaţii.

Urechea nu trebuie să se simtă exclusă, doar pentru că nu este un ochi. Nu dăm importanţa cuvenită urechilor noastre, până când asurzim. Abia atunci ne dăm seama ce funcţie utilă joacă ele în organism.

Dacă tot trupul ar fi ochi, am avea o monstruozitate bună doar pentru circ. Sau dacă trupul ar avea numai urechi, nu ar mai avea nasul, care să-l ajute să detecteze prezenţa unei scurgeri de gaz şi, în felul acesta, în curând nici nu ar mai putea auzi, pentru că şi-ar pierde cunoştinţa sau, poate şi mai rău, ar deceda.

Ideea pe care vrea s-o sublinieze Pavel aici este că dacă trupul ar fi format numai din limbă, ar fi ceva hidos. Şi totuşi, corintenii subliniau atât de excesiv acest dar al limbilor încât, practic, creau o părtăşie locală de credincioşi care tindea să fie numai o limbă. Cu alte cuvinte, putea vorbi, dar nu prea mai putea face altceva!

Dumnezeu nu poate fi acuzat de a fi creat asemenea monstruozităţi. În înţelepciunea Sa nemărginită, El a aranjat diversele mădulare în trup... după cum I-a plăcut. Noi trebuie să-I acordăm creditul ce I se cuvine, pentru că a ştiut ce face! Şi trebuie să-i fim profund recunoscători pentru orice dar pe care ni l-a dat, folosindu-l spre slava Lui şi spre zidirea altora. A-l invidia pe cineva pentru darul pe care-l are acesta este păcat, răzvrătire împotriva planului desăvârşit al lui Dumnezeu pentru viaţa noastră.

Este imposibil de conceput un trup alcătuit dintr-un singur mădular. Tot aşa, şi corintenii trebuie să-şi aducă aminte că dacă toţi ar avea darul limbilor, atunci nu ar mai avea un trup funcţional. Alte daruri, deşi mai puţin spectaculoase şi mai puţin senzaţionale, sunt, totuşi, necesare.

Dumnezeu a rânduit să existe multe mădulare, dar un singur trup. Aceste fapte ne sunt evidente, în legătură cu trupul omenesc, şi ar trebui să fie tot atât de evidente în legătură cu slujirea noastră în cadrul bisericii.

După cum este o nebunie ca cineva să jinduiască la darul altuia, tot aşa este o nebunie la fel de mare ca cineva să subaprecieze darul altuia sau să considere că nu are nevoie de alţii. Ochiul nu poate să zică mâinii: „Nu am nevoie de tine"; nici capul nu poate să zică picioarelor: „N-am nevoie de voi." Ochiul vede lucrurile care trebuiesc făcute, dar nu le poate face, depinzând de mână, pentru realizarea lor. Tot aşa, capul poate şti că trebuie să se ducă într-un anumit loc, dar depinde de picioare ca să-l ducă acolo.

Unele mădulare ale trupului... par mai slabe decât altele. De pildă, rinichii nu par să fie tot atât de puternici ca braţele. Dar rinichii sunt indispensabili, pe când braţele nu sunt. Noi putem trăi fără braţe şi fără picioare, sau chiar fără limbă, dar nu putem trăi fără inimă, plămâni, ficat sau creier. Totuşi aceste organe vitale nu se afişează niciodată pe ele însele, ci îşi desfăşoară funcţiile în mod neostentativ.

Unele mădulare ale organismului sunt atrăgătoare, pe când altele nu sunt prea elegante. Noi compensăm această deficienţă, îmbrăcându-le pe cele ce nu sunt atât de frumoase. Astfel există o anumită grijă reciprocă între mădulare, care minimalizează diferenţele dintre ele.

Acele părţi ale trupului care sunt prezentabile nu au nevoie de atenţie în plus. Dar Dumnezeu a combinat toate mădularele diferite ale trupului într-o singură structură organică. Unele mădulare sunt plăcute, altele mai puţin plăcute. Unele se descurcă minunat în public, altele nu prea bine. Totuşi Dumnezeu ne-a dăruit instinctul de a preţui toate mădularele, de a ne da seama că toate sunt interdependente şi de a contrabalansa deficienţele celor care nu sunt atât de atrăgătoare.

Grija reciprocă de mădulare preîntâmpină dezbinarea în trup. Un mădular îi dă altuia ceea ce are nevoie, primind, în schimb, ajutorul pe care numai acel mădular poate să i-l dea. Tot aşa trebuie să fie şi în cadrul bisericii. Supraestimarea unui singur dar al Duhului va duce la conflicte şi dezbinări.

Ceea ce afectează un mădular le va afecta pe toate. Este un fapt binecunoscut al trupului uman. De pildă, febra nu se limitează la un singur mădular al trupului, ci afectează întregul organism. Tot aşa este şi cu alte tipuri de boală şi durere. Un medic oculist adesea va detecta o tumoră pe creier, o boală de rinichi sau o infecţie la ficat prin simpla privire la ochiul pacientului. Motivul pentru care poate face lucrul acesta este că, deşi toate aceste mădulare sunt distincte şi separate, ele alcătuiesc părţi componente din acelaşi trup, fiind legate în chip atât de vital unele de altele încât ceea ce va afecta unul dintre aceste mădulare va avea influenţă asupra tuturor. Prin urmare, în loc să fim nemulţumiţi de soarta noastră sau, pe de altă parte, în loc să avem sentimentul unei independenţe de alţii, trebuie, mai degrabă, să avem simţământul adevăratei solidarităţi cu Trupul lui Cristos. Tot ce vatămă un alt creştin trebuie să ne producă o adâncă durere. Tot aşa, dacă îl

vedem pe alt creştin că este cinstit, nu trebuie să fim geloşi, ci să ne bucurăm împreună cu el.

Pavel le aminteşte corintenilor că sunt trupul lui Cristos. Asta nu înseamnă însă trupul, lui Cristos în totalitatea Lui, nici un trup al lui Cristos, întrucât nu este decât un singur Trup al lui Cristos. Mai degrabă, ei formează, la modul colectiv, un microcosm sau o miniatură a Trupului lui Cristos. Fiecare în parte este un mădular al acelei măreţe societăţi cooperative. Ca atare, fiecare trebuie să-şi îndeplinească funcţia ce i-a fost încredinţată, fără trufie, independenţă, invidie sau vreun sentiment de nevrednicie.

Apostolul ne oferă acum o altă listă de daruri. Nici una din aceste liste nu trebuie considerată completă. Şi Dumnezeu a rânduit în biserică mai întâi apostoli. Cuvântul mai întâi indică faptul că nu toţi sunt apostoli. Cei doisprezece au fost bărbaţi împuterniciţi de Domnul să-I fie mesageri. Ei au umblat cu El în timpul lucrării Sale pe acest pământ (Fapte 1:21,22) şi, cu excepţia lui Iuda, L-au văzut după învierea Lui (Fapte 1:2,3,22). Dar au mai fost şi alţi apostoli, pe lângă cei doisprezece, cel mai cunoscut dintre ei fiind Pavel. Apoi a fost Barnaba (Fapte 14:4,14); Iacov, fratele Domnului (Galateni 1:19). Împreună cu profeţii Noului Testament, apostolii au pus temelia doctrinară a bisericii, prin ceea ce au predat despre Domnul Isus Cristos (Efeseni 2:20). În sensul strict al cuvântului, noi nu mai avem apostoli, printre noi. În sens mai larg, avem încă soli şi săditori de biserici, trimişi de Domnul. Prin faptul că-i numim misionari, în loc de apostoli, noi evităm crearea impresiei că ei ar avea autoritatea şi puterea extraordinară pe care o aveau apostolii din primele zile ale bisericii.

Apoi urmează prorocii. Deja am arătat că prorocii (sau „profeţii") au fost purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu, bărbaţi care au rostit chiar cuvântul lui Dumnezeu în zilele anterioare dării acestui cuvânt în forma sa finală, scrisă.

Învăţătorii sunt cei care iau cuvântul lui Dumnezeu şi-l explică oamenilor, într-o manieră inteligibilă.

Minunile ar putea fi o referire la învierea morţilor, scoaterea demonilor, etc.

Vindecările au de a face cu vindecarea instantanee a bolilor trupeşti, aşa cum s-a arătat deja.

Ajutorările (sau „ajutoarele") se referă de obicei la lucrarea diaconilor, a celor cărora li s-au încredinţat treburile materiale ale bisericii.

Pe de altă parte, darul administrărilor se referă de obicei la presbiteri (bătrâni) sau episcopi, adică la bărbaţii care poartă de grijă, duhovniceşte, de biserica locală, cu toată evlavia înaintea lui Dumnezeu.

Ultimul dar din lista de mai sus este cel al limbilor. Noi credem că nu întâmplător a fost aşezat acest dar la sfârşitul listei! Pavel se referă mai întâi la apostoli şi în cele din urmă la limbi. Corintenii puneau limbile pe planul întâi, dispreţuindu-l, în schimb, pe apostol!

Când apostolul întreabă dacă fiecare credincios are acelaşi dar - adică, apostol, profet, învăţător, făcător de minuni, vindecător, ajutor, administrator, vorbitor în limbi, interpretai limbilor - forma gramaticală din original presupune răspunsul negativ (aceste întrebări încep cu me în greacă, sugerând o parafrazare de genul: „Negreşit, nu toţi vorbesc în limbi"). Prin urmare, orice sugestie, exprimată sau doar subînţeleasă, că toţi ar trebui să vorbească în limbi, este contrară cuvântului lui Dumnezeu, fiind străină de întreg conceptul trupului, cu numeroasele mădulare ale sale fiecare îndeplinindu-şi funcţia proprie.

Prin urmare, dacă aşa cum se arată aici, nu toţi au darul limbilor, atunci este greşit să răspândească cineva învăţătura că limbile ar constitui un semn al Botezului cu Duhul Sfânt. Căci, în acest caz, nu toţi ar putea să se aştepte la acel botez. Dar adevărul este că toţi credincioşii au fost botezaţi deja de către Duhul (versetul 13).

Când spune Pavel: „Să doriţi cu înflăcărare darurile cele mai bune," el se referă la corinteni ca biserică locală, nu ca credincioşi individuali. Ştim că este aşa datorită prezenţei verbului la plural, în original. El spune că ei, ca adunare, trebuie să dorească să aibă în mijlocul lor un mănunchi bogat de daruri care să-i zidească. Cele mai bune daruri sunt cele cu utilitate maximă, mai degrabă decât un grad de spectaculozitate. Toate darurile sunt dăruite de Duhul Sfânt şi nici unul nu trebuie dispreţuit. Totuşi realitatea este că unele sunt de mai mare folos trupului decât altele. Acestea sunt darurile pe care fiecare părtăşie locală de credincioşi ar trebui să-L roage pe Domnul să le ridice în sânul adunării.

Şi totuşi eu vă voi arăta o cale nespus mai bună. Cu aceste cuvinte Pavel introduce Capitolul Iubirii (1Corinteni 13). Ceea ce spune el aici este că simpla posedare a darurilor nu este atât de importantă ca exercitarea acestor daruri în dragoste. Dragostea se gândeşte la alţii, nu la ea însăşi. Ce minunat este să vedem un om cu înzestrări deosebite ale Duhului Sfânt. Dar şi mai minunat este să vedem un om care foloseşte acel dar pentru zidirea altora, în credinţă, mai degrabă decât pentru a atrage atenţia oamenilor spre el.

Oamenii au tendinţa de a rupe capitolul 13 de contextul în care a fost dat. Ei îl consideră o paranteză, menită să spargă tensiunea creată în legătură cu subiectul limbilor în capitolele 12-14. Dar nu aşa stau lucrurile. Capitolul 13 este o parte vitală a argumentării lui Pavel, stabilind continuitatea acesteia.

Abuzurile comise în legătură cu vorbirea în limbi se pare că provocaseră multe disensiuni în sânul adunării. Folosind darurile de care dispuneau cu scopul de a se afişa pe ei înşişi, de a se zidi pe ei înşişi şi a-şi face lor pe plac, „charismaticii" nu acţionau în dragoste. Ei dobândeau satisfacţie din faptul că vorbeau în public într-o limbă pe care n-o învăţaseră niciodată, dar pentru cei din jurul lor era foarte greu să stea şi să asculte cuvinte pe care nu le înţelegeau. Pavel insistă că toate darurile trebuie să fie exercitate în duhul dragostei. Ţelul urmărit de dragoste este de a-i ajuta pe alţii, şi nu de a-şi face sieşi pe plac.

Şi poate că „ne-charismaticii" făcuseră şi ei anumite excese, acţionând fără dragoste. Ba, poate că merseseră până acolo încât să spună că orice vorbire în limbi era de la diavolul. Poate că limba lor grecească era mai rea decât limbile „charismaticilor"! Lipsa lor de dragoste era poate mai rea decât abuzurile comise de cei ce vorbeau în limbi.

Prin urmare, Pavel le aminteşte, cu înţelepciune, la toţi că şi unii, şi alţii au nevoie de dragoste. Dacă ar proceda cu dragoste unii faţă de alţii, problema ar fi, în mare, rezolvată, căci nu e o problemă care să reclame excluderea din biserică sau dezbinarea, ci este nevoie doar de dragoste.

Chiar dacă o persoană ar putea vorbi toate limbile, omeneşti şi îngereşti, dar nu ar folosi această capacitate extraordinară în folosul altora, nu i-ar fi mai de folos decât sunetul zăngănitor al unor metale ce se bat unele de altele. Acolo unde cuvântul rostit nu este înţeles nu e nici un folos. Este doar un sunet care te calcă pe nervi şi nu aduce nimic bun. Pentru ca limbile să poată fi de folos, ele trebuie interpretate. Chiar şi atunci, ceea ce se spune trebuie să fie edificator (ziditor).

Limbile îngerilor ar putea să se refere metaforic la vorbirea exaltată, dar nu înseamnă neapărat o limbă necunoscută, întrucât ori de câte ori îngerii le-au vorbit oamenilor în Biblie au recurs la vorbirea obişnuită, lesne de înţeles.

Tot aşa, cineva ar putea primi revelaţii minunate de la Dumnezeu. Ar putea înţelege tainele măreţe ale lui Dumnezeu, adevărurile extraordinare ce nu au fost descoperite până acum, dar care i-au fost revelate acum acelei persoane. Ori ar putea primi o mare revelaţie de cunoştinţă divină, transmisă lui pe căi supranaturale. Ar putea chiar primi credinţa eroică ce e în stare să mute munţii. Totuşi, dacă aceste daruri minunate sunt folosite doar în folosul lui propriu, şi nu pentru zidirea celorlalte mădulare ale Trupului lui Cristos, ele nu-i sunt de nici un folos real, cel care le deţine nefiind nimic, adică nefiind de nici un folos pentru ceilalţi.

Dacă apostolul şi-ar da toată averea pentru hrana săracilor sau chiar dacă şi-ar da trupul să fie ars, aceste acte de mare curaj nu i-ar aduce nici un folos, dacă nu ar fi făcute într-un duh de dragoste. Dacă nu ar face altceva decât să încerce să atragă atenţia oamenilor asupra sa, şi să-şi creeze un renume, atunci toată parada lui de virtute ar fi iară nici o valoare.

Cineva a spus: „Acest capitol nu a fost scris iniţial cu intenţia de a constitui un tratat despre dragoste, dar, asemenea celorlalte giuvaere literare din Noul Testament a fost introdus iniţial în legătură cu o situaţie locală." Hodge a scos în evidenţă că corintenii erau impacientaţi, nemulţumiţi, invidioşi, îngâmfaţi, egoişti, necuviincioşi, neatenţi faţă de simţămintele şi interesele altora, suspicioşi, plini de resentimente şi dornici să-i cenzureze pe alţii.

Iată-l însă pe apostol contrastând toate aceste trăsături negative de caracter cu minunatele calităţi ale dragostei adevărate.

Mai întâi de toate, dragostea este îndelung răbdătoare şi plină de bunătate. Dragostea îndelung răbdătoare este putinţa de a îndura, când eşti provocat. Bunătatea de aici este activă, însemnând să te duci şi să faci ceva în interesul altora.

Dragostea nu este invidioasă faţă de alţii, ci, mai degrabă, se bucură când alţii sunt cinstiţi şi înălţaţi.

Dragostea nu face paradă de ea însăşi (nu se laudă) şi nu se umflă de mândrie, ci îşi dă seama că tot ce are a primit în dar de la Dumnezeu şi că în om nu locuieşte nici un lucru de care să poată fi mândru. Chiar darurile Duhului Sfânt sunt dăruite în mod suveran de Dumnezeu şi nu trebuie să-l umple pe cineva de mândrie, indiferent cât de spectaculos ar fi acel dar.

Dragostea nu se poartă necuviincios. Dacă o persoană acţionează cu adevărat în dragoste, va fi curtenitoare şi amabilă, plină de consideraţie faţă de alţii.

Dragostea nu caută folosul ei, ci este interesată în tot ce va fi de folos pentru alţii.

Dragostea nu se aprinde de mânie, ci este dispusă să îndure insultele şi umilinţele.

Dragostea nu se gândeşte la rău, adică nu le atribuie altora motive greşite. Nu le suspectează acţiunile. Este fără vicleşug.

Dragostea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Există această trăsătură de răutate în natura omenească, de a se bucura de ceea ce este nelegiuit, în special dacă actul respectiv pare să-i aducă folos acelei persoane. Nu tot aşa este duhul dragostei. Dragostea se bucură de orice biruinţă a adevărului.

Expresia suferă toate (suportă toate) ar putea însemna că dragostea îndură cu răbdare toate lucrurile sau că ascunde greşelile altora. Cuvântul suferă ar putea fi tradus şi „acoperă". Dragostea nu dă în vileag, fără rost, scădinţele altora, deşi trebuie să dea dovadă de fermitate, atunci când, în dragoste, va trebui să aplice disciplina.

Dragostea crede toate lucrurile, adică, încearcă să pună în cea mai bună lumină acţiunile şi evenimentele.

Dragostea speră toate lucrurile în sensul că doreşte cu ardoare ca toate lucrurile să iasă bine.

Dragostea îndură toate lucrurile în cazul persecuţiilor sau al maltratărilor.

După ce a descris calităţile ce-i caracterizează pe cei ce-şi exercită darul primit de la Domnul în dragoste, apostolul se ocupă acum de permanenţa dragostei, în contrast cu caracterul temporar al darurilor. Dragostea nu dă greş niciodată (sau dragostea nu piere niciodată). De-a lungul întregii veşnicii, dragostea va continua în sensul că noi vom continua să-L iubim pe Domnul şi să ne iubim unii pe alţii. Pe de altă parte, aceste daruri sunt de durată limitată, sunt vremelnice.

Există două interpretări principale asupra versetelor 8-13. Părerea tradiţională este că darurile profeţiei, limbilor şi cunoştinţei vor înceta, când credinciosul va intra în starea sa eternă. Cealaltă părere susţine că aceste daruri au încetat deja şi că lucrul acesta s-a petrecut atunci când s-a încheiat Canonul Scripturii. Pentru a prezenta ambele concepţii, vom parafraza versetele 8 la 12 sub două rubrici:

STAREA ETERNĂ

Dragostea nu va pieri (nu va înceta) niciodată. În contrast cu ea, profeţiile care există în vremea de acum se vor sfârşi când copiii lui Dumnezeu vor merge în cer. Deşi acum există darul cunoştinţei, acesta va înceta când vom ajunge la consumarea finală a lucrurilor, în slavă. (Când Pavel spune că cunoştinţa va avea sfârşit, el nu afirmi însă că în cer nu va exista cunoştinţă, ci s-a referit probabil la darul cunoaşterii prin care este dăruit cuiva adevărul divin în mod supranatural.)

CANONUL ÎNCHEIAT

Dragostea nu va înceta niciodată. Deşi sunt profeţii (pe vremea lui Pavel), nevoia unor asemenea revelaţii directe avea să înceteze până la încheierea ultimei cărţi din Noul Testament. Vorbirea în limbi era în uz pe vremea lui Pavel, dar avea să înceteze de la sine, după încheierea celor şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei, deoarece ele nu mai erau necesare pentru a confirma propovăduirea apostolilor şi a profeţilor (Evrei 2:3,4). Cunoaşterea adevărului divin le era dată apostolilor şi profeţilor, dar şi aceasta avea să înceteze de îndată ce va fi fost dat, o dată pentru totdeauna, întregul corp de doctrină creştină.

STAREA ETERNĂ

În viaţa aceasta cunoaşterea noastră este, în cel mai bun caz, parţială. Tot aşa este şi cu profeţiile noastre. Există multe lucruri pe care nu le înţelegem în Biblie, şi multe taine în providenţa lui Dumnezeu.

CANONUL ÎNCHEIAT

Noi, adică apostolii, cunoaştem în parte (în sensul că continuăm să primim cunoştinţe inspirate prin revelaţie directă de la Dumnezeu) şi profeţim în parte (pentru că nu putem exprima decât revelaţiile parţiale pe care le primim).

STAREA ETERNĂ

Dar atunci când va veni ce este desăvârşit, adică atunci când vom ajunge în starea perfectă din lumea eternă, atunci darurile cunoaşterii parţiale şi ale profeţiei parţiale vor înceta.

CANONUL ÎNCHEIAT

Dar când ceea ce este perfect va fi venit, când se va fi terminat Canonul, prin adăugarea ultimei cărţi la Noul Testament, atunci revelaţia periodică sau bucată cu bucată a revelaţiilor adevărului divin va înceta, după cum va înceta afirmarea acestui adevăr. Nu va mai fi nevoie de revelaţii parţiale, întrucât va fi disponibil întregul cuvânt al lui Dumnezeu.

STAREA ETERNĂ

Viaţa aceasta ar putea fi comparată cu copilăria, când vorbirea noastră, înţelegerea şi gândurile noastre erau foarte limitate şi imature. Starea cerească se poate compara însă cu starea de maturitate, de adult. Atunci condiţia noastră de copil va fi din domeniul trecutului.

CANONUL ÎNCHEIAT

Darurile exprimate prin semne au fost asociate cu starea de copilărie a bisericii. Darurile în sine nu au fost copilăreşti. Ele au fost darurile necesare ale Duhului Sfânt. Dar de îndată ce deplina revelaţie a lui Dumnezeu a devenit disponibilă în cadrul Bibliei, darurile miracolelor nu au mai fost necesare şi au fost puse deoparte. Cuvântul copil înseamnă aici un prunc care nu poate să vorbească încă pe deplin.

STAREA ETERNĂ

Atâta timp cât suntem pe pământ, noi vedem lucrurile în chip înceţoşat, neclar, ca şi când am privi într-o oglindă defectă. Prin contrast, cerul va fi ca şi când am vedea faţă în faţă, adică fără nici un impediment care să împiedice vederea. Acum cunoştinţa noastră este parţială, dar atunci vom cunoaşte după cum suntem cunoscuţi şi noi - adică mult, mult mai deplin. Niciodată nu vom avea cunoştinţă perfectă, nici chiar în cer. Numai Dumnezeu este atotştiutor. Dar cunoaşterea noastră va fi mult mai vastă decât este în prezent.

CANONUL ÎNCHEIAT

Acum (în timpul perioadei apostolilor) noi vedem ca într-o oglindă, vag. Nici unul dintre noi (apostolii) nu a primit deplina revelaţie a lui Dumnezeu. Ea ne este dată pe porţiuni, ca elementele alcătuitoare ale unui mozaic. Când se va încheia Canonul Scripturii, va fi îndepărtată obscuritatea şi vom vedea tabloul în totalitatea lui. Cunoştinţa noastră (de apostoli şi profeţi) este în prezent parţială. Dar atunci când ultima carte va fi fost adăugată la Noul Testament, noi vom cunoaşte mai deplin şi mai intim decât oricând.

Credinţa, nădejdea şi dragostea sunt ceea ce Kelly numeşte „principalele principii morale ce caracterizează creştinismul." Aceste haruri ale Duhului sunt superioare darurilor Duhului, fiind, în acelaşi timp, şi mai durabile. Pe scurt, roadă Duhului este mai importantă decât darurile Duhului. Iar dragostea este cea mai mare dintre haruri, deoarece este cea mai de folos pentru alţii. Ea nu este egocentristă, ci „spre alţii" - centristă.

Acum, înainte de a părăsi acest capitol, trebuie să mai facem câteva observaţii. După cum s-a arătat mai sus, o interpretare foarte răspândită a versetelor 8-12 este că ar constitui un contrast între condiţiile predominante în viaţa de acum cu cele din starea eternă.

Dar mulţi creştini evlavioşi aderă la concepţia CANONULUI ÎNCHEIAT, crezând că scopul darurilor cu rol de semne a fost acela de a confirma propovăduirea apostolilor înainte de a fi fost dat cuvântul lui Dumnezeu în forma sa finală, scrisă, şi că nevoia pentru aceste daruri miraculoase a încetat, de îndată ce s-a încheiat Noul Testament. Deşi părerea aceasta din urmă merită să fie luată serios în considerare, nu se poate dovedi că este cea definitivă. Chiar dacă noi credem că darurile cu rol de senine au cam luat sfârşit pe la sfârşitul erei apostolice, nu putem afirma cu finalitate că Dumnezeu nu S-ar putea folosi din nou - dacă ar dori - de aceste daruri în vremea de acum. Indiferent la care opinie aderăm, lecţia permanent valabilă este că, dacă darurile Duhului sunt parţiale şi vremelnice, atunci roadă Duhului este eternă şi mult mai excelentă. Dacă vom practica dragostea, ea ne va păzi de pericolul folosirii greşite a darurilor şi de gâlceava şi dezbinările ce s-au ivit ca urmare a folosirii for greşite.

Legătura cu capitolul precedent este evidentă. Creştinii trebuie să urmărească dragostea - ceea ce înseamnă că întotdeauna vor căuta să-i slujească pe alţii. De asemenea ei trebuie să dorească cu înflăcărare darurile spirituale pentru adunarea lor. Deşi e adevărat că darurile sunt distribuite de Duhul după cum vrea El, tot atât de adevărat este că şi noi putem cere daruri care să fie de cea mai mare valoare pentru părtăşia locală. De aceea Pavel sugerează că darul profeţiei este printre cele mai de dorit. El explică apoi de ce profeţia este, de pildă, un dar mult mai de folos decât vorbirea în limbi.

Cine vorbeşte într-o limbă, fără să tălmăcească, nu vorbeşte spre folosul adunării. Dumnezeu înţelege ce spune acest om, dar ceilalţi din jurul lui nu înţeleg, pentru că pentru ei este o limbă străină. Poate persoana respectivă rosteşte adevăruri minunate, ce nu au fost revelate până acum, dar ce folos, pentru că ele nu sunt inteligibile.

Omul care proroceşte, în schimb, îi zideşte pe cei din jurul lui, îi îmbărbătează şi-i mângâie. Şi asta pentru că vorbeşte pe înţelesul tuturor. Aici este deosebirea. Când Pavel afirmă că prorocul zideşte, îmbărbătează şi leagă rănile, el nu oferă o definiţie nouă, ci spune doar că aceste rezultate vor urma de la sine, ori de câte ori mesajul este transmis într-o limbă înţeleasă de oameni.

Mulţi se folosesc de versetul 4 pentru a justifica recurgerea la vorbirea în limbi în particular, pentru edificarea proprie a persoanei respective. Dar faptul că termenul „biserică" apare de nouă ori în acest capitol (versetele 4,5,12,19,23,28,33,34,35) e o dovadă suficientă a faptului că Pavel nu se ocupă aici de viaţa particulară de închinăciune a cuiva, ci de folosirea limbilor în adunarea locală. Contextul arată că, departe de a recomanda folosirea limbilor pentru edificarea proprie, apostolul condamnă orice folosire a darului vorbirii în limbi în biserică, dacă acesta nu duce la ajutorarea altora. Dragostea se gândeşte la alţii, şi nu la sine. Dacă darul vorbirii în limbi e folosit cu dragoste, el va aduce foloase altora, nu doar persoanei care vorbeşte în limbi.

Cine proroceşte edifică biserica. El nu face paradă de darul ce-l posedă, în interesul lui propriu, ci vorbeşte constructiv într-o limbă pe care adunarea o înţelege.

Pavel nu dispreţuieşte darul limbilor, fiind conştient că este un dar de la Duhul Sfânt. El nu poate şi nu vrea să dispreţuiască nici un lucru care vine de la Duhul. Când spune El: „Aş dori ca toţi să vorbiţi în limbi," el renunţă la orice dorinţă egoistă de a limita darul la el însuşi şi la câţiva favoriţi. Dorinţa lui este similară cu cea exprimată de Moise: „De-ar fi ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci şi Domnul să-Şi pună Duhul Lui peste ei!" (Numeri 11:29b) Dar, spunând aceasta, Pavel ştia că Domnul nu voia ca toţi credincioşii să aibă acelaşi dar (vezi 12:29,30).

Mai degrabă, el voia ca corintenii să prorocească, pentru că dacă făceau aşa, ei se zideau unii pe alţii, pe când dacă vorbeau în limbi, fără să tălmăcească nimeni, ascultătorii nu înţelegeau şi, prin urmare, nu puteau beneficia de această vorbire în limbi. Pavel prefera edificarea oricărui afişaj. „Ceea ce uimeşte este mult mai puţin important pentru mintea spirituală decât ceea ce edifică," spune Kelly.

Sintagma: „afară numai dacă nu şi interpretează" ar putea însemna „afară numai dacă cel ce vorbeşte în limbi nu şi interpretează" sau „afară doar dacă nu cumva cineva va interpreta."

Chiar dacă Pavel însuşi ar veni la Corint vorbind în limbi, corintenilor nu le-ar fi de folos, dacă n-ar înţelege ce spune el. Ei ar trebui să fie în stare să recunoască spusele lui ca descoperire şi cunoştinţă sau profeţie şi învăţătură. Comentatorii sunt de acord că descoperire şi cunoştinţă au de a face cu receptarea lăuntrică a mesajului, pe când profeţie şi învăţătură au de a face cu predarea mesajului. Ideea subliniată de Pavel în acest verset este că, pentru ca biserica să aibă un folos real, mesajul trebuie să fie înţeles - fapt demonstrat de el în versetele următoare.

Mai întâi, el foloseşte ilustraţia instrumentelor muzicale. Dacă flautul sau harpa nu dau sunete distincte, nimeni nu va şti ce se cântă cu flautul sau cu harpa. Însăşi ideea unei muzici plăcute presupune existenţa unei variaţii de note, a unui ritm distinct şi a unui anumit grad de claritate.

Acelaşi lucru este adevărat în cazul trompetei. Chemarea la luptă trebuie să fie limpede şi distinctă, deoarece, în caz contrar, nimeni nu se va pregăti de luptă. Dacă trompetistul se scoală în picioare şi dă un semnal lung şi monoton, nimeni nu se va urni din loc.

Tot aşa este şi cu limba omului. Dacă cuvintele pe care le rostim nu sunt inteligibile, nimeni nu va şti ce se spune. În acest caz, ar fi tot atât de inutil ca şi când am vorbi în vânt. (în versetul 9, „limbă" se referă la organul vorbirii, nu la o limbă străină.) În toate acestea, avem o aplicaţie practică, şi anume că lucrarea de vestire a cuvântului sau de predare trebuie să fie clară şi simplă. Dacă este „adâncă", depăşind înţelegerea oamenilor, atunci nu le va fi de nici un folos. În acest caz, mesajul ar putea aduce o anumită satisfacţie vorbitorului, dar nu ar fi de nici un folos copiilor Domnului.

Pavel trece acum la altă ilustraţie a adevărului pe care îl prezintă în acest capitol, referindu-se la numeroasele feluri diferite de limbi din lume. Aici subiectul e mai amplu decât cel al limbilor omeneşti, cuprinzând şi modurile de a comunica ale altor creaturi. Poate că Pavel se gândeşte la diversele sunete scoase de păsări şi de alte vieţuitoare. Aşa, de pildă, ştim că păsările scot sunete distincte, în funcţie de activitatea pe care o efectuează: când se împreunează, când migrează sau când se hrănesc. De asemenea, animalele scot un anumit sunet distinct când trag semnalul de alarmă. Pavel spune aici doar că toate aceste voci au un sens bine definit.

Nici una dintre ele nu are un sunet fără înţeles. Fiecare voce e folosită pentru a transmite un anumit mesaj.

Tot aşa este şi în cazul vorbirii omului. Dacă cineva nu vorbeşte cu sunete articulate, nimeni nu-l va înţelege, pentru că li se va părea că le vorbeşte în cimilituri. Puţine experienţe sunt mai frustrante decât aceea de a încerca să comunici cu cineva care nu-ţi înţelege limba.

Având în vedere toate acestea, corintenii trebuie să îmbine râvna lor pentru daruri spirituale cu dorinţa lor de a zidi (edifica) biserica. „Faceţi din edificarea bisericii ţelul vostru, în această dorinţă de a excela" este traducerea pe care o dă Moffatt acestui verset. Observaţi că Pavel niciodată nu-i descurajează în râvna lor pentru daruri spirituale, ci doar caută să-i călăuzească şi să-i instruiască, pentru ca prin folosirea acestor daruri ei să atingă ţelul cel mai înalt.

Dacă un om vorbeşte într-o limbă, el trebuie să se roage ca să poată interpreta. Sau sensul versetului ar putea fi că el trebuie să se roage ca cineva să poată traduce (dar nu există nici un indiciu în original că subiectul lui „ar putea interpreta" ar fi diferit de cel al lui „vorbeşte"). Se poate ca cineva care are darul vorbirii în limbi să aibă şi darul interpretării, dar asta e excepţia, mai degrabă decât regula. Analogia cu trupul uman sugerează existenţa unor funcţii diferite pentru organele sale.

De pildă, dacă cineva se roagă într-o limbă la una din strângerile adunării, duhul lui se roagă în sensul că sentimentele sale îşi găsesc expresia, chiar dacă nu în limbajul obişnuit. Dar înţelegerea lui este fără rod în sensul că nu-i aduce nimănui vreun folos. Adunarea nu ştie ce spune persoana respectivă. Aşa cum vom explica în notele de la 14:19, noi suntem de părere că prin cuvintele înţelegerea mea se înţelege „felul cum mă înţeleg alţii."

Prin urmare, care este concluzia? Este, pur şi simplu, următoarea: Pavel se va ruga nu numai cu duhul, ci şi în aşa manieră încât să fie înţeles. Asta se înţelege prin sintagma: „Mă voi ruga şi cu înţelegere." Nu înseamnă că se va ruga cu propria lui înţelegere, ci, mai degrabă, că se va ruga în aşa fel încât să-i ajute pe alţii să înţeleagă.

Că acesta e sensul corect al pasajului reiese foarte clar din versetul 16. Dacă Pavel ar mulţumi cu duhul lui, dar nu într-o manieră care să fie înţeleasă de alţii, cum ar putea cineva, care nu înţelege limba respectivă, să spună la sfârşit: „Amin"?

Cel care ocupă locul celor neinformaţi (în ediţia Azimioară: cel simplu, n.tr.) înseamnă acea persoană din cadrul asistenţei care nu înţelege limba celui care vorbeşte, între altele, acest verset autorizează folosirea corectă a cuvântului „Amin" în adunările publice ale bisericii.

Vorbind într-o limbă străină, cineva poate aduce mulţumiri lui Dumnezeu, dar alţii nu sunt edificaţi, dacă nu înţeleg ceea ce se spune.

Se pare că apostolul poseda capacitatea de a vorbi mai multe limbi străine decât toţi la un loc. Ştim că Pavel învăţase mai multe limbi, dar textul de aici se referă mai degrabă la darul vorbirii în limbi.

În pofida acestei performanţe lingvistice evident superioare, Pavel spune că mai degrabă ar spune cinci cuvinte cu înţelegere, adică cuvinte înţelese de alţii, decât zece mii de cuvinte într-o limbă străină. Pe el nu-l interesa folosirea acestui dar în scopuri de afişaj. Scopul principal urmărit de el era să-i ajute pe copiii lui Dumnezeu. Prin urmare, el s-a hotărât ca atunci când va vorbi să procedeze în aşa fel încât să-l înţeleagă.

Sintagma: înţelegerea mea (din original) este un exemplu al aşa-numitului „genitiv obiectiv"(redarea literală este: „under-standing of me" (înţelegere a mea), în care „a mea" este în cazul genitiv, fiind obiectul acţiunii sugerate de substantiv. Aceeaşi formă" poate fi şi genitiv subiectiv. Contextul stabileşte care formă trebuie folosită). Ea nu înseamnă „ceea ce înţeleg eu însumi", ci „ceea ce înţeleg alţii când vorbesc eu."

Hodge demonstrează că ideea care se desprinde din context nu se referă la înţelegerea de către Pavel a ceea ce rostea el însuşi în limbi, ci ce înţelegeau alţii când vorbea el în limbi:

Ideea potrivit căreia Pavel i-ar mulţumi lui Dumnezeu că era înzestrat mai mult cu darul limbilor, dacă acel dar consta în capacitatea de a vorbi în limbi pe care el însuşi nu le înţelegea, a căror folosire, plecând de la această premisă, nu i-ar fi de folos nici lui, nici altora, nu poate fi acceptată. Rezultă tot atât de limpede din acest verset că a vorbi în limbi nu însemna a vorbi într-o stare de inconştienţă mentală. Învăţătura cea mai răspândită cu privire la natura darului este singura care e în ton cu contextul pasajului. Pavel spune că deşi el ar putea vorbi în limbi străine mai mult decât corintenii, el preferă să vorbească cinci cuvinte cu înţelegerea sa, adică într-un mod inteligibil, decât zece mii de cuvinte într-o limbă necunoscută. În biserică, adică, în adunare, ca să-i pot învăţa pe alţii (katecheo), adică să-i instruiesc oral, Galateni 6:6. Asta arată ce se înţelege prin a vorbi cu înţelegere: a vorbi în aşa fel încât a da învăţătură.

În continuare, Pavel îi îndeamnă pe corinteni să depăşească această fază de imaturitate în gândirea lor. Copiilor le place mai mult joaca, decât munca, ei preferând lucrurile strălucitoare, celor stabile. Pavel spune: „Nu vă bucuraţi, ca nişte copii, de aceste daruri spectaculoase de care faceţi atâta paradă. Copii trebuie să fiţi doar într-o singură privinţă: aceea a răutăţii. Dar în toate celelalte privinţe, trebuie să gândiţi matur, ca nişte oameni mari."

În continuare apostolul citează din Isaia, pentru a arăta că limbile sunt un semn pentru necredincioşi, mai degrabă decât pentru credincioşi. Dumnezeu a spus că, întrucât copiii lui Israel au respins mesajul Lui şi şi-au bătut joc de El, El le va vorbi acum într-o limbă străină (Isaia 28:11). Împlinirea acestei profeţii a avut loc atunci când asirienii au invadat ţara Israelului, şi israeliţii au auzit vorbinduli-se în limba asiriană. Or, asta era pentru ei un semn că au respins cuvântul lui Dumnezeu.

Argumentul folosit aici este că întrucât Dumnezeu a lăsat limbile ca semn pentru necredincioşi, corintenii nu ar trebui să insiste asupra dreptului lor de a recurge la vorbirea în limbi cu atâta uşurinţă în adunările credincioşilor. Ar fi mai bine dacă ei ar proroci, întrucât prorocia este un semn pentru credincioşi, iar nu pentru necredincioşi.

Dacă toată biserica s-ar strânge la un loc şi toţi creştinii ar vorbi în limbi, fără ca cineva să interpreteze, ce ar zice străinii care ar intra acolo? Pentru ei nu ar fi o mărturie, ci ar crede că acei creştini sunt nebuni.

Există o contradicţie aparentă între versetul 22 şi versetele 23-25. În versetul 22 ni se spune că limbile sunt un semn pentru necredincioşi, în timp ce prorocia este pentru credincioşi. Dar în versetele 23-25 Pavel spune că limbile folosite în biserică ar putea avea darul de a-i nedumeri sau a-i face să se poticnească pe necredincioşi, pe când prorocia ar putea să le fie de folos.

Explicaţia acestei contradicţii aparente este următoarea: necredincioşii din versetul 22 sunt cei ce au respins cuvântul lui Dumnezeu, închizându-şi inima faţă de adevăr. Limbile sunt un semn al judecăţii lui Dumnezeu asupra lor, după cum au fost asupra Israelului, din pasajul de la Isaia (versetul 21). Necredincioşii din versetele 23-25 sunt cei ce doresc să se lase învăţaţi. Ei sunt deschişi să asculte cuvântul lui Dumnezeu, după cum reiese din prezenţa lor la adunările creştine. Dacă îi vor auzi însă pe creştini vorbind într-o limbă străină, fără să le tălmăcească nimeni, li se va face rău, mai degrabă decât bine.

Dacă vor intra nişte străini în locul unde creştinii prorocesc, mai degrabă decât vorbesc în limbi, vizitatorii vor înţelege ceea ce se spune şi vor fi convinşi de toţi şi judecaţi de toţi. Ceea ce subliniază apostolul aici este că nu se va produce o adevărată mustrare şi trezire faţă de realitatea păcatului, dacă ascultătorii nu vor înţelege ceea ce se spune. Când se vorbeşte în limbi, e clar că vizitatorii nu vor avea prea mult de câştigat. Cei ce prorocesc o fac în limbajul obişnuit, vorbit în partea locului. Prin urmare, ascultătorii vor fi impresionaţi de ceea ce vor auzi.

Tainele inimii unui om sunt descoperite prin intermediul prorociei. Persoana respectivă va avea impresia că cel ce proroceşte i se adresează lui, direct. Duhul lui Dumnezeu va produce mustrarea de păcat în inima lui. Şi astfel el va cădea cu faţa la pământ, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul acelor oameni.

Prin urmare, ideea subliniată de Pavel în versetele 22-25 este că vorbirea în limbi, atunci când nu este tradusă, nu va produce în necredincioşi acea stare de mustrare de păcat pe care o produce prorocia.

Datorită abuzurilor care s-au ivit în biserica în legătură cu darul vorbirii în limbi, a fost necesar ca Duhul lui Dumnezeu să stabilească anumite reguli, menite să controleze folosirea acestui dar. În versetele 26-28, găsim câteva din acestea controale.

Ce se întâmpla când se adunau la un loc membrii bisericii primare? Din versetul 26 reiese că strângerile aveau un caracter neoficial, fiind foarte libere. Duhul lui Dumnezeu era liber să folosească diversele daruri pe care le dăruise bisericii. De pildă, un om avea un psalm, pe când altul avea de dat o învăţătură. Altul vorbea într-o limbă străină. Altul prezenta o revelaţie pe care o primise direct de la Domnul. Pavel îşi dă acordul tacit la acest gen de „întrunire deschisă", unde Duhul lui Dumnezeu avea libertatea de a vorbi prin intermediul unor fraţi. Dar după ce a început aceasta, el prezintă apoi primul control în exercitarea acestor daruri. Totul trebuie să fie făcut avându-se în vedere zidirea sau edificarea creştinilor. Doar pentru că un lucru este senzaţional sau spectaculos, asta nu înseamnă că îşi are locul în cadrul bisericii. Pentru a fi acceptabil, lucrarea trebuie să aibă efectul de a-i zidi pe copiii lui Dumnezeu. Căci asta se înţelege prin edificare: creşterea duhovnicească.

Al doilea mijloc de control este faptul că în orice întrunire nu au voie să vorbească în limbi mai mult de trei. Dacă cineva vorbeşte într-o limbă, să fie doi sau cel mult trei. Nu era voie să existe nici o întrunire de felul celei în care o mulţime de oameni se ridică în picioare, pentru a-şi demonstra cursivitatea cu care vorbeau în limbi străine.

În continuare aflăm că cei doi sau trei care aveau voie să vorbească în limbi în cadrul unei întruniri trebuiau să vorbească pe rând. Asta înseamnă că ei nu aveau voie să vorbească toţi deodată, ci câte unul o dată, evitându-se haosul şi dezordinea care s-ar crea dacă mai mulţi ar vorbi concomitent!

A patra regulă este că trebuie să existe un interpret. Unul să interpreteze. Dacă se ridică cineva să vorbească într-o limbă străină, el trebuie să se asigure că există în sală cineva care să poată traduce ceea ce spune el.

Dacă nu era nici un interpret de faţă, atunci persoana respectivă trebuia să tacă în adunare. El putea să stea jos şi să vorbească în gând, comunicând cu el însuşi şi cu Dumnezeu în această limbă străină, dar nu putea să vorbească în public.

Regulile care guvernează darul prorociei sunt expuse în versetele 29-33a. Mai întâi, doi sau trei proroci să vorbească, ceilalţi urmând să judece. Nu era voie să participe la această întrunire mai mult de trei iar creştinii care ascultau trebuiau să stabilească dacă se rostea un adevăr divin, sau dacă, dimpotrivă, omul respectiv era un profet fals.

Cum am arătat deja, un proroc primea comunicaţii directe din partea Domnului, pe care le transmitea apoi bisericii. După ce transmitea această revelaţie de la Dumnezeu, el putea continua, ţinând o predică. Deci apostolul stabileşte regula după care dacă un proroc vorbeşte şi i se face o descoperire altui proroc, ce stă jos, în adunare, primul trebuie să se oprească şi să-i dea loc celui ce tocmai a primit revelaţia. După cum s-a arătat, motivul unei atari acţiuni este că, dacă cineva e lăsat să vorbească prea mult, el va vorbi animat de puterea lui proprie, mai degrabă decât de inspiraţia divină. Pentru că în orice vorbire de lungă durată există pericolul de a trece de la cuvintele lui Dumnezeu la propriile cuvinte ale vorbitorului. Dar revelaţia este deasupra oricărei vorbiri.

Prorocilor trebuie să li se dea prilejul să vorbească unul câte unul. Nici un proroc nu trebuie să monopolizeze tot timpul de vorbire. În felul acesta, se realizează cel mai mare beneficiu pentru biserică, anume faptul că toţi vor putea să înveţe şi toţi vor fi îndemnaţi sau îmbărbătaţi.

Un principiu foarte important este cel expus în versetul 32. Citind printre rânduri, am putea face observaţia că corintenii trăiau sub impresia falsă că cu cât era cineva mai stăpânit de Duhul lui Dumnezeu, cu atât se diminua stăpânirea sa de sine. Mai degrabă, ei considerau că persoana respectivă este transportată, într-o stare de extaz şi, după Godet, ei credeau că orice sporire a stării duhovniceşti ar duce la o scădere a activităţii intelectuale sau conştienţei de sine. Conform acestor credincioşi, omul aflat sub controlul Duhului ar fi într-o stare pasivă, neputând să-şi controleze vorbirea, timpul cât vorbeşte sau acţiunile sale în general. Numai că o atare idee este respinsă categoric de textul din Scriptură de care ne ocupăm în prezent: Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Asta înseamnă că prorocul nu este „transportat" fără consimţământul lui, împotriva voinţei sale. El nu poate să se eschiveze de la instrucţiunile date în acest capitol sub pretextul că i-ar fi fost peste putinţă să se oprească, căci el însuşi poate stabili când şi cât de mult să vorbească.

Căci Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii. Cu alte cuvinte, dacă în cadrul unei strângeri a credincioşilor se constată o stare de haos şi de dezordine, putem fi siguri că acea adunare nu se află sub controlul Duhului Sfânt!

După cum se ştie, împărţirea textului Noului Testament în versete, precum şi marcarea sa cu semnele de punctuaţie au fost operate cu multe secole mai târziu, după redactarea textelor originale. Astfel, ultima parte a versetului 33 „ca în toate bisericile sfinţilor" aparţine logic versetului 34, căci se referă la principiul pe care-l găsim expus acolo (de fapt, unele testamente în greacă şi chiar traduceri în engleză au recurs la această punctuaţie, care leagă ultima parte a versetului 33 de versetul 34). De pildă, versiunea ASV sună astfel: „Ca în toate bisericile sfinţilor, femeile să tacă în biserici: căci nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, cum zice şi legea."

Instrucţiunile pe care le dă Pavel corintenilor nu se aplică doar la ei, ci sunt general valabile tuturor bisericilor sfinţilor. Mărturia universal valabilă a Noului Testament este că, deşi femeile au multe lucrări de preţ, pe care le pot desfăşura pentru Domnul, lor nu le-a fost dat să desfăşoare o slujbă publică în plenul bisericii. Lor te-a fost încredinţată, în schimb, sarcina inexprimabil de importantă de a avea grijă de treburile din familie şi de a creşte copiii. Dar ele nu au voie să vorbească în public, în cadrul adunării. Locul lor este cel de supunere faţă de bărbat.

Noi credem că sintagma cum spune şi legea se referă la supunerea pe care trebuie s-o acorde femeia bărbatului, acest fapt fiind clar propovăduit de lege, mai cu seamă de Pentateuc. Aşa, de pildă, la Geneza 3:16 se spune: „dorinţa ta va fi după bărbatul tău. Şi el va stăpâni asupra ta."

Mulţi susţin că Pavel le-ar interzice în acest verset femeilor să pălăvrăgească sau să bârfească, în timpul desfăşurării serviciului divin. Dar o atare interpretare nu este susţinută de text. Termenul tradus prin „a vorbi" (laleo) nu avea sensul de „a pălăvrăgi" sau „a bârfi" în greaca de tipul Koine, în care a fost redactat textul original al Noului Testament. Acelaşi termen este folosit şi în versetul 21 al acestui capitol, precum şi la Evrei 1:1, având sensul de „a vorbi cu autoritate."

Într-adevăr, femeile nu au voie să pună întrebări în public, în cadrul bisericii. Dacă voiesc să capete învăţături asupra unui lucru, să-i întrebe pe soţii lor acasă. Versetul acesta se referă la faptul că unele femei ar putea încerca să scape de prohibiţia de a vorbi în public, în adunare, recurgând la tactica de a pune întrebări. Cu alte cuvinte, este posibil să-i înveţi pe alţii prin simplul act de a pune întrebări. Or, versetul acesta aduce precizarea menită să închidă şi această portiţă de evitare a prohibiţiei referitoare la faptul că femeile nu au voie să vorbească în adunare.

Unii au pus întrebarea: cum se aplică acest principiu la femeia necăsătorită sau la văduvă. Răspunsul este că Scriptura nu se ocupă de fiecare caz în parte, ci doar de prezentarea principiilor generale. Dacă o femeie nu are soţ, ea poate să-l întrebe pe tatăl ei, pe fratele ei sau pe prezbiterii bisericii. De fapt, versetul ar putea fi tradus şi astfel: „Să-i întrebe pe bărbaţii (acelaşi termen grec andres poate însemna „soţi" sau „bărbaţi") din familie!" Regula de bază de care trebuie să ţinem seama o găsim exprimată în cuvintele: este ruşinos pentru femeie să vorbească în biserică.

Se pare că apostolul Pavel şi-a dat seama că învăţătura pe care a propovăduit-o în acest punct va provoca multe controverse, cum s-a şi întâmplat! În încercarea de a răspunde argumentelor celor care se opuneau acestei învăţături, el recurge, în versetul 36, la ironie, întrebând: De la voi a pornit cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el? Cu alte cuvinte, dacă corintenii susţineau că ştiu mai mult în această privinţă decât apostolul, atunci el îi va întreba dacă ei, ca biserică, au produs cuvântul lui Dumnezeu sau dacă ei au fost singurii care l-au primit. Prin atitudinea lor ei păreau a se prezenta ca autoritate oficială în aceste chestiuni. Dar realitatea este că nici o biserică nu-şi poate aroga meritul de a fi fost iniţiatoarea cuvântului lui Dumnezeu, după cum nici o biserică nu deţine drepturi exclusive asupra lui.

În legătura cu toate instrucţiunile de mai sus, apostolul subliniază în acest punct că ele nu reprezintă propriile sale idei sau interpretări, ci sunt chiar poruncile Domnului şi că orice om care este proroc al Domnului sau care este duhovnicesc va înţelege că aşa stau lucrurile. Versetul acesta constituie un răspuns suficient de întemeiat pentru a răspunde la obiecţiile ridicate de unii, conform cărora unele din învăţăturile lui Pavel, în special cele privitoare la femei, ar reflecta propriile sale prejudecăţi. Chestiunile acestea nu reprezintă părerile particulare ale lui Pavel, ci sunt poruncile Domnului.

Desigur, unii nu vor voi să le accepte ca atare, drept care apostolul adaugă şi cuvintele: Dacă cineva este ignorant, n-are decât să fie ignorant! Dacă o persoană refuză să recunoască inspiraţia acestor scrieri şi să se plece supus în faţa lor, atunci nu are altă alternativă, decât să rămână în ignoranţa lui.

Rezumând instrucţiunile pe care le-a dat cu privire la exercitarea darurilor, Pavel le spune acum fraţilor să dorească cu înfocare să profeţească, fără să interzică oamenilor să vorbească în limbi. Versetul acesta arată importanţa relativă pe care o ocupă aceste două daruri - pe primul, profeţia, trebuie să-l dorească cu înflăcărare, pe când pe al doilea nu trebuie doar să-l interzică. Profeţia este mai de preţ decât limbile, pentru că prin intermediul profeţiei ajung păcătoşii să fie mustraţi de păcat şi tot prin profeţie sunt sfinţii edificaţi. Limbile fără interpretare nu au slujit alt scop decât acela de a-l vorbi lui Dumnezeu şi celor care le foloseau, precum şi de a etala capacitatea cuiva de a se exprima într-o limbă străină, capacitate pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Un ultim cuvânt de îndemn din partea lui Pavel se referă la faptul că toate lucrurile trebuie să se facă în chip cuviincios şi cu rânduială. Este semnificativ faptul că se inserează această atenţionare în acest punct al capitolului 14. De-a lungul veacurilor, cei ce au pretins că au darul de a vorbi în limbi nu s-au remarcat însă prin rânduială sau cuviinţa de care au dat dovadă în cadrul serviciilor adunării. Mai degrabă, multe din adunări au fost scene de emoţii ieşite de sub control şi o stare generală de confuzie.

Prin urmare, rezumând, apostolul Pavel prezintă cele şapte condiţii care trebuie să guverneze folosirea limbilor în biserica locală:

1. Nu trebuie să interzicem folosirea limbilor (versetul 39).

2. Dacă un om vorbeşte într-o limbă, trebuie să existe un interpret (versetul 27c,28).

3. Nu pot să vorbească mai mult de trei oameni în limbi, la orice serviciu al adunării (versetul 27a).

4. Ei trebuie să vorbească pe rând (versetul 27b).

5. Ceea ce spun ei trebuie să fie edificator (ziditor) pentru alţii (versetul 26b),

6. Femeile trebuie să tacă (versetul 34).

7. Toate trebuie făcute în chip cuviincios şi cu rânduială (versetul 40).

Acestea sunt regulile de bază, rămase valabile până în ziua de azi, ce trebuie în mod obligatoriu să guverneze buna desfăşurare a serviciilor în cadrul adunării.

A. Certitudinea învierii (15:1-34)

Pavel le aminteşte vestea bună pe care le-a propovăduit-o, pe care ei au primit-o şi în temeiul căreia stăteau acum în picioare. Ea nu constituia o doctrină nouă pentru corinteni, ci doar trebuia neapărat să li se aducă din nou la cunoştinţă în acest moment important din viaţa lor. Căci tocmai prin evanghelia aceasta au fost mântuiţi corintenii. Apoi Pavel adaugă cuvintele: dacă ţineţi cu tărie cuvântul pe care vi l-am vestit - afară doar dacă nu cumva aţi crezut în zadar. Tocmai prin evanghelia învierii au fost ei mântuiţi - afară doar dacă nu cumva nu ar exista o atare mântuire, în care caz ei nu au fost mântuiţi. Cuvântul dacă din acest pasaj nu exprimă nici o îndoială cu privire la mântuire, după cum nu ne spune că ei ar fi fost mântuiţi pentru faptul că s-au ţinut cu tărie de acest cuvânt. Mai degrabă, Pavel afirmă doar că, dacă nu ar exista mântuire, atunci ei nu ar putea fi mântuiţi. Cu alte cuvinte, cei ce tăgăduiau învierea cu trupul lansau un atac direct împotriva întregului adevăr al evangheliei. Pentru Pavel, învierea este fundamentală, căci fără ea nu poate exista creştinism. Astfel versetul acesta este un îndemn adresat corintenilor să se ţină cu tărie de evanghelia pe care au primit-o, în pofida atacurilor lansate împotriva ei.

Pavel le transmisese corintenilor mesajul pe care-l primise şi el prin revelaţie divină. Prima doctrină cardinală a acelui mesaj a fost faptul că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi. Asta subliniază caracterul substituţionar al morţii lui Cristos. El nu a murit pentru propriile Lui păcate sau ca martir, ci a murit pentru păcatele noastre. El a murit pentru a plăti pedeapsa meritată de păcatele noastre. Toate acestea s-au făcut în conformitate cu Scripturile. Termenul „Scripturile" se referă aici doar la Vechiul Testament, întrucât Noul Testament nu exista încă sub formai scrisă. Au prezis oare Scripturile Vechiului Testament că Cristos va muri pentru păcatele oamenilor? Răspunsul este un hotărât „Da!" Isaia 53, versetele 5 şi 6 sunt o dovadă suficientă, în această privinţă.

Îngroparea lui Cristos a fost prorocită în Isaia 53:9 iar învierea Sa în Psalmul 16:9,10. Este important de reţinut cum subliniază Pavel mărturia Scripturilor. Lucrul acesta trebuie să constituie totdeauna un test în toate chestiunile ce ţin de credinţa noastră: „Ce spun Scripturile?"

În versetele 5-7, avem lista martorilor oculari care au asistat la înviere. Mai întâi, Domnul i s-a arătat lui Chifa (Petru) - fapt cu totul mişcător, dacă ne gândim că ucenicului odinioară lipsit de credinţă, care s-a lepădat de Domnul de trei ori, i s-a acordat ulterior privilegiul fără seamăn de mare ca Domnul să i se arate lui special, după învierea Sa. O, ce mare este harul Domnului Isus Cristos! Apoi Domnul li S-a arătat şi celor doisprezece ucenici. De fapt cei doisprezece nu erau, în acest timp, cu toţii laolaltă, ci formula cei doisprezece desemna grupul colectiv al ucenicilor, chiar dacă nu toţi membrii acestui grup erau prezenţi la un moment dat. Trebuie remarcat că nu toate arătările Domnului Isus după înviere, pe care le consemnează evangheliile, se găsesc în această listă. Duhul lui Dumnezeu selectează acele arătări ale lui Cristos după învierea Sa pe care le consideră cele mai pertinente scopului urmărit de El.

Arătarea Domnului la peste cinci sute de fraţi deodată se crede că a avut loc în Galileea. În vremea când şi-a redactat Pavel această epistolă, cei mai mulţi dintre aceştia mai erau încă în viaţă, deşi unii plecaseră acasă la Domnul. Cu alte cuvinte, dacă cineva dorea să conteste acurateţea spuselor lui Pavel, nu avea decât să-i contacteze pe martorii oculari ai învierii, care mai erau încă în viaţă.

Nu putem şti la care Iacov se referă textul de aici, deşi majoritatea comentatorilor presupun că este fratele vitreg al Domnului. Versetul 7 ne spune de asemenea că Domnul S-a arătat tuturor apostolilor.

În continuare Pavel se referă la propria sa cunoştinţă cu Cristosul înviat - eveniment petrecut pe drumul Damascului, când apostolul a văzut o mare lumină din cer şi s-a întâlnit cu Cristosul Glorificat, faţă în faţă.

Unul născut înainte de vreme (în alte ediţii româneşti: „o stârpitură", n.tr.) se referă la avort sau la o naştere prematură. Explicaţia lui W. E. Vine este că Pavel s-ar fi considerat inferior celorlalţi apostoli, asemenea unei naşteri imature faţă de una matură. Pavel recurge aici la un termen de auto-înjosire, datorită felului de viaţă trăit înainte de convertire, când a persecutat biserica.

Gândindu-se la privilegiul ce i s-a dat să se întâlnească faţă în faţă cu Mântuitorul, apostolul este pătruns de un spirit de nevrednicie, căci îşi aminteşte cum a persecutat biserica lui Dumnezeu şi cum, în pofida acestui fapt, Domnul l-a chemat să fie apostol. Prin urmare, el se pleacă până în ţărână, ca cel mai mic dintre apostoli şi ca unul care nu este vrednic să poarte numele de apostol.

În acest punct, Pavel se alătură celorlalţi apostoli, afirmând că indiferent care din ei ar predica, ei sunt uniţi cu toţii în mărturia pe care o aduc evangheliei şi în special învierii lui Cristos.

În versetele 12-19, Pavel enumera consecinţele tăgăduirii învierii cu trupul. Mai întâi, asta ar însemna că Cristos însuşi nu a înviat. Logica lui Pavel este imbatabilă. Unii afirmau că nu este înviere cu trupul. Ei bine, atunci, spune Pavel, dacă aşa ar sta lucrurile, atunci înseamnă că nici Cristos nu a înviat. Sunteţi voi, corintenii, dispuşi să recunoaşteţi acest lucru? Bineînţeles că nu erau! Pentru a dovedi posibilitatea oricărui fapt, nu trebuie să faci altceva decât să demonstrezi că deja s-a petrecut. Or, pentru a dovedi realitatea învierii cu trupul, Pavel este dispus să-şi întemeieze argumentul pe simplul fapt că Cristos deja a fost înviat din morţi.

Dar dacă nu este o înviere a morţilor, atunci evident nici Cristos nu a înviat. O atare concluzie i-a învăluit pe corinteni în disperare şi deznădejde.

Iar dacă Cristos nu a înviat, atunci propovăduirea apostolilor ar fi zadarnică sau lipsită de substanţă. De ce ar fi zadarnică? Mai întâi, pentru că Domnul Isus a promis că va învia din morţi a treia zi. Or, dacă El nu a înviat atunci, asta ar însemna că este impostor sau rătăcit. Şi într-un caz, şi-n altul, n-am avea cum şti că moartea Sa este mai de preţ decât aceea a oricărei alte persoane. Dar prin învierea Sa din morţi, Dumnezeu a depus mărturie pentru faptul că El era pe deplin satisfăcut de lucrarea răscumpărătoare săvârşită de Cristos.

Evident, dacă mesajul apostolic era fals, atunci şi credinţa era zadarnică, şi astfel nu ne-am mai putea pune încrederea într-un mesaj fals sau golit de sens.

În acest caz, nu s-ar pune doar problema că apostolii ar fi predicat un mesaj fals, ci ar însemna, de fapt, că au mărturisit împotriva lui Dumnezeu. Ei au mărturisit cu privire la faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Cristos din morţi. Or, dacă Dumnezeu nu a făcut acest lucru, atunci înseamnă că apostolii au depus o mărturie mincinoasă împotriva Lui.

Dacă învierea este o imposibilitate, atunci nu pot exista nici un fel de excepţii în cazul ei. Pe de altă parte, dacă învierea a avut totuşi loc, în cazul cu Cristos, de pildă, atunci nu mai poate fi considerată o imposibilitate.

Dacă Cristos nu a fost înviat, credinţa credincioşilor este zadarnică şi lipsită de putere. În plus, asta ar însemna că nu este nici iertare de păcate. În felul acesta, respingerea învierii înseamnă respingerea valorii lucrării lui Cristos.

Cât priveşte pe cei ce au murit crezând în Cristos, situaţia acestora ar fi, conform acestei argumentări, total deznădăjduită. Dacă Cristos nu a înviat, atunci credinţa lor nu a avut nici o valoare. Sintagma cei adormiţi în Cristos se referă la trupurile credincioşilor, căci nicăieri în Noul Testament nu se spune că sufletul ar adormi. La moartea credinciosului, sufletul lui se duce în prezenţa lui Cristos, în timp ce trupul lui este descris ca fiind adormit în mormânt.

Trebuie să clarificăm şi cuvintele: au pierit. Termenul „a pieri" niciodată nu înseamnă anihilare sau încetarea existenţei. Cum arată W. E. Vine, nu înseamnă că cineva încetează de a mai fi, ci încetează de a mai fi bine. Înseamnă ruinarea persoanei, în raport cu scopul pentru care a fost creată.

Dacă Cristos nu a înviat, atunci credincioşii sunt într-o stare de plâns, la fel cu cei care au murit, însemnând că şi ei s-au înşelat. Înseamnă, de fapt, că ar fi cei mai de plâns dintre oameni. Pavel se gândeşte aici, negreşit, la toate durerile, suferinţele, încercările şi persecuţiile la care sunt supuşi creştinii. Or, a îndura toate aceste suferinţe pentru o cauză pierdută şi falsă - ei bine, asta ar fi într-adevăr de plâns!

Starea de racordare dispare însă, prin anunţul triumfător al lui Pavel, că învierea lui Cristos a avut totuşi loc şi a fost urmată de consecinţe minunate. Dar acum, Cristos a înviat dintre cei morţi, pârga celor adormiţi. În Scriptură se face distincţie între învierea morţilor şi învierea din morţi. Versetele anterioare s-au ocupat de învierea morţilor. Cu alte cuvinte, Pavel a argumentat la modul general, în sprijinul faptului că morţii înviază. Dar Cristos a înviat din morţi. Asta înseamnă că atunci când a înviat El nu au înviat şi ceilalţi morţi. Deci, în această privinţă, a fost o înviere limitată. Toate învierile presupun învierea celor morţi, dar numai învierea lui Cristos şi a credincioşilor este o înviere dintre cei morţi.

Prin om a venit prima moarte în lume şi omul acela a fost Adam. Prin păcatul lui, moartea a venit peste toţi oamenii. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui în lume ca Om, pentru a contracara efectele acţiunii primului om şi pentru a-i învia pe credincioşi la o stare de binecuvântare pe care nicicând n-ar fi putut-o cunoaşte în Adam. Şi astfel prin Omul Cristos Isus a venit învierea morţilor.

Adam şi Cristos sunt prezentaţi drept căpetenii federale. Adică ei au acţionat în numele altor oameni. Şi toţi cei înrudiţi cu ei sunt afectaţi de acţiunile lor. Toţi cei descinşi din Adam mor. Tot aşa în Cristos toţi vor fi făcuţi vii. Versetul acesta a fost folosit de unii în încercarea de a propovădui mântuirea universală. Ei susţin că aceiaşi care mor în Adam sunt făcuţi vii în Cristos şi că, prin urmare, toţi vor fi, în cele din urmă, mântuiţi. Dar nu asta spune versetul 22. Cuvintele cheie sunt: în Adam şi în Cristos. Toţi cei ce sunt în Adam mor. Toţi cei ce sunt în Cristos vor fi făcuţi vii, adică numai credincioşii în Domnul Isus Cristos vor fi înviaţi din morţi, urmând să trăiască apoi veşnic în prezenţa Lui. Toţi cei ce vor fi făcuţi vii sunt definiţi în versetul 23 drept cei care sunt ai lui Cristos la venirea Sa. Aici nu sunt cuprinşi duşmanii lui Cristos, deoarece aceştia vor fi puşi sub picioarele Sale (versetul 25). Or, cum s-a exprimat cineva, ce paradis ar mai fi acesta?

Urmează grupele sau categoriile ce vor avea parte de prima înviere. Mai întâi, învierea lui Cristos însuşi, care este numit aici roadele dintâi. Roadele dintâi sunt o mână de grâu copt luată din ogor înainte de a începe secerişul - ca un fel de garanţie sau arvună a ceea ce va urma. Termenul nu implică neapărat că Cristos a fost primul care a înviat, întrucât avem în Vechiul Testament alte cazuri de învieri, precum şi în Noul Testament. De exemplu: învierea lui Lazăr, cea a fiului văduvei şi a fiicei lui Iair. Dar învierea lui Cristos s-a deosebit de toate acestea, prin faptul că toţi aceştia au murit din nou, după învierea lor, pe când Cristos a înviat pe veci de veci, fără să mai moară vreodată. El a înviat şi acum este viu în puterea unei vieţi fără de sfârşit. Apoi El a înviat cu un trup glorificat.

A doua categorie cuprinsă în prima înviere este cea a celor care sunt ai lui Cristos la prima Sa venire. Aici sunt cuprinşi cei ce vor fi înviaţi cu ocazia Răpirii, precum şi acei credincioşi ce vor muri în timpul Marii Strâmtorări, fiind înviaţi la sfârşitul acestei Tribulaţii, când Cristos va reveni pentru a domni. După cum sunt faze distincte ale venirii lui Cristos, tot aşa există etape ale învierii sfinţilor Săi. Prima înviere nu-i cuprinde pe toţi cei ce au murit de-a lungul timpului, ci numai pe cei ce au murit cu credinţa în Cristos.

Unii propagă învăţătura potrivit căreia numai creştinii care i-au fost fideli lui Cristos sau cei care au biruit vor fi înviaţi în acest timp, dar Scripturile contrazic foarte clar această teorie. Toţi cei care sunt ai lui Cristos vor învia la venirea Sa.

Sintagma după aceea va veni sfârşitul se referă, în opinia noastră, la sfârşitul învierii. La sfârşitul Domniei de o Mie de Ani a lui Cristos, după ce El îşi va fi înfrânt duşmanii, va veni învierea morţilor răi. Aceasta este ultima înviere care va avea loc. Toţi cei care au murit în necredinţă se vor înfăţişa înaintea Judecăţii de la Marele Tron Alb, ca să-şi primească osânda.

După Mileniu şi nimicirea lui Satan (Apocalipsa 20:7-10), Domnul Isus va preda împărăţia lui Dumnezeu Tatăl. Până la acea dată, El va fi abolit orice domnie, orice autoritate şi orice putere. Până în acest punct, Domnul Isus Cristos va fi domnit ca Fiul Omului, slujind de Mediator al lui Dumnezeu. La sfârşitul domniei de o mie de ani, planurile lui Dumnezeu pe pământ se vor fi împlinit în chip desăvârşit. Orice opoziţie va fi fost înfrântă şi orice duşman va fi fost nimicit. Domnia lui Cristos ca Fiul lui Dumnezeu va face loc atunci împărăţiei eterne în cer. Domnia lui ca Fiul lui Dumnezeu în cer va continua apoi în veci de veci.

Versetul 25 subliniază cele afirmate deja, anume că domnia lui Cristos va continua până când orice urmă de răzvrătire şi dușmănie va fi fost anihilată.

Chiar în timpul Domniei de o mie de ani a lui Cristos, oamenii vor continua să moară, în special cei ce se vor opune pe faţă Domnului. Dar la Judecata de la Marele Tron Alb, moartea şi Hades (locuinţa morţilor, în română, n.tr.) vor fi aruncate în iazul de foc.

Dumnezeu a decretat ca toate lucrurile să fie puse sub picioarele Domnului Isus Cristos. Desigur, punând toate lucrurile sub EL Dumnezeu S-a exceptat, în mod necesar, pe Sine. Versetul 27 este cam greu de urmărit, deoarece nu este clar la cine se referă fiecare pronume. L-am putea parafraza în felul următor: „Căci Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele lui Cristos. Dar când Dumnezeu spune că toate lucrurile sunt puse sub Cristos, este evident că Dumnezeu este exclus, El, Cel care a pus toate lucrurile sub Cristos."

Chiar după ce toate lucrurile au fost puse în stare de supunere faţă de Fiul, El însuşi va continua să fie supus lui Dumnezeu pe veci.

Dumnezeu L-a făcut pe Cristos domnitor, administrator al tuturor planurilor şi sfaturilor Sale. Toată autoritatea şi puterea au fost puse în mâinile Lui. Va veni o vreme când El va da socoteală de administraţia ce I s-a încredinţat, după ce va fi adus toate lucrurile la supunere, El îi va preda din nou împărăţia lui Dumnezeu în stare perfectă. După ce a realizat lucrarea de răscumpărare şi restaurare pentru care a devenit Om, El va reţine locul subordonat pe care şi l-a asumat la încarnare. Dacă ar înceta să fie om, după ce a adus la înfăptuire tot ceea ce plănuise şi concepuse Dumnezeu, atunci însăşi veriga de legătură dintre Dumnezeu şi om ar dispare.

Versetul 29 este probabil unul dintre cele mai dificile şi mai obscure versete din întreaga Biblie. Multe explicaţii au fost oferite, aşa cum am arătat. De pildă, unii susţin că credincioşii aflaţi în viaţă pot fi botezaţi pentru cei ce au murit, fără ca aceştia din urmă să fi îndeplinit ritualul respectiv. Desigur, o asemenea interpretare este străină Scripturii, trebuind să fie respinsă, căci se întemeiază pe un singur verset şi nu beneficiază de suportul colectiv al restului Scripturii. Alţii cred că botezul pentru morţi înseamnă că, la botez, noi ne socotim pe noi înşine ca unii care am murit. Este un sens posibil, dar nu se potriveşte prea bine cu contextul versetului 29.

Interpretarea care pare să corespundă cel mai bine contextului este următoarea: La data când şi-a redactat Pavel această epistolă, se declanşase o prigoană cumplită împotriva celor care luau, în public, o poziţie fermă de fidelitate faţă de Cristos. Persecuţiile acestea au fost şi mai intense cu ocazia botezului. Adesea se întâmpla ca cei ce-şi mărturiseau în mod public credinţa în Cristos în apa botezului să fie martirizaţi la scurt timp după aceea. Dar oare asta îi oprea pe alţii de a fi mântuiţi şi de a le lua locul în apa botezului? Nicidecum! Se pare că mereu veneau valuri noi de suflete mântuite, care luau locul celor martirizaţi. Când păşeau în apa botezului, în sens foarte real ei erau botezaţi pentru sau în locul (hyper în greacă) celor morţi. De unde rezultă că morţii se referă aici la cei ce au murit ca urmare a mărturiei lor neînfricate pentru Cristos. Pavel argumentează aici că ar fi o nechibzuinţă ca să fie astfel botezaţi, pentru a completa locurile rămase vacante prin moartea celor martirizaţi pentru Cristos, dacă nu ar exista înviere din morţi. Ar fi aidoma detaşării unor trupe care să înlocuiască efectivele unei armate angajate într-o luptă sortită eşecului sau ar echivala cu lupta pentru o cauză lipsită de orice speranţă. Dacă morţii nu înviază nicidecum, de ce se mai botează pentru ei?

Şi de ce suntem noi în primejdie în fiecare ceas? Apostolul Pavel era în permanenţă expus primejdiilor. Datorită curajului cu care îl predica pe Cristos, el şi-a făcut duşmani pretutindeni pe unde a trecut. Tot felul de comploturi au fost urzite împotriva vieţii lui. Desigur, ar fi putut scăpa de toate acestea, dacă nu L-ar mai fi mărturisit pe Cristos. De fapt, ar fi procedat înţelept, renunţând la toate acestea, dacă, într-adevăr, n-ar exista învierea din morţi.

Pe lauda voastră, fraţilor, pe care o am în Cristos Isus Domnul nostru, eu mor în fiecare zi ar putea fi parafrazat după cum urmează: „Cu tot atâta certitudine cu care eu mă bucur de voi, copiii mei în Cristos Isus, în fiecare zi din viaţa mea eu sunt expus pericolului de a-mi pierde viaţa."

Apostolul aminteşte apoi de aprigile prigoane de care s-a lovit la Efes. Noi nu credem că realmente a fost aruncat în arenă, cu fiarele sălbatice, ci mai degrabă credem că se referă la oameni răi, pe care îi compară cu fiarele sălbatice. În fapt, ca cetăţean roman, Pavel nu putea fi forţat să lupte cu fiarele sălbatice. Nu ştim exact la ce incident se referă acest verset. Totuşi argumentul rămâne în picioare, că apostolul ar fi fost foarte nechibzuit, dacă s-ar fi angajat în asemenea lupte, fără să fie asigurat de învierea din morţi. Dimpotrivă, ar fi fost mult mai înţelept să adopte filozofia: „Dacă morţii nu înviază, «Să mâncăm şi să bem, căci mâine vom muri!

Uneori îi auzim pe creştini spunând că dacă totul s-ar termina cu această viaţă, nemaiexistând viaţa de dincolo, şi atunci s-ar merita să fie creştini. Dar Pavel nu este de acord cu această idee. Dacă nu ar fi nici o înviere, atunci am fi mai câştigaţi dacă am încerca să beneficiem la maximum de viaţa actuala, trăind pentru mâncare, îmbrăcăminte şi plăceri. Atunci acesta ar fi singurul rai la care ne-am putea aştepta. Dar întrucât există o înviere, nu cutezăm să ne petrecem viaţa pentru aceste lucruri trecătoare, ci avem datoria să trăim pentru viaţa de apoi, nu pentru cea de acum.

Corintenii nu trebuie să se înşele în această privinţă. Prieteniile rele strică obiceiurile bune. Pavel se referă la învăţătorii falşi ce se strecuraseră în biserica de la Corint, afirmând că nu ar exista înviere. Creştinii trebuie să-şi dea seama că este cu neputinţă să te însoţeşti cu oameni răi sau cu învăţături greşite, fără să fii corupt de acestea. Doctrina coruptă va, avea un efect inevitabil asupra vieţii tale. Învăţăturile false nu vor duce la sfinţenie.

Corintenii trebuie să se trezească la neprihănire, şi nu la păcat. Ei nu trebuie să se lase înşelaţi de aceste învăţături rele. Unii nu au cunoştinţă de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu erau credincioşi adevăraţi, ci lupi îmbrăcaţi în piei de oi, învăţători falşi, care s-au strecurat în mijlocul lor pe furiş. Era spre ruşinea corintenilor că acestor bărbaţi li s-a permis să-şi ocupe locul alături de creştini şi să propage aceste învăţături nocive. Nevegherea care a permis unor oameni răi să pătrundă în adunare a dus la scăderea tonului moral al întregii biserici, pregătind terenul pentru contaminarea lor cu tot felul de rătăciri.

În versetele 35-49, apostolul descrie în detaliu modalitatea învierii. El anticipează cele două întrebări ce se vor ivi în mod inevitabil în mintea celor care tăgăduiesc învierea cu trupul. Prima este: „Cum înviază morţii?" iar a doua: „Şi cu ce trup vor veni?"

Răspunsul la prima întrebare îl găsim în versetul 36, unde se recurge la o ilustraţie obişnuită din natură, care demonstrează posibilitatea învierii. O sămânţă trebuie să fie îngropată în pământ şi să moară, pentru a putea încolţi. Ce minunată este taina vieţii ascunse în fiecare sămânţă minusculă! Putem să disecăm sămânţa şi s-o studiem la microscop, dar taina principiului vieţii rămâne de nepătruns. Tot ce ştim

este că sămânţa este sădită în pământ şi că din acest moment incipient atât de nepromiţător va încolţi viaţa din morţi.

Apoi apostolul se ocupă de a doua întrebare, explicând că atunci când semănăm o sămânţă, nu semănăm planta propriu-zisă ce va creşte, ci doar un grăunte, fie de grâu, fie de altă sămânţă. Ce concluzie tragem de aici? Este oare planta unul şi acelaşi lucru cu sămânţa? Nu, dar între ele există o conexiune vitală. Fără sămânţă nu am avea planta. Tot aşa, trăsăturile plantei derivă din sămânţă. Exact aşa este şi cu învierea.

Învierea trupului se referă la o identitate de conţinut şi continuitate a substanţei cu ceea ce se sădeşte, fiind însă purificată de stricăciune, dezonoare şi slăbiciune, fiind făcută nepieritoare, glorioasă, puternică şi spirituală. Este acelaşi trup, dar este semănat într-o formă şi învie într-alta.

Dumnezeu produce un trup conform seminţei ce a fost semănată şi fiecare sămânţă are ca urmare felul ei de plantă. Toţi factorii care determină mărimea, culoarea, frunza şi floarea plantei se află în germenii seminţei semănate în sol.

Pentru a ilustra faptul că gloria trupului înviat se va deosebi de gloria actualului nostru trup, apostolul Pavel arată că nu orice trup este la fel. De pildă, avem trupul uman, apoi trupul animalelor, trupul peştilor şi trupul păsărilor. Ele sunt cu toate diferite, dar toate sunt din came. Deci avem o asemănare, dar nu o dublare sau o copie exactă.

După cum există o diferenţă între splendoarea corpurilor cereşti (stelele, etc.) şi corpurile celor de pe pământ, tot aşa există o deosebire între trupul de acum al credinciosului şi cel pe care-l va avea după moarte.

Chiar între aştrii cereşti există o deosebire între gloria unuia şi a celuilalt. De pildă, soarele este mai strălucitor decât luna iar o stea se deosebeşte în strălucire de altă stea.

Majoritatea comentatorilor sunt de acord că Pavel subliniază aici gloria trupului înviat ce se va deosebi de trupul cu care suntem îmbrăcaţi aici pe pământ. Ei nu cred că versetul 41 ar fi un indiciu după care în cer ar exista gradaţii de slavă între credincioşi. Totuşi nu suntem înclinaţi să conchidem împreună cu Holsten că „modul în care subliniază Pavel diversitatea din cadrul corpurilor cereşti presupune existenţa unei gradaţii analoge de slavă între cei înviaţi." Reiese clar din alte pasaje ale Scripturii că nu vom fi cu toţii identici în cer. Deşi toţi ne vom asemăna cu Domnul Isus, din punct de vedere moral, adică în ce priveşte libertatea şi detaşarea de păcat, nu se poate deduce că ne vom asemăna şi fizic cu Domnul Isus. El va rămâne cu o înfăţişare distinctă toată veşnicia. Tot aşa, noi credem că fiecare creştin individual va avea o personalitate distinctă şi recongnoscibilă, ca atare. Dar vor exista diverse grade de răsplată la Scaunul de Judecată al lui Cristos, în funcţie de credincioşia cu care L-a slujit fiecare. Deşi toţi vor avea parte de o fericire supremă, în cer, unii vor avea o capacitate mai mare de a se bucura, în cer. După cum există diferite grade de suferinţă în iad, în funcţie de păcatele pe care le-a săvârşit cineva, tot aşa vor exista diferite grade de percepere a bucuriei în cer, în funcţie de ceea ce am făcut aici pe pământ, ca credincioşi.

Versetele 42-49 arată contrastul dintre ceea ce este trupul credinciosului în prezent şi ce va fi în starea lui eternă. Trupul este semănat în putrezire şi învia în neputrezire. În vremea de acum trupurile noastre sunt supuse bolii şi morţii. Când sunt aşezate în mormânt, ele se descompun, întorcându-se în ţărână. Dar nu tot aşa va fi cu trupul învierii, ci acesta nu va mai fi supus bolii sau descompunerii.

Trupul actual este semănat în necinste. Cu alte cuvinte, nu vedem nimic maiestuos sau glorios la un trup neînsufleţit.

Dar acelaşi trup va fi înviat în slavă. Va fi liber de orice riduri, de orice cicatrice, de toate semnele bătrâneţii, de obezitate şi de urmele păcatului.

Este semănat în slăbiciune şi învia în putere. Odată cu înaintarea în vârstă, slăbiciunea înaintează tot mai mult, până când moartea însăşi îl deposedează pe om de orice vlagă. În eternitate, trupul nu va mai fi supus acestor jalnice limitări, ci va poseda puteri de care nu dispune în prezent. De pildă, Domnul Isus Cristos, după învierea Sa, a putut intra într-o încăpere cu uşile încuiate.

Este semănat trup natural şi învia un trup spiritual. Aici trebuie să avem grijă să subliniem că prin „spiritual" (sau „duhovnicesc") nu se înţelege „nematerial". Unii oameni îşi imaginează că la înviere vom fi duhuri fără trup. Nicidecum nu acesta este sensul versetului. Noi ştim că trupul înviat al Domnului Isus era format din carne şi din oase, pentru că a spus: „Un duh n-are carne şi oase, cum vedeţi că am Eu" (Luca 24:39). Diferenţa dintre un trup natural şi un trup spiritual este că primul este adecvat vieţii de pe pământ, în timp ce al doilea este adecvat vieţii din cer. Primul este de obicei controlat de suflet, în timp ce al doilea este controlat de duh. Un trup duhovnicesc este cel care va fi, cu adevărat, slujitorul duhului.

Dumnezeu l-a creat pe om duh, suflet şi trup şi întotdeauna la El este această ordine, în care duhul e pe primul loc, pentru că El a lăsat ca duhul să aibă pre-eminenţa şi stăpânirea. Odată cu pătrunderea păcatului, s-a întâmplat însă ceva foarte ciudat. Ordinea lui Dumnezeu pare să fi fost răsturnată, făcându-l pe om să afirme întotdeauna: „trup, suflet şi duh". În felul acesta, el i-a acordat trupului locul pe care trebuia să-l ocupe duhul. Nu tot aşa va fi însă la înviere, când duhul va ocupa locul de control pe care i l-a acordat iniţial Dumnezeu.

De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu;" cel din urmă Adam, un duh dătător de viaţă. Aici din nou omul dintâi, Adam este pus în contrast cu Domnul Isus Cristos. Dumnezeu a suflat în nările lui Adam suflarea de viaţă şi acesta a devenit o fiinţă vie (Geneza 2:7). Toţi cei ce descind din el poartă trăsăturile sale. Cel din urmă Adam, Mântuitorul, a devenit un duh dătător de viaţă (Ioan 5:21,26). Diferenţa este că în primul caz, lui Adam i s-a dat viaţă fizică, pe când în al doilea caz, Cristos dă El însuşi viaţă veşnică altora, cum explică şi Erdman:

Ca descendenţi ai lui Adam, noi suntem făcuţi să fim ca el, suflete vii, locuind în trupuri muritoare, purtând chipul unui părinte părintesc. Dar ca urmaşi ai lui Cristos, vom fi îmbrăcaţi cu trupuri nemuritoare şi vom purta chipul Domnului nostru ceresc."

Apostolul prezintă acum o lege fundamentală din universul lui Dumnezeu, potrivit căreia:

Întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Asta se poate înţelege în mai multe feluri. Adam, omul natural, a păşit primul pe scena istoriei umane; apoi Isus, Omul duhovnicesc.

În al doilea rând, noi ne naştem pe lume ca fiinţe naturale. Apoi ne naştem din nou, devenind fiinţe duhovniceşti.

În fine, mai întâi primim trupurile naturale, şi apoi, la înviere, primim trupurile duhovniceşti.

Primul om a fost făcut din pământ, făcut din ţărână. Adică originea lui a fost din pământ şi trăsăturile lui au fost pământeşti. El a fost făcut din ţărâna pământului în primul rând şi în viaţa lui el a părut, în sens foarte palpabil, un om legat de pământ. Al doilea Om este Domnul (textul NU omite „Domnul") din cer.

Dintre cei doi oameni menţionaţi în versetul 45, Isus a fost al doilea. El există din toată veşnicia, dar ca Om, El a venit după Adam. El a venit din cer, şi tot ce a făcut şi a spus El a fost ceresc şi duhovnicesc, mai degrabă decât pământesc sau sufletesc.

Cum este cu aceste două căpetenii federale, tot aşa este şi cu urmaşii lor. Cei ce sunt născuţi din Adam moştenesc trăsăturile lui. Tot aşa, cei născuţi din Cristos sunt oameni cereşti.

După cum am purtat caracteristicile lui Adam, în ce priveşte naşterea noastră naturală, tot aşa vom purta (textul majoritar al manuscriselor din greacă conţine şi îndemnul suplimentar: „Să purtăm....") şi chipul lui Cristos în trupurile noastre înviate.

În continuare apostolul se ocupă de subiectul transformării care va avea loc în trupurile credincioşilor, vi şi morţi, când se va întoarce Domnul. Drept prefaţă la aceste remarci, el adaugă cuvintele: carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu. Prin asta vrea să spună că trupul nostru actual nu este adecvat pentru împărăţia lui Dumnezeu în aspectul ei etern, respectiv, casa noastră cerească. Tot atât de adevărat este că nici putrezirea nu poate să moştenească neputrezirea. Cu alte cuvinte, trupurile noastre actuale, supuse cum sunt bolilor, deteriorării şi descompunerii, nu ar fi adecvate pentru a trăi într-o stare în care nu există putrezire. Asta naşte întrebarea: cum vor fi atunci adecvate trupurile credincioşilor aflaţi în viaţă la venirea Domnului ca să trăiască în cer?

Răspunsul îl găsim sub forma unei taine. Cum s-a arătat deja, o taină este un adevăr necunoscut înainte, care este descoperit de Dumnezeu apostolilor şi, prin ei, ne este adus la cunoştinţa noastră.

Nu toţi vom adormi, adică, nu toţi credincioşii vor trece prin experienţa morţii. Unii vor fi în viaţă când va reveni Domnul. Dar fie că am murit, fie că suntem încă în viaţă, când vine El, toţi vom fi schimbaţi. Adevărul învierii în sine nu este o taină, întrucât ea apare în Vechiul Testament, dar faptul că nu toţi vom muri, precum şi schimbarea sfinţilor aflaţi în viaţă la Venirea Domnului este un lucru ce nu fusese făcut cunoscut până atunci.

Schimbarea va avea loc instantaneu, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Cea din urmă trâmbiţă de aici nu înseamnă sfârşitul lumii, nici trâmbiţa din urmă de care se vorbeşte la Apocalipsa, ci se referă la trâmbiţa lui Dumnezeu care va răsuna când va veni Cristos în văzduh să-Şi ia sfinţii (1Tesaloniceni 4:16). Când va suna trâmbiţa, morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Ce clipă de nespusă înălţare va fi aceasta, când pământul şi marea vor ceda ţărâna tuturor celor ce şi-au pus încrederea în Cristos de-a lungul veacurilor! Minţii omeneşti îi este aproape cu neputinţă să priceapă magnitudinea unui asemenea eveniment; dar credinciosul smerit îl poate accepta prin credinţă.

Noi credem că versetul 53 se referă la cele două categorii de credincioşi aflaţi la Venirea lui Cristos. Ce este supus putrezirii se referă la acele trupuri care s-au întors în ţărână. Ele se vor îmbrăca cu neputrezirea. Pe de altă parte, ceea ce este muritor, adică cei ce sunt încă în viaţă, în trapul supus morţii. Aceste trupuri vor fi îmbrăcate în nemurire.

Când morţii în Cristos vor fi înviaţi iar cei vii vor fi schimbaţi împreună cu ei, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă" (Isaia 25:8). Ce minunat! După cum se exprimă şi C. H. Mackintosh:

Ce sunt moartea, mormântul şi descompunerea, în prezenţa unei asemenea puteri? Să mai spună cineva că e greu să fii mort patru zile! Milioane ce au mucezit în ţărână de mii de ani vor ţâşni într-o clipită la viaţă, nemurire şi glorie eternă, la auzul glasului Celui binecuvântat.

Versetul acesta ar putea fi imnul triumfal intonat de credincioşi, în timp ce se înalţă ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh. E ca şi când ar sfida moartea, întrucât pentru aceasta şi-a pierdut boldul. Ei sfidează şi hadesul (locuinţa morţilor), pentru că în cazul lor a pierdut bătălia, nemaiputându-i ţine legaţi. Moartea nu-i mai poate înfricoşa, deoarece ei ştiu că păcatele le-au fost iertate şi că stau în faţa lui Dumnezeu în starea de perfectă acceptabilitate a preaiubitului Său Fiu.

Moartea nu ar avea nici un bold pentru nimeni, dacă n-ar fi păcatul. Conştiinţa păcatelor nemărturisite şi neiertate este aceea care le provoacă oamenilor teama de moarte. Dacă ştim că păcatele ne sunt iertate, putem înfrunta moartea cu încredere. Pe de altă parte, dacă păcatul apasă pe conştiinţa noastră, moartea este un lucru groaznic - chiar începutul pedepsei veşnice.

Puterea păcatului este legea, adică, legea îl condamnă pe păcătos. Ea pronunţă pierzarea tuturor celor care nu au ascultat de preceptele sfinte ale lui Dumnezeu. Bine s-a afirmat că dacă n-ar fi păcat, n-ar fi nici moarte. Iar dacă n-ar fi lege, n-ar fi nici condamnare.

Tronul morţii se reazămă pe doi piloni: păcatul, care reclamă condamnarea, şi legea, care o pronunţă. În consecinţă, asupra acestor două puteri s-a axat lucrarea Izbăvitorului.

Prin credinţa în El, noi avem biruinţa asupra morţii şi a mormântului. Moartea este văduvită de boldul ei. Este un fapt cunoscut că atunci când anumite insecte înţeapă o persoană, ele lasă acul implântat în carnea persoanei, şi astfel, aceste insecte, fiind văduvite de „boldul" lor, mor. În sens cât se poate de real, moartea s-a înţepat singură cu prilejul morţii Domnului nostru Isus Cristos pe cruce iar acum muma terorilor este văduvită de teroarea ei, în ce-l priveşte pe credincios.

Prin urmare, având în vedere certitudinea învierii şi faptul că credinţa în Cristos nu este în zadar, apostolul Pavel îi îndeamnă pe preaiubiţii lui fraţi să fie statornici, neclintiţi, totdeauna abundând în lucrul Domnului, ştiind că truda lor nu este zadarnică în Domnul. Adevărul învierii transformă totul, dăruindu-ne nădejde şi statornicie, învrednicindu-ne să mergem înainte, în pofida unor împrejurări dificile, ba chiar copleşitor de dificile.

Primul verset din capitolul 16 priveşte strângerea de ajutoare ce trebuia efectuată de biserica din Corint, ajutoarele urmând să fie trimise sfinţilor săraci din Ierusalim. Nu se cunoaşte cauza exactă a sărăciei lor. Unii au sugerat că a fost urmarea unei foamete (Fapte 11:28-30). Un alt motiv posibil a fost faptul că iudeii care mărturiseau credinţa în Cristos au fost ostracizaţi şi boicotaţi de rudele, prietenii şi concetăţenii lor necredincioşi. Pesemne ei îşi vor fi pierdut slujbele, fiind supuşi în nenumărate feluri la presiuni economice menite să-i forţeze să se lase de mărturisirea lor de credinţă în Cristos. Pavel dăduse deja porunci bisericilor din Galatia în legătură cu această chestiune, iar acum le dă corintenilor indicaţii să răspundă în acelaşi mod în care au fost sfătuiţi să procedeze şi sfinţii galateni.

Deşi indicaţiile din versetul 2 au fost date pentru o anumită colectivitate de credincioşi, totuşi principiile cuprinse în ele au o valoare universală. Mai întâi, strângerea de fonduri trebuia să se facă în prima zi a săptămânii. Avem aici un indiciu clar al faptului că primii creştini nu mai considerau că trebuie să ţină Sabatul sau ziua a şaptea. În fond, Domnul înviase în prima zi a săptămânii. Rusalile au fost în prima zi a săptămânii iar ucenicii s-au strâns la frângerea pâinii în prima zi a săptămânii (Fapte 20:7). Acum ei trebuie să pună deoparte câte ceva pentru sfinţi, în prima zi a săptămânii.

Al doilea principiu important este că indicaţiile privitoare la strângerea de ajutoare erau destinate fiecăruia. Şi bogaţi, şi săraci, şi sclavi, şi liberi, toţi trebuiau să ia parte la jertfa strângerii de ajutoare din ce avea fiecare.

Mai mult, strângerea de ajutoare trebuia să se facă în mod sistematic. În prima zi a săptămânii ei trebuiau să pună deoparte câte ceva, strângând. Lucrarea acesta nu trebuia să se facă la întâmplare sau doar în ocazii speciale. Darul trebuia pus deoparte separat de alţi bani şi destinat unor scopuri speciale, cerute de împrejurări. Dărnicia lor trebuia să se facă proporţionat: după câştigul lui (sau, cum se spune în versiunea engleză: „după bunăstarea fiecăruia", n.tr.).

Ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu. Apostolul Pavel nu a dorit ca strângerea de ajutoare să fie o chestiune de ultimul moment. El şi-a dat seama de posibilitatea ca cineva să dăruiască fără să se fi pregătit temeinic pentru aceasta, fără să-şi fi cercetat inima şi punga.

Versetele 3 şi 4 ne oferă indicii de mare preţ cu privire la ceea ce trebuie făcut cu fondurile strânse în adunarea creştină. Mai întâi, trebuie să observăm că fondurile nu trebuiau încredinţate unei singure persoane. Nici măcar Pavel însuşi nu putea fi deţinătorul unic al acestor fonduri. În al doilea rând, observăm că delegarea persoanelor care să aibă grijă de bani nu se făcea în mod arbitrar de către apostolul Pavel. Mai degrabă, această decizie era lăsată pe seama adunării locale. De îndată ce ei vor fi ales solii, Pavel avea să-i trimită la Ierusalim.

Dacă se va hotărî că ar fi bine ca şi apostolul să meargă la Ierusalim, atunci fraţii din partea locului îl vor însoţi. Observaţi cum se exprimă Pavel: „ei vor merge cu mine", şi nu „eu voi merge cu ei". Poate că este o aluzie la autoritatea de apostol a lui Pavel. Unii comentatori propun că factorul care va stabili dacă Pavel se va duce sau nu va fi amploarea darurilor strânse, dar noi nu putem concepe că un apostol atât de mare ca Pavel s-ar fi putut călăuzi după un asemenea principiu.

Pavel discută planurile sale personale în versetele 5-9. Din Efes, unde se afla când redacta această scrisoare, el plănuia să treacă prin Macedonia. Apoi spera să ajungă în sud, la Corint.

Poate că Pavel va putea ierna împreună cu sfinţii de la Corint, după care aceştia urmau să-l petreacă încotro avea să se ducă mai departe. Pentru moment însă, nu avea să-i vadă, în drumul său spre Macedonia, dar se gândea cu bucurie că mai târziu va putea petrece un timp în mijlocul lor, dacă va îngădui Domnul. Înainte de a pleca spre Macedonia, Pavel se aştepta să rămână totuşi în Efes până la Cincizecime. De aici, din versetul 8, aflăm că epistola 1Corinteni a fost redactată la Efes.

Pavel şi-a dat seama că la Efes se ivise un prilej minunat de a-L sluji pe Cristos. În acelaşi timp, el era conştient că erau şi foarte mulţi împotrivitori. Este exact situaţia cu care au fost confruntaţi din totdeauna cei ce au dorit să-L slujească pe Cristos: pe de o parte, holdele sunt coapte, gata de secerat; pe de alta, vrăjmaşul care nu doarme caută să pună piedici, să dezbine şi să se împotrivească pe toate căile posibile!

Apostolul adaugă aici câteva cuvinte referitoare la Timotei. Dacă acest tânăr devotat Domnului avea să vină la Corint, ei trebuiau să-l primească fără frică. Poate să fie o referire la faptul că Timotei era timid din fire, drept care ei trebuiau să vegheze ca nu cumva să accentueze şi mai mult această tendinţă. Pe de altă parte, mai poate însemna că Timotei trebuia să poată veni la ei fără frica de a nu fi acceptat ca slujitor al Domnului. Faptul că varianta aceasta din urmă este cea corectă e indicat de cuvintele următoare rostite de Pavel: „Căci el este prins ca şi mine în lucrul Domnului."

Datorită slujirii pline de credincioşie a lui Timotei faţă de Domnul Isus Cristos, nimeni nu avea voie să-l dispreţuiască. Mai degrabă, trebuia făcut totul pentru a-l conduce în pace, ca Timotei să vină înapoi la Pavel, la timpul cuvenit. Apostolul aştepta cu bucurie să se reîntâlnească cu Timotei şi cu fraţii.

Cât pentru fratele Apolo, Pavel îl rugase stăruitor să le facă o vizită fraţilor de la Corint. Apolo nu considerase că Domnul voia ca el să se ducă la Corint atunci, dar a lăsat să se înţeleagă că se va duce acolo când se va ivi prilejul nimerit. Versetul 12 ne este de mare preţ, întrucât ne arată duhul de dragoste şi înţelegere ce domnea în rândul slujitorilor Domnului. Cineva a definit această situaţie drept un tablou minunat de „dragoste şi respect, lipsite de orice urmă de gelozie". De asemenea, ne arată libertatea de care beneficia fiecare slujitor al Domnului de a se lăsa călăuzit de Domnul, fără să-i dicteze nimeni ce trebuie să facă. Nici măcar apostolul Pavel nu era autorizat să-i spună lui Apolo ce să facă. În legătură cu aceasta Ironside face următoarele comentarii: „Sub nici o formă nu aş concepe să scot din Biblia mea acest capitol, deoarece mă ajută să înţeleg modul în care îşi călăuzeşte Dumnezeu slujitorii în lucrarea lor de slujire faţă de El."

În continuare, Pavel le transmite sfinţilor o serie de îndemnuri pline de miez. Astfel, ei trebuie să vegheze în permanenţă, să stea tari în credinţă, să fie curajoşi şi să fie tari. Poate că Pavel se gândeşte din nou la pericolul învăţătorilor falşi. Sfinţii au datoria să fie mereu cu ochii în patru. Ei nu trebuie să cedeze nici un centimetru de teren vital, ci trebuie să se dea dovadă de un adevărat curaj. În fine, ei trebuie să fie tari în Domnul. În tot ceea ce fac, ei trebuie să dea dovadă de dragoste. Asta înseamnă că vor trăi o viaţă de devotament faţă de Dumnezeu şi de alţii, ceea ce va presupune dăruire de sine.

În continuare avem un îndemn privitor la casa lui Ştefana. Aceşti scumpi creştini au constituit cele dintâi roade ale Ahaiei, adică primii convertiţi din Ahaia. Se pare că încă din momentul convertirii lor ei s-au dedicat cu total în slujba sfinţilor. Ei s-au consacrat slujirii copiilor lui Dumnezeu. Casa lui Ştefana a fost pomenită anterior, la 1:16. Acolo Pavel afirma că i-a botezat pe cei din această casă. Mulţi susţin că în expresia casa lui Ştefana ar fi fost incluşi şi copiii mici, drept care au încercat să justifice prin asta botezul pruncilor. Numai că din acest verset reiese limpede că nu erau copii mici în această casă, întrucât se spune clar că membrii acestei case s-au dedicat cu totul în slujba sfinţilor.

Apostolul îi îndeamnă pe creştini să fie supuşi unor astfel de oameni şi fiecăruia care ajută la lucrare şi munceşte. Aflăm din învăţăturile generale ale Noului Testament că cei ce se dedică slujirii lui Cristos trebuie să beneficieze de respectul şi dragostea tuturor copiilor lui Dumnezeu. Dacă acest lucru s-ar practica pe scară mai largă, ar preveni multe cazuri de gelozie şi dezbinare.

Venirea lui Ştefana, Fortunat şi Ahaic i-a umplut lui Pavel inima de bucurie, pentru că ei au împlinit ce lipsea din partea corintenilor. Asta ar putea însemna că ei şi-au arătat dragostea faţă de apostol într-un fel în care corintenii au neglijat să-l facă. Sau o variantă mai plauzibilă ar fi că ceea ce corintenii nu puteau face, datorită depărtării lor faţă de Pavel, oamenii aceştia reuşiseră să facă.

Ei i-au adus lui Pavel veşti de la Corint şi, la rândul lor, au dus cu ei veşti din partea apostolului către adunarea din care făceau parte. Din nou, Pavel îi elogiază pentru respectul plin de dragoste pe care-l aveau faţă de biserica locală.

Bisericile din Asia se referă la adunările din provincia Asia (în prezent Asia Mică), a cărei capitală era oraşul Efes. Acuila şi Priscila se pare că locuiau în această vreme la Efes. Cândva ei locuiseră la Corint şi astfel erau cunoscuţi de sfinţii de acolo. Acuila trăia din confecţionatul corturilor şi lucrase împreună cu Pavel în această ocupaţie.

Expresia biserica din casa lor ne oferă o imagine clară a modului simplu de a se aduna al bisericii din vremea aceea. Creştinii se strângeau în case, pentru a se închina, a se ruga şi a avea părtăşie. Apoi se duceau şi predicau evanghelia, la locul de muncă, în piaţa, la închisoarea din localitate şi oriunde le era sortit să se ducă.

Toţii fraţii din adunare se alătură lui Pavel, trimiţând salutările lor pline de dragoste fraţilor şi surorilor lor credincioşi din Corint. Apostolul îşi îndeamnă cititorii să se salute unii pe alţii cu o sărutare sfântă.

Pe vremea aceea sărutul era un salut obişnuit, chiar între bărbaţi (cum, de altfel, continuă să fie în estul Europei, n.tr.). O sărutare sfântă înseamnă un salut fără prefăcătorie şi fără impuritate. În societatea noastră actuală, obsedată de sex, în care perversiunile sunt atât de răspândite, recurgerea la forma de salut prin sărut ar putea prezenta ispite serioase, ducând la grave eşecuri pe plan moral. Din această pricină, sărutul (cel puţin între creştinii din ţările de limbă engleză) a fost înlocuit cu strângerea de mână. De obicei, nu trebuie să permitem unor considerente de ordin cultural să ne împiedice de a adera întru totul la cuvintele Scripturii. Dar într-un caz ca acesta, în care dacă ar fi să dăm ascultare literei, am putea cădea în păcat sau da naştere unei impresii de păcat, datorită condiţiilor ce domină societatea noastră, probabil nu ar strica să înlocuim sărutul cu strângerea de mână.

Pavel avea obiceiul să dicteze conţinutul scrisorilor sale unuia dintre colaboratorii săi. Dar la sfârşit el lua în mână pana şi adăuga câteva cuvinte scrise chiar de mâna lui, dând apoi salutul său caracteristic. Este exact ceea ce face în acest verset.

Anatema ar putea fi tradus prin blestemat. Cei care nu-L iubesc pe Domnul Isus Cristos sunt condamnaţi deja, dar osânda lor va deveni evidentă la venirea Domnului Isus Cristos. Un creştin este cel ce-L iubeşte pe Mântuitorul. El îl iubeşte pe Domnul Isus mai mult decât pe oricare altă persoană sau lucru de pe lume. Eşecul de a-L iubi pe Fiul lui Dumnezeu este o crimă împotriva lui Dumnezeu însuşi. Ryle spune:

Sfântul Pavel nu permite nici o portiţă de scăpare omului care nu-L iubeşte pe Cristos. El nu îngăduie nici o scuză, nici o derogare. S-ar putea ca cineva să nu posede toate cunoştinţele intelectuale, şi totuşi să fie mântuit. S-ar putea să nu fie curajos şi chiar biruit de frica de oameni, asemenea lui Petru. S-ar putea să cadă groaznic, ca David, dar după aceea să se ridice. Dar dacă cineva nu-L iubeşte pe Cristos nu se află pe calea vieţii, ci blestemul este asupra lui. El se află pe drumul lat, ce duce la pierzare.

Maranatha! este un termen aramaic, tradus prin O, Doamne, vino! şi era un salut des folosit de creştinii de la început. Dacă se desparte astfel: „maran - atha", înseamnă „Domnul nostru a venit" iar cealaltă despărţire posibilă: „marana - tha" înseamnă Domnul nostru, vino!

Harul a constituit tema de predilecţie a lui Pavel. Astfel constatăm că îi plăcea să înceapă şi să încheie Epistolele sale pe această notă înălţătoare. Este unul din semnele paternităţii pauline a epistolelor sale.

Pe tot parcursul epistolei am auzit bătaia fierbinte a acestui apostol devotat al lui Cristos. Am ascultat cum el a căutat să-i zidească pe credincioşi, să-i edifice, să-i mângâie şi să-i mustre pe copiii în credinţă. Dragostea ce le-o purta nu putea fi pusă la îndoială. Când ei au citit aceste cuvinte de încheiere, poate s-au simţit ruşinaţi că le-au permis învăţătorilor falşi să se strecoare în mijlocul lor, că au pus la îndoială apostolia lui Pavel şi că s-au îndepărtat de la dragostea ce i-o purtau iniţial.

clickbible.org